MAAHER GRAPHICS

دغه کتاب له ماهر-Maaherچینل
څخه ترلاسه کولی شئ

Scanned with CamScanner

له اِنس او جِن سره خبرې

لنډې کیسې

لیکوال: سید داود قادري

لومړی چاپ چاپ

۱۳۹۸ \۲۰۱۹

Scanned with CamScanner

بسم الله الرحمن الرحیم

له اِنس او جِن سره خبرې

لیکوال: سید داود قادري

خپرندوی: شهباز خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد

چاپ وار: لومړی

کمپوز: پخپله لیکوال

ډیزاین: نعمت الله پیردوست

چاپ کال: ۱۳۹۸ل\۲۰۱۹م

چاپ شمېر: ۱۱۰۰

د کتاب د ترلاسه کېدو ځای

لومړی پته : شهباز کتاب او قرطاسیه پلورنځی: د بي بي حوا عالي لیسې تر څنګ، حاجي زمان کوځه خلورم نمبر دوکان افغانستان.

اړیکي شمېرې: 077692008-0797920008

دوهمه پته: روغانیوال کتاب پلورنځی: اسحاقزی مارکېټ، لاندیني پوړ، جلال اباد ښار افغانستان.

اړیکي شمېرې: 0787830302-0772994040-0787868816

دریمه پته: فتح الله قرطاسیه او کتاب پلورنځی: د کندز ولایت د دښت ارچي ولسوالی بازار: اړیکي شمېرې: 0783443052

لیکلړ

دالی ٥

سریزه ٦

د لیکوال څو خبرې ٧

خانګړې مننه ٨

په کیسې کې ٩

د مخاطبینو لپاره څو کرښې ١٠

شپون او جنون !! ١١

د پیریانو مـور!! ١٣

لـویه بلا او دوهٔ بچي!! ١٦

د پېرۍ ملګری ١٨

سپین ږیری پېری!! ٢١

پـه سپـین کـفن کـې پـېری! ٢٤

لنډې او واړه پیریان!! ٢٦

پـه چیـنه کـې پـیري!! ٢٩

((٩)) کلن هلک او د پیریانو بازار!! ٣١

د غـوا پـه بـڼه پـېرۍ!! ٣٥

غــرور او بــې اعتـباره ملګــری ! ٣٧

لبت صفا! منزل اسان ! ٤١

شهزاده مزدور! ٤٧
پسې پيريان! ٥١
په خان باور! ٥٣
بد نصيبه او غريبه ! ٥٦
تاوې د پيريانو لومړنی هدف ٥٨
نابيره پيرى!! ٦١
بې وفا ملګرى؛ بې وفا دنيا! ٦٤
سخت نازولى ؛ سخت خوارېږي ٦٧
مرګ په وعده دى! ٧٠
کمزورې بلا! ٧٣
د پيريانو مولوي!! ٧٧
د پيريانو سره مناظره! ٨٣
شوخ پيرى!! ٨٦
د بدو مينه! ٨٨
ويرجنه او غمجنه مينه! ٩٤
خونکاره سړى! ٩٨
بې وسه کونډه! ١٠٢
بې شکره مالدار! ١٠٧
د زور مينه! ١١٠

Scanned with CamScanner

ډالۍ

زما هغه درنو او محترمو والدینو (مور او پلار) ته چې زه یې د آدب هغه سالم رقابت ته هڅولی یم چې، خپل د هیواد لپاره دوه جملې لیکلی سم. او هیڅکله به ونه توانیږم چې احسان یې ادا کړم!

یوه ځانګړې ډالۍ زما دروند او زړه ته تېر ورور طلحه کاکړ ته چې اوس د مسافرۍ شپې او ورځې د فرانسې هیواد د پاریس په ښار کې سبا کوي

Scanned with CamScanner

سریزه

د مهربانه پروردګار (ج) په سپېڅلي نامه!

السلام علیکم و رحمة الله و برکاته!

که د بشر او عشر ډګر ته پام وکړو نو زموږ فکر کي د انساني بدلون او تمدون ځيني اطلاعات او مالومات راځرخي او په دې پوهېږو چي د انساني پيدايښت په لومړيو کي ژوند ډېر ساده او پياده وو. له يوې خوا د انسان فطرتي غوښتني او له بلي خوا په نړۍ کي نوی رواج انسان دې ته اړ کړ چي، د ژوند په بېلابېلو برخو کي وده وکړي، چي همدا لاملونه په تدريجي توګه ددې سبب سول نني عصري نړۍ ته موږ ګوته په غاښ ناست يو.

ما هم د يو خوان په حيث چي ددې نړۍ ددغه عصري رواج څخه لېري پاتي نه سم خپل د ژبي او هيواد د لا ودي لپاره مي دا څلورم اثر دی چي د پښتو ادب ته يې ډالۍ کوم.څکه چي ژبه مي حق رابانددي لري ترڅو خدمت ورته وکړم او زما مسئوليت دی چي دغه حق يې په سره او خوږه سينه اداکړم.

په دې هيله چي دغه څلورم اثر مي هم د پښتو ادب ته يو ځيز وي! او درانه هيوادوال وکولی سي چي ورڅخه خپل ادبي تنده خړوبه کړي.

د لیکوال څو خبرې

ژوند اسان دی، په ژوند کې انسان دی ، انسان کې شیطان دی ، شیطان کې خورا توان دی، توان خورا ګران دی او ګران تاوان دی،تاوان هم ببخښې بې شـــان دی.

ژوندون ته مبارزه په کار ده مبارزې ته وسله په کار ده، وسلې ته بیا واسطه په کار ده، واسطې ته جذبه په کار ده او جذبې ته وظیفه په کار ده.

خان چې د چا سیال نه کړي ژوند به خوشال نه کړي، خوشال به په بنه حال نه کړي، حال به دې خپل مال نه کړې او مال بـه دې خپـل کـمال نـه کړي.

بسم الله الرحمن الرحیم!

پورته چې مې کومې جملې او کلیمې لیکلې دي په ټولو کې مې خپل د ژوند او خوند موضوع او تنوع را اخیستې ده. ژوند یوه لویه مانا لري څـوک چې په دې مانا پوی نه سي او دغه لفظ تشخیص نه کړي، هغه تـه بـه خـورا د ژوند او پیوند شپې او ورځې ګراني سي.ممکن زیاتي ستونزي مور او تاسي په دغه لفظ کي ولرو خو د نه حلېدو لامل یې دغه هم کېدلی سي چې، مـور د ژوند مانا او دنیا نه ده درک کړې.

د ژوند غلامان تل هڅه کوي چي له دوی څخه بل غلام لوړ مقام ونه لري چي دا لامل دی چي انسان و یوه داستان ته په خـورا ډېـرو کړکېچنـو حـالاتو خان اړوي. مهمه هم نه ده چي مور دي هغه کسان مشخص کړو چـي کـوم کسان داسي حالاتو ته زمینې برابروي، څکه چي خانګړي نـه دي بلکـي ددې نړۍ ټول غلامان همداسي فکر او ذِکر لري. دلته به خان پخپلـه د جمالاتـو او کمالاتو سرحد ته رسوې بلکي د بل چا څخه به هیله نه کوې.

په خورا خوږې او افغاني مینې

سید داود قادري

ځانګړې مننه

نړۍ یو ګډ کور دی چې، په هغه کور کي بیا انسان اوسېږي. خو ځینو بیا دا فارمول له ذهن څخه کښلی دی نو ځکه د انسان د مرستي لاس لنډ سوی دی.

خو اوس هم په نړۍ کي داسي ځیني اشخاص پیدا کیږي چي د انسانیت مینه ورباندي ماتېږي. ځیني داسي کسان سته چي د انسانیت مثال یې په نورو کي هم ژوندی کړی. دلته سړی فکر کوي چي انسانیت خپلوانو پوري تړاو نه لري بلکي دا ښکلی صفت د خدای تعالی ج په بنده کي خوندي دی، هغه که هر څوک وي خو یوازي یو انسان وي.

زه هم نن درته د داسي کس صفت کوم چي، د علم هغه ډېوه یې زما په زړه کي لګولې ده چي اوس یې تاسي مطالعه کوئ. ګوهر په دریابونو کي ډېر سته خو، دې ته هم یو داسي کس باید پیدا سي ترڅو ګوهر ته یې تشویق کړي او هغه له دریاب څخه را وباسي او بیا یې ددې خوار ملت په درد درمل کړي.

((طلحه کاکړ)) زما هغه نالیدلی ملګری او ورور دی چي، د نړۍ د یوې لیري فضا څخه یې زه هڅولی یم ترڅو زما په بدن کي پټ علم ښکاره کړم او ددې ملت د درد یو ناڅیزه درمل ترې جوړ کړم.

طلحه کاکړ اوس له هیواد څخه بهر د فرانسې هیواد په پاریس ښار کي خپل د ژوند شېبې تېروي. په دې هیله چي یوه ورځ یې د ګران هیواد په جنتي خاوره کي ووینم او د لومړي ځل لپاره ورسره لیدنه وکړم.

(زه دي د پوره احسان منندوی یم وروره)

په کیسې کې

کیسه خوږه ده، ترخه ده. تېره ده، پسته ده. بنینه ده. بنه ده ښخي نه ده
مُمکن څوک ورته ځېل د نظره وګورې خو، ځيني ورته له خبره ګورې!

ځيني چوکاټونه ورته لرې خو، ځيني بيا ورته ذهنونه لرې!

يا به يې له خانه ليکي ؛ يا به يې له جهانه ليکي!

ځيني مخاطب په نظر کې نيسي خو، ځيني بيا مرتکب

ځيني د دنيا مني خو، ځيني بيا د هيڅا

ځيني له فکره کار اخلي خو، ځيني له ميکره

ځيني له هنره استفادد کوي خو، ځيني له ډګره

ځيني ملت په ذهن کې نيسي خو، ځيني دولت

ځيني دردونه لرې خو، ځيني شرطونه

ځيني يې له زوره ليکي خو، ځيني يې له اوره

ځيني يې له ميني ليکي خو، ځيني يې له ويني

ځيني مومن خان خوښوي خو، ځيني سلمان خان

ځيني جنګ خوښوي خو، ځيني بنګ

ځيني ملاله خوښوي خو، ځيني ګل پاڼه

ځيني کمال خوښوي خو، ځيني شال

ځيني درمل پکښې غواړي خو، ځيني توکل

ځيني خوند ترې اخلي خو، ځيني پند

ځيني يې په خبر ګورې خو، ځيني يې له پېغور

د مخاطبينو لپاره څو کرښې

د بشر د پيدايښت ګام د خطا او وفا سره يو ځاى اينودل سوى دى!

ما خپل د هيواد د ابادۍ او ودې لپاره دا ناچيز اثر چاپ کړ، ترڅو د علم او ادب مينوال وکولى سي چي ادبي تنده پرې ماته او خړوبه کړي. ما تر ډېره هڅه کړې چي داسي لفظونه او لغاتونه استعمال کړم چي د پښتو ژبې د مشهورو لهجو څخه د يوې حق هم راپسي ډېر رانه سي.

دا چي زموږ لويه ستونزه داده چي، د هيواد په کچه د ليکلو يوه معياري لهجه نه لرو نو ځکه ځيني وخت زما غونډي غريب ليکوالان د ستونزو سره مخ کېږي.

ما خپل د کمزوري ذهن پر وزن دغه کتاب (د إنس او جن سره خبري) داسي ليکلى چي، له يوې خوا مخاطب اغيزمن کړي او بيا مي ورته خپل نظر د هري کيسې په پاى کي ليکلى دى، چي د نصيحت بڼه لري او شخصي نظر مي هم دى. کيسې مي ټولي هغه رښتني کيسې دي چي پر ځينو انسانانو باندي خپل په ژوند کي تېري سوي دي او بيا ما له هغوى څخه ليکلي.

که بيا هم راځخه په کومه برخه کي تېروتنه سوې ما وبخښئ او تاسي يې له ځان سره اصلاح کړئ. ځکه چي انسان له تېروتنو خالي نه دى، دا ځکه چي زموږ نبي کرامو او صحابه کرامو هم تېروتني کړې دي او بيا الله ج بخښلي دي.

په وروستيو جملو کي درته دا وايم چي راسئ ددې هيواد د ابادولو لپاره متې راونغاړئ او کار ورته وکړئ. ضد او کينه پرېږدئ يو او بل تشوق کړئ، ترڅو پرمختګ وکړو او دې دردناکه ملت ته مو خير ورسېږي.

شپون او جنون !!

توره شپه وه، سپوږمۍ د شنه اسمان پر مخ د خالونو او ستورو په منځ کې ګرځېدل او را ګرځېدل.

ما مې خپل مېږي را وشړلې، ترڅو کور ته يې بوځم او وې رسوم.په بسم الله را ولاړ سوم سپين او خيرن لرګی مې راواخيست د چاوو پيالې مې په زوږ خادر کې و پيچلې، يوه د پاسه بله د بغل غوټه مې ورکړه او تر ملا مې وتړلې.

د مېږو تر کنګسو غوږونو مې خپل اواز ورسوی او د کور پر لور مې حرکت ورکړ.په دغه ورځ له ما سره کوم بل شپون نه وو، چې را سره د مالونو په بيولو کې مرسته وکړي. زه هم ورو، ورو را روان سوم.

د لارې په اوږدو کې وم ومې کتل چې، يو څه مېږو بلې خوا ته مخه نيولې ده او پر بل لورې رواني دي. زه هم په تشويش کې سوم، چې څه کيسه به وي!! ورغلم تر څو په اصلي موضوع خان پوی کړم.

خو کله چې ورغلم ومې کتل چې يو تور څيز ناست دی، د لاسونو تولې ګوتې يې نه سته پرې دي او مېږو ته وايي : پې، پې په عزت اوسې! پې، پې په عزت اوسې !!

خپل د پرې ګوتو لاسونه ورته نيوروي او همدغه جملې ورته تکراروي.

کله چې مې دا حالت وليد، ژبه مې ګونګی سود، غوږونه مې کانه سوه، شولډې مې پنډې سوې، ټول بدن مې لړزې واخيست.

لار رانه ورکه سوه او ددې سره بلې نړۍ ته داخل سوم. هڅه مې وکړه چې ددغه حالت څخه خان وژغورم.

خو د بدن هيڅ غړي مي ملتيا نه راسره کول. ترڅو خان له دغه حالت

ښخه را وباسم. خو بس په وروستیو کي مي خپل رب (ج) راباندي ورحمېدی چي، حیاة کُرسي مي ذِهن ته راغله او ومي ویل، وروسته مي پر ځان چوُپ کړل.له هغه وروسته د ځان په ګټه پوی سوم چي اوس پر بنه کېدو یم.

نو په ډېري سختي مي ځان له هغه حالته را خلاص کړاو مېږي مي را وشړلې او حرکت مي را وکړ.کله چي کور ته را ورسېدم.

د کورني ټول غړي مي په رنګ پوی سول. ټول راته هک پک سول، چي ستا رنګ ولي داسي ژړ سوی دی؟ خدای مه کړه بېړېدلی خو نه یې؟ زه چي ډېر بېړېدلی وم، ورته مي ټوله کیسه بیان کړه. هغوی چي کله کیسه واورېده، ډېر افسوس یې وکړ او وې ویل: چي کاش یو بل کس هم درسره وای، ترڅو در باندي دا حالت نه وای راغلی.

زه تر سهاره هغسي په یخ او وام کي پروت وم. نه خمکي خای راکوی او نه مي زړه سکون را بخښي.

بلاخره وروسته د څو ورځو او شپو مي بیا یو څه د بنه کېدو احساس وکړ.

له هغه را وروسته دا دی اوس په تورو شپو کي مېږي نه راولم او نه هم د شپې ناماٍلوم ځایونو ته سفر کوم. ځکه چي ډېر بېرېږم چي بیا راسره یاد عمل تکرار نه سي.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

که چېري کیسې ته فکر وکړو او ووایو چي دغسي پېښي یو طبیعي حق دی! مُمکن غلط فکر مو کړی وي.

علت یې دا دی که موږ د شپې په دغسي-شیانو باندي کار ونه لرو، نو طبیعي حق له کومه سو؟!!

نو هر کله چي انسان دې ته ورته موضوعاتو سره مخ کیږي، باید له پوره فکر او ذُکر ښخه کار واخلي، ترڅو د نړی د یوه افت ښخه ځان وژغوري.

او ددې تر څنګ به یې ځان ته کومه ستونزه هم نه وي اړولې. ځکه چي په نړۍ کي د ځان ژغورني اصُول همدغه دي چي، په داسي حالاتو کي باید د عقل پروسه ډېره قوي کړي، ترڅو ځان ته کوم زیان ونه رسوي.

د پیریانو مور!!

کوچنۍ پیالــه وه. د شنو چاوو ډکــه وه. پـر سر مي را وا ړول او ومـي څښل!

وروسته مي د شنو نصوارو سپین قـطی را واخیـست او د چـپه لاس د ورغـوي څـخه مـي ووهــی او ور وامـي ړول. د نـړی د مــادي او معــنوي خیالونو کي غرق و پرق سوم.

پر سُور بالِښت پروت نوکیا موبایل ته مي زنګ راغی! ومـي کتـی چـي کشـر اکـا مي اړیکه نیولې! نصوار مي توففف کړل او مـوبایـل ته مي جـواب ورکړ!!

-ورته مي وویل : بلې!

-کاکا مي: جوړ یې؟

- کاکا مي : هو ښه یم ستاسي څه حال دی، د کورنۍ غړي مو ښـه دي؟

-زه :مننه کاکا جانه تاسي ښه یاست؟

-کاکا مي : ژوندی اوسې، ټـول ښه یو!هلکه ته به داسي وکړې چي زه نـن یو ځای خـم،تـه مابنـام راسه زمـوږ کـورته څکه چي ماشومان یـوازي دي!

ما ویل: سمه ده کاکا جانـه، تـاســي ښخي بــې غمــه اوســئ زه مــابنام درځم ستاسي کور ته. تـاسي پخیـر خپل د موخي ځای ته ولاړ سئ.

د کاکـا سره مي په موبایـل کي اړیـکه پرې کړه.د کا کا کور مي کــه څــه هم زموږ کور ته نـژدې وو، پرېکړه مـي وکړه چي مـابنام د ډوډۍ نـه وروسته به ورسي!

همداسي مـي وکـړل، مابنام تېر سـو مـا مــي هـم د اکـا د کــور پـر لـوُري

حرکت وکړ. کله چې مې د اکا کور ته نږدې سوم، د اکا د کور تر څنګ چې کوم چناران دي؛ له هغه ځایه د ماشوم ژړا راغله.

کله چې مې دا حالت خپل په غوږونو واورېد، ور منډه مې کړه ترڅو د چنارانو خوا ته ورسم، چې دلته ماشوم څه کوي چې ژاړي ؟!!

کله چې د چنارانو خوا ته ورغلم، ورته ومې کتل چې دننه په چنارانو کې یوه سپین سرې ښځه ناسته ده او په غېږ کې یې یو ماشوم دی .هغه کراروي.

ما فکر وکړ چې شاید د اکا مېرمن وي د کورنی سره به یې کومه خبره راغلې وي او خپه سوې به وي. حرکت مې ور وکړ. کله چې ورته نږدې سوم او نه ورته خبر سوم ومې کتل چې ښځه د انسانانو په څېر نه ده! جګ قد یې دی.

بېخي بَل ډَوَل ده. بدن مې لرزې واخیست څکه چې پوی سوم کیسه خرابه سوه!

د دواړو ژامو غاښونه مې د ډېرې یېرې نه کړپی کاوه. لاسونه مې بې واکه سوه. حیران پاتې سوم چې اوس څه وکړم؟!! بلاخره مې څه چې زده وه، ومې ویل او پر خان باندې مې چُپ کړل!

له هغه وروسته مې د بدن غړو یوځه په فعالیت پیل وکړ او شا ته مې په ډېرې ستونزې مخه کړه او را منډه مې کړه. کله چې کور ته را ورسېدم دروازه مې په ډېر شِدّت سره خلاصه کړه او په کور ورننوتم، ماشومانو ټولو چېغې کړې، چې څه وسول؟؟!!!!!

بلاخَرَهَ کېښناستم ماشومانو ته مې ډاډ ورکړ چې هیڅ خبره نه سته. خو کله چې سهار سو، ماشومانو ته مې د تېرې شپې کیسه بیان کړه.هغوی هم ډېر وېېرېدل او ژمنه یې وکړه چې بیا به د شپې چنارانو ته نه ځي !

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

.هر کار چې ترسره کیږي حتمن په عمل کې د خان سره یو لامِل لري.که چیرې دغه شخص د شپې و چنارانو ته نه وای ورغلی، نو بیا به دومره ستونزه له کومه کېدله؟

مالومه خبره ده چي، انسان غرَضي څيز دی.

خکه ورته په ژوند کي خيني ستونزي او خنډونه پيدا کيږي. هيڅکله بايد انسان په دغسي حالاتو کي و دې ته ورته شيانو باندي کار ونه لري! ترڅو په ستونزو کي راگير نه سي.

Scanned with CamScanner

لـویه بلا او دوهَ بچي!!

د لوی او نعمت لرونکي ذات خدای (ج) شنې دښتـې وې، تکې شنې غونډۍ به وې او څاروي به پکښې ګرځېدل.

شپون مې نـه وو د ماشـومانو مـور راته وویل : چې سړیه ! نن شپون نه سته تـه اړیـن یې، چې د هغـه دنـده پـه مخـه وې سې.نـن د عبـدالقیوم کـاکـا وراره، جان محمد راغلی وو! چې پـلانـکي، کاکا تـه ووایـه چې ننـه شپه به مېږي او رمې ته څـروې!

سپین لمر د شنهَ اسمان پرمخ په تېرېدو سو، بلاخره ژړ سو او پـرې وتـی چې ددې سره ماښام سـو.زه هـم د دنـدي دِ اجرا کولو لپاره د مېږو پـر لـور روان سوم.د نیمه شپـه وه، د مېږو رمه مې د غونډیو پر لوري و څـرول.

ورو، ورو د مېږو پـه ګـامـونـو روان وم. چې یـو وخـت مې وکتـل چې یو لـیري خای ته مي پام سـو، چـې یـو څیـز دی د اوبـو د ذخېـرې سره یوځـل اخوا واوړي او بیا دې خـوا واوړي.

فکر مـي وکړ چې شاید دوه مـرغـومان وي؛ را وبه یې شړې!

کـله چې ورغلم ور نـژدې سوم. و مي کتـل چـې مرغومـان خـو تـور دي،دا خـو ډېر غـټ مالومېږي.ددې لپاره چـې خان نـور هم ډاډه کړم نـور هم ورنژدې سوم.کـلـه چې مـي پـه خبر ورته وکتـل چي یـوه غټه بلا ناسته ده او دوه دانې بچي یـې اخوا دېـخوا ورتـه اوړي او را اوړي او مـتي ورسره کوي ! کله چي مـي دا حـالت ولـید پر بـدن مـي یـخه تـبه راغله!

د بدن خـواک مي له لاسـه ورکـړ. څه چي مـي زده وو، هغـه مـي پـر خـان چُپ کـړل او شا تـه مي ورو، ورو حـرکـت راوکـړ او مېږي مـي د کـور پـر لـوَر وخرولې!

Scanned with CamScanner

په ډېر بد وضعیت مې خان تر کوره راورسوی. کله چې کور ته راورسېدم په ډېر بد حالت کې وم. خپلې مېرمنې ته مې ټوله کیسه بیان کړه. هغه چې د کیسې په اورېدو سره سخته پرېشانه سوه ژر یې کمپل او تلتکان راواخیستل او زه یې پکښې پټ کړم!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

که چیرې د کیسې د پېښېدو علت وڅېړو؛ دا به راته څرګنده سي، چې یاده کیسه د غُربت څخه رامنځته سوې. څکه چې هیڅ څوک هم لېوتی نه دی، چې د شپې پر یوه بجه را ولاړ سي او په دومره خطر ناکو غونډیو کې څاروي وڅروي، خو د موضوع اصلي اړخ دا دی

چې یو څوک نه باید خپل خان خپل د مال لپاره په دغسې- شپېو کې قُرباني کړي.که چیرې دغه کس خپل مېږې په دغه شپه نه وای ویستلي تر سهاره به مېږې مړې سوې وای؟!

خو مالومه خبره ده چې د پوښتني جواب نه دی!

او که اوس د پوښتني بل اړخ ته پام وکړو! که چیرې دغه کس ته هغه بلا مخ ور اړولی وای نو څه فکر کوې چې دغه کس ته به یې تاوان نه وای اړولی؟

نو څرګنده سوه چې باید انسان د ژوند په ټولو چارو کې له پوره دقت څخه کار واخلي!!

د پېري ملگری

د معمول له مخې د شپې لخوا ټول وګړي خوب کوي،خو د مېرمني دنده دا ده چي د شپې لخوا ځيني نا تمامه کارونه بشپړ کړي!

زه هم را ولاړه سوم، تور پوړنی مي پر سر کړ، سترګي مي په لاسونو ومږلې د خېمې څخه بهر راووتم د شين اسمان په غېږ کي سپوږمی پرته او پر اړخونو بې ستورو چاپه وهلې وه، لکه د پېغلي پر زنه چي مور د خيال او ناز خالونه وهلي وي.

د وُړو کاسه مي راواخيستل او د اشپز خانې پر لوري مي حرکت راوکړ.کله چي روانه سوم، د شا لخوا يو شين کالی سړی راغی او زما په شا باندي يې ولکه واچول.

چي ددې سره مي ټول بدن دروند سو، ساه مي بنده سوه فکر مي وکړ چي يو ځا مي په اوږو باندي د هندوکش غر کېښود. بدن مي لرزه واخيستل او خپل د ځان په غم اخته سوم.

په زړه کي مي پاک خدای ته زاری شروع کړې چي، زما سپېڅلي ذاته!زه ستا يو عاجزه بنده يم. ته راباندي رحم وکړې او ته مي مددګار سې.

زه مي په همدغو زاريو بوخته وم، ورو، ورو مي بدن سپک توب احساس کړه.

خو بلاخره هغه شين کالی سړی مي له اوږو څخه کښته سو او د ستړيا اهونه مي ترخوله ووتل. يو وخت وو، چي د ماشومانو پلار را باندي ږغ اغږ وکړ چي د پلانکي موري پاسه چي ناوخته دی ولاړه سه وُړه دې واغږه! سترګي مي پرانيزلې ومې کتل چي خير و خيرت دی او هرڅه خوب وو.

Scanned with CamScanner

خو خير راپاسېدم دودی مې پخه کړل د کورنی غړو ته مې د شپې تېره سوې کيسه بيان کړه، هغوی راباندې وخندل چې خوب دې ليدلی او د شپې لخوا خلک هر ډول خوب ويني.

بلاخره ! د ماسپښين خوا وه لاړم د کلي د مُلا څخه مې د تيري شپې د خوب پوښتنه وکړه .هغه ته مې ټوله کيسه بيان کړه.

هغه وخندل ويل : د تشويش د وړ خبره نه ده، ته د شپې ستوني ستخ بيده سوې يې ځکه درباندې ياده واقعه راغلې ده.

هر کله چې تاسي ويدېږئ هڅه وکړئ چې په راسته اړخ باندې بيده سئ.چې ددې سره به مو هم اسلامي رُکن ادا کړی وي او هم به مو ددغې-افت څخه خان ژغورلی وي.

د خپټسکي په نامه يو څيز دی هغه د هغه کسانو سره سر او کار لري چې د شپې ستوني ستخ پرېوځي، نو بيا دغه افّت ورباندې خان اچوي. چې ددې سره انسان ډېر په تکليف کيږي.

که پورته اسلامي ذِکر سوې طريقه هر مسلمان ادا کړي،نو نه به دا ستونزه ورته راولاړه سي او نه به هم په تکليف سي.

ځکه چې د خدای تعالی پر دنيا باندې د نعمتونو تر څنګ خيني افتونه هم سته چې له هغو څخه يو هم دغه شمېرل کيږي، چې د بيده او بې پروا انسانانو سره کار لري او دنده يې داده چې،يو انسان څومره په عذابولی سي هغومره يې په عذابوي او دردوي.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چيري موږ او تاسي د اسلام مبارک دين و خينو لارښونو ته پام وکړو د ژوند په هره برخه کې د بريالیتوب سره مخ سو.

که بر عکس په دغه لارښوونو عمل ونه کړو مُمکن ډېرې ستونزې راته په ژوند کې پيداسي.

د کايناتو سرور او د خدای ج د ګران رسول حضرت محمد مصطفی (ص) و حادث ته که پام وکړو هغه فرمايي : تاسي د خوب په وخت کې پر ښې اړخ باندې پرېوځئ.

Scanned with CamScanner

د کیسې نوعیت ته که پام وکړو دغه کیسه هم د غلط پرېوتلو له اعله رامنځته سوې ده، چې دغه مېرمن ستوني سخت پرې وتلې ده.

نو باید د اسلام مبارک دین پلویان و دغسې مسائلو ته جدي پاملرنه وکړي، ترڅو د دنیا د ناوړه پدېدو ښکار نه سي.

Scanned with CamScanner

سپين ږيری پېری!!

د لمر ژړ پای ته ورسېد. د ځمکي او اسمان پر مخ د توري شپې اغېزه خرگنده سوه.

ورور مي کور ته رانښوتی وېل: څه مو پخ کړي دي، زما سره مېلمانه دي؟!

مور مي ورته وېل: ووبه غوښي او ورجي مو پخ کړي دي!

بلاخره مي مېلمنو ته ډوډۍ ور وړل د ډوډۍ وروسته زه د حويلۍ څخه بهر راووتم. زموږ د کور مخ ته ايرې پرتې وې.زما فکر نه وو پر هغه اېرو وختم او هلته مي جواب چای رفع کړ.

کور ته راغلم ومي کتل چي د کور په حويلۍ کي يو ښايسته ماشوم گرځي او خالپوسي کوي. ما مي گوته په غاښ ونيول د فکرونو په تړۍ کي ډوب سوم. فکر مي وکړ چي شايد د کور ماشوم مو وي او له خوني څخه به بهر راوتلی وي.

حرکت مي ور وکړ ترڅو وې نيسم او بيرته يې خوني ته بوځم چي کوم تاوان ور ونه رسېږي.

کله چي زه ماشوم ته ورنژدې سوم راڅخه يې منډه کړه ما هم ورپسې منډه کړه ترڅو وې نيسم خو ماشوم د حويلۍ څخه بهر ووتی!

کله چي د حويلۍ څخه بهر ور ووتم ماشوم يو ځل راڅخه ورک سو!! ومي کتل چي زموږ د کور په مخامخ پتي کي يو سپين ږيري سړی ولاړ دی او ماته يې لاس ونښوری چي دلته راسه!

پر بدن مي يخه تبه راغله غوږونه مي کنگس سول. بدن مي لرزه واخيستل په ماتو بندونو ور روان سوم. کله چي ورغلم راته يې وېل کښينه او غوږونه ونيسه!

زما چې ژامې يوله بله نښتي وې خبره مي نه سواى کولى. بلاخره سپينې ږيرې سړي تر غوږو ونيولم او د خمکې خوا ته يې راکش کړم.

پر اوږو مي سپور سو او زما سر ته يې خپل سوکان بند کړه په وهلو يې شروع وکړه...

ما هرڅه چغې ورته وهلې چې ته څوک يې او ولې مي وهې؟!

سپين ږيرى سړى چې ډېر په غُصه وو وېل: ته ولې پر هغه اېرو کښېناستلې او زموږ يو ځوان دي خپل تر پښو لاندې کړ او په شهادت دې ورسوى؟!

ما ورته قسمونه اخيستل چې ما دا کار نه دی کړی! خو سپين ږيري هغې وهلم!

کورنى چې مي ډېره وارخطا سوې وه او زما په پلټلو پسې يې ټول خايونه پلټلي وه.

بلاخره يې زه پيدا کړم او ټولو را منډې کړه او راته يې وېل : ته ولي دلته داسي ناست يې راپاسه خو کورته؟!

ما ورته وېل: نه سم تللى پر اوږو مي يو سپين ږيرى سړى ناست دى نه راڅخه کښته کيږي او وهي مي!

مشر ورور مي د کلي مُلا سره اړيکه ونيول او ټوله کيسه يې ورته بيان کړه!

مُلا ورته وويل : چې د ورور و غوږ ته دې موبايل ونيسه. مشر ورور مي همداسي وکړل. زما غوږ ته يې موبايل ونيوى او مُلا خپل د مؤنه شروع کړه.

بلاخره مي سپين ږيرى سړى له اوږو څخه‌کښته سو. په سبا باندي د هغه مُلا خوا ته ورغلو هغه راته څيني تعويذونه راکړه.

راته يې وويل: چې ته د شپې لخوا پر هغه اېرو بې بسم الله کښېناستلى يې کومې چې ستاسي د کور مخ ته پرتې دي، چې په دغه وخت کې تا د پيريانو يو ځوان تر پښو لاندي کړى او هغه دې وژلى دى او اوس ته اړين يې چې هر کال يو پسه حلال کړې او په خلکو يې تقسيم کړې، ترڅو زه پيريانو ته قناعت ورکړم.

ما چې د مُلا صاحب خبري واورېدې او بيا مي خپل د کور اقتصادي ستونزو ته نظر وکړ،خداى سته په زړه مي د غُربت تود باد راغى او ډېر خواشيني سوم.د مُلا صاحب د خبرو وروسته دا دی، زه اوس هر کال يو پسه

حلالوم او په خلکو يې تقسيموم.

خو دا اړينه نه ده چې، چې زه پيسې لرم او که يا!

خو بايد يو پُسه پيداکړم او حلال يې کړم.

او بيا يې خپل د ټولني په مېشتو خلکو باندي تقسيم کړم. ترڅو پيريان خوشاله کړم او ماته د بيا لپاره کوم زيان وانه ړوي.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

موږ تل وايو چي د شپې بايد په هرځای کي چي موږ ناسته ولاړه کوو، بسم الله ووايو. ځکه چي دا نوم انسان له ډېرو بلاوو څخه ساتي. موږ د سترګو ليدلی حال وليد چي پر اېرو بې بسم الله کښيناستل څومره تاوان دغه کس ته واړوی.چي هم مريض سو هم بايد هر کال يو پُسه حلال کړي. مهمه نه ده که دی پيسې لري او که نه خو بايد پُسه واخلي او حلال يې کړي. نو بايد انسان چي د شپې هرځای وځي بسم الله ووايي؛ او د اېرو څخه ځان ليري وساتي.

Scanned with CamScanner

په سپین کفن کې پېرۍ!

د توري شپې ډېره برخه تېره سوې وه د مُلا اذانونو ته کابو دوه ساعته پاتې وه!

په گرم کمبل کې پروت وم، پلار مي راغی وېل : بچیه پاسه ورسه مابنام مو هغه کولاغ سهي نه وو تړلی شاید اوبه رایله سوي وي.

زه هم په ماتو بندونو راولاړ سوم او د کولاغ خوا تـه مي حرکـت وکړ.کله چي ورغلم ومي کتل چي د کولاغ په څنگ کـي یـو سـړی ولاړ دی او سـپین کفن یې اغوستی زما خوا ته گوري.

کله چي مـي سـړی ولیـد! د بـدن خـواک مي لـه لاسـه ورکـړ. زړه مـي وربېږدېدی. بـسم الله ویل مي پیل کړه او شا ته مي رامنډې کړې.

کله چي کورته راورسېدم رنگ مي تک ژړ سوی وو.

پلار مي راته وېل : هلکه څه کیسه ده، چي دومره وارخطا یې؟! کیسه مـي ورته بیان کړه. پلار مي مُسکی سو وېل : د تشویش د وړ خبره نه ده. مه ورخطا کېږه! شاید سترگې دي په کومې وني لگېدلي وي.

زه پوی سوم چي، پلار مي زما د صحت او د نه بېـرې لپاره وویـل! کنـې لرې چي ونه دي د انسان په شکل خان جوړکړې او بیـا دي ماتـه د انسان پـه شکل کـې ودرېږي ما دي وبېروي.

خو لنډه دا چي ډېر زیات بېرېدلی وم.د خان سره مي پریکړه وکـړه، چـي له دې وروسته به یوازې بیا دغـې خای ته نه خم.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

د کیسې اصلي اړخ ته که پام وکړو د غفلت څخه رامنځته سوې ده. ولي باید انسان دغه ډول دروند او خطرناکه ځای ته د شپې لخوا ولاړ سي؟! که د اوبو رایله کېدو غم وکړو، نو که ټوله شپه اوبه رایله سوې وای نو هغه به چا تړلي وای؟ د هغو درد به چا دوا کړی وای؟ خو مالومه خبره ده چي د کم فکر څخه دغه ډول پدېدې تولیدېږي او بیا داسي نتیجې په تمه وي چي د هغه جوړېدل او بنه کېدل خورا ستونزمنه وي. په داسي حال کي که انسان لږ د عقلي پروسې څخه کار واخلي نو هیڅکله به هم دغسي کار رامنځته نه سي او نه به هم د دومره تاوانونو شاهد و اوسي.

لنډي او واړه پيرِيان!!

په ژوند کي خيني شيان وي، چي پر ته له هغه ژوند ناشونی وي، چي له هغه جملو څخه يو هم کور ته نفقه برابرول دي! که دي نفقه برابره کړه نو بنه دی او کـه دي بـرابـره نـه کړه بيا نو مالومه خبره ده چي په پيدا کولو پسي به بې گرځي.

په کلي کي مي روزگار سخت سو، مجبوره سوم چي يو خاى ولاړ سم چي، هلته غريبي يوځه بنه وي. يو چا راته يو خای وښود چي هلته ډېره بنه غريبي کيږي.ما هم همداسي وکړل! بالاخره د موخي خای ته راورسېدم. کار مي د خښتو په بټۍ کي پيل کړ.

ورځ پای ته ورسېدل. شپه سوه.گورم که نه گورم چي واړه، واړه خلک دي لرگي يې په لاس کي دي او هغه خلک پرې وهې کوم چي يې د ورځي لخوا په بټۍ کي کار کاوه.

ما مي په ناتوانه زړه د دوی تماشه کول. خو لنډي پيريان دومره بې رحمه دي چي نه په ماشومانو دريغ کوي او نه په لويانو او همدغه ورته وايي : تاسي ولي دلته کارکوئ؟! تاسي ولي د شهيدانو په قبرونو پوري ملنډې وهئ ؟!

لنډي پيريان و يوې خيمې ته ننوتل او هلته يې ماشومان ډېر ووهل وروسته د ماشومانو پلار چي ډېر په غُصه سوی وو، و لنډې پيريانو ته يې وويل :که تاسي نران ياست نو ولې ماشومان وهئ ؟! ماته راسئ چي نر او ښځه مو مالومه سي!

Scanned with CamScanner

ددې خبرې په کولو سره سپين ږيري سړي ته يو غم جوړ سو او لنډې پيريانو وربانـدي راکـښ کـړه سـپين ږيـری سـړی يـې بنـه ووهـی.
بلاخره لنډي پيريانو وويل: چي تر سبا پوري مو دلته ونه وينو! هر څنگه چي کيږي له دې ځای څخه ځانونه ورک کړئ!!

ما چي دا کيسې واورېدې ډېر زيات وبېرېدلم. شپه مو په يـو حـال تېـره کړه.په سبا باندي مو امنيتي خواکونه په خبر کړه هغوی هم راغلل او خپل د نا ترسو او وحشي وسلو خولې يې لنډي پيريانو ته وربرابري کړې.

کله چي دوی څو ټکان وکړل لنډي پيريان پرې را مخته سول، خو جالبه دا وه چي امنيتي خواکونو هرڅه ټکان پرې کول، خو پـر لنـډې پيريـانو يـې هيڅ اغيزه نه کـول.چـي زمـوږ دغـــه چـــاره د پـــيريـــــانو پـــر ورانـــدي نـــاکـــامـــه ســـوه.

په بله ورځ مو ديني عالمان را وغوښتل او هغوی مو ددغي ضوع څخـه بـا خبره کړه هغوی ورغلل د لنډي پيريانو سره يې مناظره پيل کړه.

پيريانو ورته وويل : چي مـوږ مـسلمان پيريـان يـو او پـر دې خمکـه چـي ستاسي خلک خبـتي جوړوي او بيا هغـه خبـتي سـوخوي دلتـه يـو وخـت شهيدان سوي وه، چي ستاسي د خلکو په دغه ډول کار هغـه شـهيدان زوروِل کيږي.

خو بلاخره دلته بيا هم پيريانو قناعت ونه کړ!مـوږ وريـسي- بيـا د اسـتوګني سيمي يو بل مشهور عالم د مناظرې لپاره واستوی.

• دا ځل يې دومره مراعت کړی وو چي، زموږ سره يې يو سرحد مالوم کړ او يوه لويه کربنه مو وکښل چي نه به دوی له هغې سرې کربني را اوښتل او نه به موږ له هغې کربني څخه ور اوښتلو.

ما هم يو څو ورځي تيري کړې او بيرته مي خپل کـور تـه حرکـت راوکـړ.
اوس يې مالومات نه لرم چي په هغه سيمه کي به څه شي تيرېږي!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د کيسې نوعيت بيا هم د فکر په سالم رغښت راڅرخي. انسان نه بايد داسي ځای خپل د سوداګری ډگر وګرځوي چي هلته هم ، دده او هـم يـې د مـال خطر وي. لکه د يادي کيسې ځای.

Scanned with CamScanner

او بيا چي دغسي واقعه پېښېږي نه بايد دومره مناظرو ته انسان دوام ورکړي چي دا هم يو ناسم کار دی.علت يې دا دی يو ځای چي د دومره خطر شاهد سوِ نو بيا به په هغه کي د ښېګني راز له کومه پيدا سي؟!

نو بايد انسان د سوداګری په ټولو چارو کي د اسلام مبارک دين احکامو او لارښونو ته پوره توجه وکړي.

Scanned with CamScanner

پـه چیـنه کـي پـیري!!

د شپې د پای برخه وه او د سهار شپېې را لنډېدلې.

زموږ د کور خوا ته یو چینه ده. غوښتل مي خان هغي چینې ته ورسوم او غُسل وکړم همداسي مي وکړل. له کوره مي حرکت را وکړ.

چنه زموږ د کور په پای کې د یوې کوچنۍ غونډۍ لاندې وه.کله چي زه د چینې خوا ته ور نژدې سوم. ورته خبر سوم چي په چینه کې یو بل کس لمبېږي!

زه د چینې څخه پناه د یوه توت ساهې ته کښېناستم.ترڅو دغه سړی له چینې څخه راووځي.

د انتظار ډېر حد مي تېر کړ د شنه اسمان ستورو تـه مـي کتـل ورو، ورو کمېدل.پوی سوم چي سړي زیات وخت تېر کړ سر مي ور پورته کړ او ومي توخل!

څو شېبې وروسته سړی د چنې څخه راووتی ما ورته پخپلو سترګو کتل، کله چي سړی راووتی یوځل لوی سو او بیا لنډ سو!!

دغي چارې مي د زړه رګونه یو له بله سره ووهل.

ما ددغي وحشي او ډارونکي شېبې تماشه کول چي سړی زما د سترګو پر وړاندې ځای پر ځای نادرکه سو! حالت مي نور هم نازک سو!! ددې پر ځـای چي چـینې ته مخه کړم.

کلېمې مـي پـر خـان شروع کـړې او د کـور پـر لـور مـي پـه یـوه ناورین حالت کي حرکت راوکړ.وخـتونه ډېـر ووتل خو تر اوسه مي د هغه وام اغېزه په زړه کي ده.

او هر وخت راته د بې وسی احساس راکوي.

Scanned with CamScanner

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د کیسې د نوعیت اړخ دا دی چې د بې احتیاطۍ څخه پېښه سوې ده. انسان نه باید په دې ډول حالاتو کې د شپې لخوا و چینې ته راووځي.

په داسي حال کې چې پېرى تل په چینو باندې ګرځي او را ګرځي.

نو کله چې په دې پوهېږو چې پېرى تل پر چینو او اوبو باندې ګرځي، نو ولې دغسې حالاتو کې چینې ته ځو؟

نو پایله یې مالومه سوه چې،تاوان یې خپل د لاسه ورپېښ سوی.نو ځکه خو مشرانو هغه متل ویلی چې : خپله لاسه ګله لاسه!

یاني اکثره وخت خپل د لاسه انسان ته پېښېږي!

((۹)) کلن هلک او د پيريانو بازار!!

د تنکۍ او غوړېدلې ځوانۍ پر دُرشل يې نوې پښه ايښې وه. مور وغوښتل چې په دغه ګُل باندې د مکتب چاپېريال ښايسته کړو. چې بلاخره مو مکتب کې شامل کړو.

ځيني پوهان نظر لري او وايي : چې په ژوند کې په ورځې پسې- شپه سته.په بهار پسې خزان سته.په انسان پسې تاوان سته. ځيني د سترګو نظر لري او ځيني بيا په سترګو کي خنجر لري.

يو ورځ مور د کور و مخ ته خپل د سوپې سره ناست وو. پر ټولنيز ژوند مو خبرې کولې.

او پر يو او بل مو سندرې کولې. مور د خوږ مجلس په دوام کې وو، چې زموږ د کور شهزاده راغی.

هغه شهزاده چې پورته مو لږ تعريف ورځخه وکړ. مور مې ورپاڅېدل او وې غوښتل چې ښکل يې کړي چې په يو ځل هلک پورته سو او وځمکې ته بېرته ګوزار سو! مور او زموږ د کورنۍ غړو پرې ورمنډه کړه او چغې يې پرې پيل کړې!

که څه هم دا پېښه موږ ته نوې نه وه خو بيا يې هم وردردولو ځکه چې زموږ د کور ماشوم او شهزاده همدغه کس وو. بلاخره مو هلک راپورته کړ او سپين د نور څخه ډک مخ مو له تورو او بدرنګو خاورو څخه ورته پاک کړ.

مور د تل په خبر پوی سو، چې ګزار پيريانو ورته ورکړ. ځکه چې هر وخت به ورته پيريانو دغه ډول بې رحمه ګوزار ورکوی.يوه ورځ بل بيا هم

Scanned with CamScanner

دغــې کیسه پېښه سول.مازدیگر وو مور مې دوډۍ پخول ورور مې ورته ورته ویل : موري ! یوځه ډوډۍ خو راکړه وږی سوی یم!

- مور مې : ودرېږه زویه اوس به دېگ پـوخ سي، د خـوړو سره به یې یـو ځای وخورې!

- ورور مې : موري ډېر وږی یم خدای خبر دېگ کله پوخ سي! بس وچه ډوډۍ راکړه خورم یې.

- مور مې : ودرېږه زویه پر تا باندې څه سره ده چې دومره بېړه کوې!

د مور په دې خبره مې ورور باندې بیا هغه څپه راغله. یو خل بورته سو او له خمکې سره ولگېدی. پلار مې مشر ورور ته امر وکړ چې په منډه ولاړ سه او د کلي پیر خبر کړه او ورته ووایه :پلار مې درېـې-را استولی یـم، ما ته دا موضوع له وړاندې ورسره شریکه کړې ده.

ورور مې هم پرته له کوم ځنډه د پیر صاحب خوا ته ورمنډې کړې. موږ را منډې کړې، مظلوم او بې وسه شهزاده مو را پورته کـړ. پـه مظلومـو او بـورو سترگو کي یې د بې وسۍ جملې له ورایه ښکارېدلې!مور مي ورته پـه ژړغـوني اواز وویل : بچیه ستا تر مظلومو اوښکو جار سم، ما خو ستا څخه ډوډۍ نـه وه گرځولې! خو ماویل د دېگ سره به یې یو ځای وخورې.

زما پر مظلوم ورور چې پیریان حاکمان وه.

زما و مور ته یـې وویـل :چـې ستا زوی نـه وو وږی، بلکـې مـوږ وږي وو.

- مور مې : سمه ده چې تاسې وږي واست خو ما دا بهتره وگڼل چـې د دېـگ سره یو ځای گرمه او پسته ډوډۍ وخورئ.

پیریان : اې سپین سرې ښځې ! ستا پکې کـار نـه وو. مـوږ چـې هر ډول غوښتل تا باید هغه تر سره کړې وای.

موږ مو د گلالې ورور په بدن کې پټ پیریانو سره په مباحثو کې وو، چـې مشر ورور او پیر صاحب یو ځای را ورسېدی.

کله چې پیر صاحب را ورسېد، ورور مو ځای پر ځای سم سو. پیر صاحب د حال پوښتنه وکړه چې څه کیسه ده؟!

موږ ورته د تېرې شېبې کیسه بیان کړه. پیر صاحب وویل :تاسې لږ لـیرې ځای ودرېږئ! چـې زه خـپـل کــار تــر سره کـړم! مـوږ همـداسې وکـړل

لېرې ودرېدو.

پير صاحب مې ورور ته ور نژدې سو. زما ورور يې د شهادت د ګوتې تر سر ونيوی او دمُونه يې شروع کړه. چې بس په يو خل مې بيا ورور ته پيريان راغله!

پير صاحب خپل په دروند لاس زما ورور په خپېړه ووهی. مور پوی سو چې په اصل کې يې پېړی ووهی. پير صاحب زما د ورو په بدن کې پټ پېړي څخه پوښتنه وکړه : تاسي څوک ياست او ولې دغه ګلالی ماشوم زوروئ؟

پيريان : پير صاحب موږ هندوان يو! او دغه هلک مو خوښ سو نو څکه يې زوروو.

پير صاحب : نور مو دلته ونه وينم چې، دا هلک بيا و زورئ، کنې کار مو درکوم!

پيريان : سمه ده پير صاحب بيا به نه کوو. له دې وروسته به له دې هلک سره سر او کار نه لرو.

د پير صاحب دغه د مونو تر يوې لنډې مودې پورې ګټه وکړه. د يوڅه وخت وروسته مې بيا پر ورور باندې پيريان ښکاره سول.

دا خل يې د پير سره هم درمل نه وو. يو خوا بل خوا مو منډې تررې وکړې، خو کومه پايله يې ورنه کړه. يوه ورځ مې پلار ته چا په غزني ولايت کې يو زيارت ښودلی وو.

پلار مې تر يوڅه وخت وروسته همداسې وکړل. زما ورور يې د غزني هغه زيارت ته راوستی. د غزني ددغه زيارت ګټه دا وه چې هغه کسانو چاره به يې کول چې پيريان به يې درلودل.

پلار مې کيسه کوي چې کله چې مې راوست نو په هغه زيارت کې مې د دوو ساعتونو لپاره بندي کړ او وروسته ورغلم را ومې ويستی، چې رک روغ دی.

بلاخره يې زما ګلالی ورور کور ته راورسوی. زما يو اکا يې پوښتني ته په هغه ساعت راغی او زما پلار ته يې مبارکي ورکړه. اکا مې و پلار ته وويل : مبارک دې سه وروره، وراره خو مې ماشاءالله جوړ دی!

پلار مې : مننه زوندی اوسې وروره. هو وروره بس دا خل مې داسې کار

ورکړ چې په ژوند به بيا پړغ اغړ ونه کړي.ددې سره مې يو ځل بيا ورور په قبر سو او زما د پلار خوا ته يې وويل : اې سپين ږيرې! هيڅکله دا خبره مه کوه. مونږ هيڅکله ستا د زوی ځخه نه خو!

مونږ پوی سو چې بيا هم هغه پيريان دي او زمونږ ګلالی ږغوي لګړوي.

ددې خبرې په کولو سره مې د پلار پر مبارک مخ د خبګان ګونځې له ورايه ښکاره سوې.ځکه چې د نازولي زوی دغه افت ډېر زوروی.د پلار تر ځنګ زمونږ نور د کورنی غړي هم ډېر پرېشان وه.

تل مو خپل د ورور غمجنه او مظلومه خبره په ذهن کې انځوروله او دغې جاري به مونږ ته ډېر بې دريغه غم راکوی.

د اقتصادي، ټولنيز، طبي ،سياسي او فرهنګي ستونزو تر ځنګ مو خپل ددغه ماشوم غم پر اوږو اضافي بار وو.

خو دا ځل د خدای ج فضل وو نسبت و پخوا ته ښه سو! هر کله به چې پيريان ورباندې راغله مونږ به ورسره خپل باندار کوی.

ددغه باندار لړی تر دې حده اوږده سوه چې زما ورور په ټول چم او ګاونډ کې مشهوره سو.بس اوس مو هم همدغه ژوند دی تيريږي.

خيني وخت مې په ورور باندې خپل ساعت تيروي او خيني وخت يې يو ځای بل ځای بيايي.

خو د شکر ځای دا دی چې اوس يې د زيارت ځخه راوېستلو وروسته بيا نه دی په عذاب کړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

کيسه مو ولوستل په رښتيا هم د درده ډکه وه.خو پر دې دنيا خيني داسې شيان ډېر سته چې و انسان ته د سر دردی ستر لامل ګرځېدلې وي.

چې ژوندی بيلګه يې د همدغې کيسې د لوبغاړي ورکولی سو،خو ددې هرڅه حل دا بولم چې د اسلام مبارک دين د هر درد دوا دی او د هر درد وضاحت پکښې سته.چې ددغه درد او کيسې درد هم پکښې دی.

نو لازمه يې بولم چې ددغه هلک درد بايد دده کورنی د اسلام مبارک دين په اړوندو لار ښونو سره کړی وای!

د غوا په بنه پېرى!!

د سبعه ايز دود او رواج له مخي به چي هر کله چا زموږ په کلي کي د کوز دې وروسته نیم ولور ادا کړ، هغه زوم کولی سوه چي د خُسر کور ته ازاد تګ را تګ وکړي.

ما هم دغه مرحلې بشپړې کړي وې او د خواني پر دُرشل مي تازه پښه ايښې وه.

يوه شپه د خُسر د کور خُخه را روان سوم خپل د کور پر لوري.

يو زوړ بايسکل مي پلار راته په ډېر ناز او پياز اخيستی وو.زما د مزل د لاري جوړښت داسي وو چي توله لار د انارو باغونو اخيستې وه.

زه هم د خواني په نشې کي وم د ډېري او خطر احساس مي د سره نه پېژندی. وړاندي له دې چي خپل کور ته ورسېږم، فکر مي وکړ چي شايد بهتره وي چي د کور نه مخکي بايد په کاريزکي ولمبېږم.

بلاخره بريکړه مي وکړه او د کاريز خوا ته راغلم. بايسکل مي د کاريز غاړي ته ودروی او په اوبو ور ګډ سوم.

وخت هم داسي دی چي د شپې ډېره برخه تېره سوې وه.

سپوږمی پر شنه او د خالونو ډک اسمان کي ځلېدله او رڼا يې د ځمکي ډېره برخه نيولې وه ماته يې خپل د ميني د ياد تصوير راتازه کوی.

او داسي فکر مي کوی چي زما مينه زما سره خوندي ده رانه لېري نه ده. ددغې شپې سپوږمی دومره ښايسته وه چي د ښايست انعکاس يې د الله ج تر بنده ګانو رسوی.

ما يو خو غوپې/غوټې ووهلې او سر مي را پورته کړ تر څو د سترګو څخه

مي اوبه پاکي کړم پام مي سو چي، د کاریز په يوه اړخ کي يو عجب خيز لمبېږي!!

ټول بدن يې د غوا دی خو سر يې بيا د انسان دی!

کله چي مي دا حالت وليد ډېر زيات يې ووېرولم!

ژر مي بر خان باندي حياة کُرسي شريفه وويل او چُپ مي کړل.

په ډېر بېړې مي د اوبو خخه خان را وويستی او بايسکل مي پرې سوی جامې، مي را وا خيستلي او د کور پر لور مي رامنډه کړه.

کله چي کور ته را ورسېدم وضعيت مي ډېر زيات خراب سو مور مي را وينه کړه او د تيري سوي صحنې کيسه ور واورول.

هغې راباندي خبل د مهرباني پوړني وغوړوئ او په کمپلونو کي يې پټ کړم.په سبا باندي ورغلم او خپل پاني سوی بايسکل مي را ويستی .

د ليکوال نظر د کيسي په تړاو:

مور تل وايې چي د خواني مرحله ډېره د نشې مرحله ده.

خو دغه نه بايد د عقل د بروسې خخه نه وي ليري ! خکه چي هر هغه خه چي د عقل د بروسې سره اړيکه ونه لري ممکن ډېرې ستونزې را ولاړې کړي لکه پورتني کيسه!

که چيري هغه‌دغه کس شرم نه وای کړی او راغلی وای خپل کور ته او په راحته لمبېدلی وای نو دومره وام او بېره به له کومه کېدل!!

په داسي حال کي چي ده د شرم د سرحد خخه هم پښه ور واړول.دده د کورني په شمول بې د خر کور کورني هم خبره سول، نو دلته شرم ډېر سو که کم!

نو بايد هره پريکړه د عقل د پروسي سره ډېره اړيکه ولري! او که ليري وي نو مالومه خبره ده چي، دغسي ناوړه کار به ورسره کېږي.

او يوه بله مهمه خبره دا چي خېني هغه رواجونه چي بې مانا دي او ددي ملت د هرتي کړني بر خلاف دي بايد له منځه ولاړ سي، خکه چي نر گڼي بې تاوانونه زيات دي. يرته له دې چي خلکو ته ستونزې جوړې کړي نه گټه لري او نه هم د چا په خير دی، چي ژوندي بېلګه يې پورته کيسه ورکولی سو.

Scanned with CamScanner

غـــرور او بــې اعتـــباره ملګـــري !

خيني کسان ادعا کوي چي نړی ښايسته ده. شايد دا هغه کسان وي چي د ژوند په أصولو پوهه وي، خو خيني بيا ددې خبري برعکس فکر لري او وايي چي نړی بدرنګه ده! هغوی هم مُمکن يو عقلي فکر او دليل ولري.

دوه ملګري وو! يو احمد نومېده او بل محمود نومېده.

احمد او محمود دومره خواږه وه چي د چم او ګاونډ هم پکښي فکر سو. دوی به چي د ژوند هره کړنه ترسره کول يوله بل څخه بـه يـې سـلا او مشـوره اخيستل.

آن تر دې چي يو يې ژوند وو او بل يې هم اکسيجن ! دوی بـه جـامې، خواړه، کړه او وړه ټول يو ډول کول. دغـه دوو نانـدارو او بـې شـانو ملګـرو د ډېرو خلکو توجه خانونو ته راجذب کړې وه.

حتی تر دې چي چا به هم انډيوالي کول نو دغه به يې ويل : چي نر سـه د احمد او محمود په څېر انډيوالي وکړه !!

ژوند وو تېرېدی يوه ورځ احمد و محمـود تـه وويـل : محمـوده ! کـه تـه چيري پاچا سوې نو زه به دي لومړی وزير يم ؛ که زه چيري پاچا سوم نو ته به مي لومړی وزير يې!

- محمود : سمه ده د زړه سره تر دې خو ښه او بهتره خبره نه سته! تـه تـل خپل د خان په ډول ښايسته خبري کوې.

ژوند دی تېرېږي لمر ولوېږي شپه سي او سپوږمۍ پناه سي بيا لمر را پورته سي!

وخت داسـي راغی چي احمد او محمود يـو او بـل سره لا درکـه کـړل. يـو

وخت محمود په ښار کې تیریږي ګوري چې احمد به چیرې پیدا کړم! په دغه وخت کې اخبار پلورونکی منډې وهي او همدغه وايي : اې مسلمانانو خبر سئ چې د هیواد نوی پاچا و ټاکل سو.

ما هم د اخبار پلورونکي څخه یو اخبار را نیوی، تر څو وې ګورم چې دا اوس کوم بختور سړی دی چې پاچا سوی دی! کله چې مې د اخبار و اولي پاڼې ته وکتل چې نوی پاچا احمد ټاکل سوی! ددې خبر په کتو سره مې د خوشالۍ اوښکې بې اختیاره جارې سوې. ما ویل دوې ګټې مې وکړې یوه ګټه مې داده چې خپل د زړه ټوټه احمد مې پیدا کړ او دوهمه ګټه مې داده چې پاچا سوی دی!

د ځان سره مې پریکړه وکړه ،چې تر هغې به نه ورځم د احمد مبارکۍ ته، تر څو چې هغه د ټول هیواد و پوخ ته امر نه وي کړی چې ورسئ محمود را پیدا کړي!

یوه شپه را باندې یو کال تیریږي خو د احمد یو عسکر هم یوه ورځ راته ونه کتل. فکر مې وکړ چې داسې نه وي چې احمد د پاچاهۍ تاج مغروره کړی وي، زه به یې هېر کړی یم!

بیا مې فکر وکړ چې شاید دا وسوسه راته شیطان پیدا کړې وي!! احمد کله کولی سي چې زما غوندې یار هېر کړي؟!

بیرته مې فکر وکړ که احمد زه نه هېرولی اوس به یې ما کوم عکس العمل لیدلی وای.

خو بلاخره مې پریکړه وکړه چې ورځم به او د احمد سپیني ماڼۍ مخ ته به کښېنم. خپل فکر او زړه ته مې ځکه قناعت ورکړ چې شاید احمد خپل د پاچاهۍ په کارونو کې ډېر بوخت وي نو ځکه به یې زه هېر سوی یم.

د یو څه وخت په تېرېدو سره را ورسېدم د احمد د ارګ هغه سپیني ماڼۍ ته چې دی پکښې دی او د سپیني ماڼۍ مخ ته یې یو لوی غټ چینار وو. هغه چنار ته مې تکیه وکړل. فکر مې وکړ که احمد په رښتیا هم زه نه وم هېر کړی اوس به مالوم سي.

ځکه چې کله چې احمد تیریږي نو چینار ته به وګوري او زه به د چینار په پای کې ناست یم. بس به ماته را ږغ اغږ کړي او زه به ورته بیا خپل ګیلې او

باني وکړم. خو جالبه دا وه هر کله چې به احمد تېرېدی هیڅ به یې زما خوا ته نه کتل په داسې حال کې چې زما د سترګو پر وړاندي تېرېدی!

خو خیر زه په دې پوره ډاډه سوم چې زه مې احمد هېر کړم!

راغلم خپل غریبي جونګړي ته او خپل د ژوند شببو ته مې دوام ورکړ. یو وخت وو چې وا مې ورېدی چې احمد د پاچاهی د تاج څخه کښته سو او بل پاچا کس یې پر خای پاچا سو!!

دغه خبر هم خوشاله کړم هم یې خپه کړم. خوشاله یې څکه کړم چې اوس به په اسانی سره وکولی سم چې د احمد سره ووینم او خپه په دې سوم چې احمد د پاچاهی د څوکی څخه کښته سو!

په داسې حال کې چې احمد زما سره دوستي ونه پالل . خو ما لا بیا هم دده په اړه د پخوانی ملګرتیا شببې را یادولې.

بلاخره یوه ورځ په ښار کې روان وم چې احمد مې په مخه راغی! د ډېر تعجب څخه مې د خولې څخه اه ووتی! او غاړه په غاړه سوو!

راغلو د ښار په یوې برخي کې کښېناستلو او بیا مو د پخوا په څبر په کیسو پیل وکړ! خو له بده مرغه دا څل یې هغسې خوند نه وو! احمد ته مې وویل :وروركه جوړ یې؟!

- احمد : شکر دی وروره ښه یم! ته څنګه یې؟

- زه : مننه زه هم ښه یم! اې ظالمه وروره ته دومره وخت چیري وې؟!

- احمد : وروره! زه خو پاچا سوم! داسې مې وکړل او ها سې مې وکړل....

- زه : نو تا ولي زه هېر کړم؟! زه خو ستا هغه نازولی ورور وم!

- احمد: نو ته چیري وې ولي زما مانی ته نه راتلې؟! او اې وروره بس کله چې مې پاچاهي شروع کړه فکر مې ټول و عشق عشرت ته سو، پلار مور ټول راڅخه هېر سول....

- زه : نو زه چې ستا د مانی هغه سپین لوی غټ چینار ته هره ورځ درتلم، نا ولي ماته ږغ/غږ نه کوی؟!! په داسې حال کې چې ماته لېدلې او زما څنګ ته به تېر سوې!!

- احمد : چینار ؟! کوم چینار ؟! چینار خو زما د ارګ په سپیني مانی کې نه وو!!

Scanned with CamScanner

ما چې فکر وکړ چې احمده! د پاچاهۍ تاج دومره غرور تاته در بخښلی وو چې تا خپل په مانۍ کې د دوه درې سوه میټره په اندازه لوی چینار نه لیدی نو زه به دې څرنګه لیدلی وای چې زه د هغه چینار په پـای کـې ناسـت وم؟!!
وروسته پوی سوم چې ژوند رښتیا هم بدرنګه دی او د هغـه کـسانو خـبره مـې سل په سله ومنل چې ویلي یې وو : ژوند بدرنګه دی!
خکه چې ما سره چې یو داسې ملګري ناځواني وکړه چې زه هغـه تـه د سر او مال نه هم ورتېر وم.

پر هغه ځای مې احمد ته مخ ور واړوئ چې ته ملامت نه یې !!
ستا سترګې د یوځو ورځو قدرت دومره ړندې کـړي وې چـې زه دې هم ونه لیدم ته چې زما د نبې ورځې په کار را نه غلې نو په سختۍ خو مې بېخي په کار نه راځې !!

پر هغه ځای مـې د احمـد سره د وروسـتي ځـل لپـاره لاسـونه ورکـړه او د دوستۍ مزې مې ورسره د تل لپاره پرې کړل! خکه چې یو څوک چـې سـتا د ورورۍ او ملګرتیا محبت د قـدرت لپـاره هـیروي نـو سـبا بـه حـتمن هغـه تـا هیروي. چې ددې پایله ما ولیدل!!
ژوند بدرنګه دی او په چا باندې په ژوند کې هم تر ډېره اعتبار مه کوئ!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

غرور هغه بد مرغه مرض دی: هر انسان ته چې یو ځل دا مرض پیداسې بیا یې درملنه ډېره سخته ده.
غرور پرته له الله ج د بل هیچا سره خوند نه کوي! خکه چې انسان که هـر څومره وي بیا هم یو او بل ته اړتیا پیدا کوي خو، الله ج هیچا ته اړتیا نه لري.
موږ ولیدل چې د غرور پایله دا سوه چې احمد د محمود غوندې ملګـری له لاسه ورکړ.نو انسان ته په ژوند کې په کار ده چې د یو مېږي پر وړاندې هم غرور ونه کړي!!

نیت صفا؛ منزل اسان !

دیني عالمان تل وایي : چې تاسي همیشه د الله ج ښخه خیال په مل کې برکت وغواړئ. ځکه چې الله ج خورا مهربانه ذات دی!
پخوا زمانه کي یو پاچا وو. یوه ورځ یې پریکړه وکړه چې د ولس او حاکم احوال مالوم کړي! د غریب جامې یې واغوستلې ځان یې ، یو ملنګ یا ښبر جوړ کړ او یو کلي ته راغی.
په کلي کي هر کور ته درېدی خو چا ورته د شپې ځای نه ورکوی. بالاخره د غریب په جامه کي پټ پاچا چي ډېر ستړی سو، د یو شریف او غریب سړی کور ته ودرېدی او دروازه یې ورته وټکول.
د کور خاوند راووتی ګوري چي په دروازه کي یو ملنګ سړی، ولاړ دی! د کور صاحب چي محمد نبي نومېدی د ملنګ ښخه یې پوښتنه وکړه : مهرباني ملنګه! تا څه ویل چي دروازه دي وټکول ؟!
- ملنګ : هو ورروره! زه یو ملنګ سړی یم په ټول کلي کي وګرځېدم خو چا راته د شپې ځای رانه کړ! که چیري تاسي راته د شپې ځای را کړئ نو ډېر به مو منندوی سم.
- محمد نبي : هو ولي نه ! دا خو دومره لویه خبره نه ده، هر کله راسئ!
بلاخره محمد نبي، ملنګ کور ته راوستی او خپل غریبانه ډوډۍ یې ورته راوړه.ملنګ چي په اصل کي پاچا وو. د محمد نبي سره یې باندار شروع کړ!
ملنګ د کور د خاوند ښخه وپوښتل : ورروه که بده نه وي، ستا نوم څه دی؟
- د کور خاوند : ملنګ جانه زما نوم محمد نبي دی او ددغه کلي

اوسېدونکی یم!

- ملنګ : نه ډېر نه! ډېر نه! تاسي د ډېري شریفي کورنۍ خاوند یاست!!

- محمد نبي : مننه ملنګ جانه! که تاسي نه په تکلیف کېږئ، خپل نوم راته وواياست!

- ملنګ له خان سره مُسکی سو وېل : وروره په نوم پسې مي مه ګرځه! خـو بس دومره چي زه ستاسي د هیواد یو غریب پاچا یم! دا نو تاته بنـه مالومات سته چي ستاسي د هیواد پاچا څه نومېږي!!

محمد نبي چي کله دا خبره واورېده ډېر حیرانه سو چي اوس څه ووایي !!

و پاچا ته یې ووېل : تاسي په رښتیا زموږ د هیواد پاچا یاست؟! نو بیا سـتا سره ولي خانګړی پوځ او عسکران نه سته تر څو ستا ساتنه وکړي؟! او ولي مو د ملنګ جامې اغوستي؟!

- پاچا : هو! زه پرته له شکه ستاسي د هیواد پاچا یم ! ما خکه خپل د خـان سره پوځ او عسکران راونه ویستل چي زما ساتنه یوازې الله ج کوي! او ما خکـه دا جامې اغوستي دي چي خپل د هیواد د خلکو د حال او احوال څخه خبر سم او هغوې را باندي پوی نه سي !!

بلاخره پاچا او محمد نبي د شپې تر ډېره کښېنا ستل او کیسې یې وکړې! پاچا و محمد نبي ته ووېل : ته به سبا ما سره خې زما ارګ تـه! تـر څـو زه سـتا حق ادا کړی سم! ددې خبرې په کولو سره محمد نبي ډېر خوشاله سـو او د پاچا سره یې ژمنه وکړه چي زه درسره خم!!

محمد نبي راغی خپلي مېرمني ته یې ټولې کیسې بیان کړې! مېرمن یـې هم ډېره خوشاله سوه او د محمد نبي پر تګ یې ټینګار وکړ چي د پاچـا سره حتمن ولاړ سه، خکه چي له هغې خوا به خدای خبر څـومره ډېر زر او زېـور درکړي؟!

بلاخره ورځ سوه پاچا او محمد نبي یو ځای حرکت را وکړ ، تر څو ارګ ته را ورسېږي! د یوڅه تګ وروسته پاچا او محمد نبي د ارګ سپیني او ښایسـته مانۍ ته را ورسېدل.

کله چي دوی سپیني مانۍ ته را ننوتل. محمد نبي د ارګ د خانګړي پـوځ و حرکاتو او منظموالي ته چي وکتل هوش یې له سره څخه لیري سو!!

د محمد نبي ښځې چې په کلي کي له خوشالی څخه شپېلۍ وهلې.د ټول کلي خلک يې خبر کړه چې زما خاوند پسي پاچا راغلی وو او هغه ته يې مېلمستيا کړې او ورسره ولاړی!.

د کلي خلکو چې مالومات وکړه وروسته پوی سول چې د تيري شپې ملنګ په اصل کي پاچا وو، چې موږ يوه هم ورته د شپې کولو ځای ور نه کړ،خو محمد نبي ورته ځای ورکړی، هغه دی هغه يې اوس له خانه سره د ارګ مانۍ ته بيولی! او خدای خبر چې پاچا به محمد نبي ته څه شي ورکړي وي؟!

دوی بلاخره پريکړه وکړه چې کله محمد نبي راغی نو يو ځای به ورته پټ کښېنو او تماشه به يې وکړو چې پاچا څه شي ورکړي دي!!

محمد نبي د ارګ د سپيني مانۍ خوند او قند نشه کړی وو.

د دنيا غم او چم ورڅخه هېر وو. ماښام سو. محمد نبي ګوري چې پر سترخوان باندي د نړۍ ټول نعمت او محبت پروت دی.

شپه پای ته ورسېدل. سهار سو د مُلا د اذانونو وخت سو. د پاچا خدمتګاران راغله او پر ما يي ږغ/اغږ وکړ، چې محمد نبي پاسه لمونځ وکړه! زه هم را ولاړ سوم.ترڅو لمونځ وکړم.

کله چې مي اودس وکړ غوښتل مي چې لمونځ وکړم د پاچا و څنګ ته ودرېدم او نيت مي وتړی! پاچا لمونځ خلاص کړلاسونه يې د دوعا لپاره لپه کړه.

او داسي دوعا يې وکړه : اې پر کايناتو، انسانانو، پيريانو او دنيا وو واکمن ذاته! زه ستا يو غريب او بې وسه بنده يم، زه پر ته ستا څخه نيمګړی يم، ته راباندي خپل د مهرباني رحم مه سپموه !!

کله چې مي دا حالت وليد چې پاچا لګيا دی الله ج ته خواست کوي! له سترګو مي اوښکي بې اختياره رواني سوې! د ځان سره مي فکر وکړ چې موږ څومره نا اهله! انسانان يو چې هيڅکله د الله ج څخه د يو شي غوښتنه نه کوو او د هغه د يو بنده څخه يې بيا غوښتنه کوو.

د پاچا دغه حالت ډېر وژړولم او د ځان سره مي وويل :پاچا لا د الله ج څخه روزي غواړي او له هغه څخه د ژوند د ضرورتونو غوښتنه کوي. په داسي

حال کې چې پاچا د ټول هېواد واکمن دی!

له خان سره مې پرېکړه وکړه تر هغې چې خدای ج راته زَر او زِېور نه وي راکړي نو د پاچا څخه به کومه ډالۍ نه اخلم.

وخت داسې راغی چې د پاچا څخه را رخصتېدم.

پاچا خپل د خزانې مشر ته وویل : ورسه د بیت المال د خزانې څخه و محمد نبي ته بنه ډېرې پیسې او زِېور ورکړه حتی تر هغې چې پخپله محمد نبي ووایي بس دی !

ما و پاچا ته وویل : پاچا صاحب ! ډېره مننه . ژوندی اوسې ماته ستاسې هرڅه را ورسېدل بیا هم مننه کوم. خو زه هیڅ ته اړتیا نه لرم.

بلاخره د پاچا صاحب څخه خپل د کلي او کور پر لوري را روان سوم او دغه فکر مې له خانه سره وکړ ترڅو چې الله ج راته خپل په کور کې دننه زَر او زِېور نه وي راکړی نو د بنده څخه به يې هیڅکله ونه غواړم.

پر لاري را روان وم ډېر ستړی سوم. یو ځای کښېناستم تر څو دَمه وکړم فکر مې په دې کې سو چې کله به کور ته ورسېږم؟ تر څو مې مېرمنې ته ټوله کیسه وکړم!

په همدغه فکر کې وم او خپل په لاسونو مې د خمکې خاوري اخوا دېخوا اړولې ؛ گورم چې تر خاورو لاندې د یو طلایي کوزې سر ښکاره سو! خاورې مې نورې هم پر له واړولې او کوزه مې ترې را وویسته!

د کوزې سر مې خلاص کړ ومې کتل چې د سرو طلا وو څخه ډکه ده!! بیر ته مې کوزه واخیستل او په هغه خاورو کې مې پټه کړه! او ومې ویل :

اې د کایناتو خالقه ! ته په رښتیا هم مهربانه یې! زه ستا څخه ډېره مننه کوم، خو تر هغې چې دې دغه طلا وې ماته خپل په کور کې نه وي راکړې، ستا په سپېڅلي ذات دې مې قسم وي که يې بل هیڅ ځای هم وغواړم.

کوزه مې تر خاورو لاندې پرېښودل او د کور پر لور را روان سوم. کله چې کور ته را ورسېدم. مېرمني مې له وخته لا انتظار کوی! بلاخره مې ټوله کیسه خپل مېرمني ته وکړه!

چې داسې ولاړم داسې راغلم او داسې کوزه مې پیدا کړه را وا مې نه خیستل......!

دا نو مه کوه په دې وخت کې مې د کلي ځينو خلکو لا د وختي ښځه زما د کور پر بام ناست وه او غوږ يې نيولی وو، تر څو په دې پوی سي چې ماته پاچا څه شي ورکړي!

هنوی چې زما خبري اورېدلي وې نو ټول په منډه تللي وه هنه ځای ته ؛ چېري چې ما کوزه موندلې وه!

خو بس د خدای ج راکړه ورکړه ده!! چاته يې ورکوي او چاته يې نه ورکوي.

کله چې دوی هنه ځای ته رسېدلي وه ، کوزه يې له خاورو را ايستلي وه، د کوزې سر يې خلاص کړی گوري چې په کوزې کي د طلا وو پر ځای سرې زهر ناکه مُچی /غالبوزي دي او ټول يې شکولي/ وهلي وه.

دوی ته چې ډېره غُصه ورغلې وه، پرېکړه يې کړې وه چې د مچيو ډکه کوزه به بيرته د محمدنبي کور ته ور وړو او د بام ځخه به يې پر کولک ور غورځوو، چې ددې سره به د هنه کورنی هم مُچی و شکوي.

څکه چې محمد نبي پوهېدی چي، زموږ سره يې دغسي لوبه وکړه.

زه مي د مېرمني سره په لانجه کي وم چي د بام د خوا ځخه يوه کوزه زما د خوني په منځ کي را ولوېدل او ددې سره شرنگ سو!

سرې طلا وي د خوني ټولو اړخونو کي خپرې سوې !!

مېر مني ته مي وويل: چي اوس يې نو را ټولي کړه!ما خـو درتـه ويـلي وه چي الله ج به يې ماته خپل په کور کي دغه ډالی راکـوي؛ هنـه دی نـن هنـه کار وسو!!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

الله ج چي انسان پيدا کوی نو د رزق ورکولو ژمنه يې هم ورسره وکړل.

موږ که پورتنی کيسې ته وگورو همدغه خبره پکښې رانغښتې ده، خو دلته د رزق تر څنګ بنده تـه دا خبره ډېره مهمـه ده چي بايـد د زړه اخـلاص او صداقت د الله ج پر وړاندي ولري.

لکه : د پورتنی کيسې لوبغاړي چي درلودل.

پاک، صفا او ايماني کلک هـوډ د الله تعـالی ج پـر وړانـدي هنـه څـه دي

چې، انسان د بریا څوکو او سرحد ته رسوي او الله ج داسي ذات دی چې خورا مهربانه دی او خپل بنده هیڅکله هم نه نا اُمیده کوي.

هغه د پخواني خلکو یو شعار وو او اوسني خلک بیا د متل په څېر ورځني استفاده کوي او وايي چې :

راست اوسه ناست اوسه!

شـــهزاده مـــزدور!

نوي مي سترګي پرانيستي وې. ددې نړۍ خوند ته مي يوځـه تـازه سر ور ښکاره کړی ؤو!

پلار مي د مرميو او وسلو سوداګري کول.

دومره پيسې به يې ګټلې چي حد او سرحد پرې تمام وو.پلار مـي د وسـلو پيسـو دومره نشه کړ چي بل واده يې وکړ. زه هم د ژوند په اصُولو دومره نـه وم پوه خومره چي يې ضرورت وو.

د انقلاب په لمن کي پراته انسانانو به تل د خپلو هغه کورنيو د غـړو د کـور ته راتګ شېبې شمارلې، چي له کور څخه به د يوځـه روزۍ د لاسـته راوړولـو لپاره وتلی وه.

مورِ هم خپل د کور د مشر د راتګ شېبې د لاس پـه ګوتـو شـمارلې ترڅـو روغ او جوړ کور ته را ورسيږي.څکه چي زما د پلار دومره بې رحمه او بدبخته دنده وه چي هره شېبه به يې د خطره ډکه وه.

پلار چي به مو کله کور ته راغی وروسته به مو زړه پر ښتيو سـو چـي بـس شکر روغ دی! ژوند او خوند وو تېرېدی به ! ورځ به شپه سوه او شپه بـه ورځ سوه!

پلار مي هڅه وکړه چي ګټلې پيسې پر يوه سم ځای ولګوي! زمـوږ د کـور په څنګ کي يې زموږ د يوه ګاونډي څخه دوه جريبه ځمکه رانيول.

په بله ورځ يې زما مشر وررو ته کوزده وکړ.

همدغه ژوند مي روان وو خوښ او خوشاله وو. کله به مي خپل د سيمي د جګړو تماشې کولې کله به مي د تنکيو خوانانو د جنازو کيسې کولې.

يوه ورځ مي پلار د کـوم وسـله وال قومنـدان سره پـر کومـه خـبره لفظـي

شخړه وکړه. د لفظي شخړې څخه پایله دا سوه چې هغه قومندان زما پلار د خو ورځو لپاره بندي کړ.

په واسطو،پيسو او د کلي په سرو مو پلار له بند څخه را خلاص کړ.

اکا مي و پلار ته وويل : هلکه نور دغه بې رحمه او د وينو د سوداګرۍ دنده پرېږده! ځکه ته چي کوم کار کوې په اصل کي د هيواد د جګړې په وده کي مهم رول لري!

- پلار مي: نه وروره! زه ولي د هيواد د جګړې اوږدېدل غواړم؟! زه خو يوازې وسله پر وسله والو پلورم! او د هغې له لارې روزي لاسته رواړم!

- اکا : بس وروره ! نور درته څه نه وايم، خو ته ماشوم نه يې چي خپل په بد او ښه پوی نه سې! خدای مه کړه زه سبا د داسي ورځي شاهد ونه اوسم چي ستا اولادونه يوه ورځ يتيمان پاتي سي!

پلار مي دا ټولي خبرې په يوه غوږ واورېدلې او د بل غوږ څخه يې وويستلې! ويل : زما ورور زما پرمختګ نه سي زغملی، نو ځکه ما ددغې دندې څخه پرېږدي.

د شنه اسمان له نس څخه سپوږمۍ په ډوبېدو وه زموږ د کلي د مُلا رِغ اغږ مي تر غوږ سو چي اذان يې وکړ.

پلار مي موبايل پر غوږ کړ او له کوم بل چا سره يې خبرې وکړې!

د موبايل اړيکه يې پرې کړه زما نوي ميرې ته يې وويل : زه يو ځای ځم کوم؛ چا راته زنګ وهلی وو چي راسه د لته يوځای وسلې دي هغه رانيسه او زه هغه د هغه کار لپاره ځم!

بلاخره پلار مي له کور څخه دوه لکه افغانۍ واخيستلې پر سور دوه فلکه موټرسايکل يې پښه را واړول او حرکت يې وکړ.

موږ هم د سهار د ډوډۍ لپاره چمتوالی ونيوی او کښېنستلو تر خو ډوډۍ وخورو، خو دغي ورځي د پخوا په څېر خوند او شخوند نه درلود. سړه هوا او بې خونده فضاء زموږ د کورنۍ د غړو تر منځ جوړه وه!

=بلاخره ورځ تېره سوه شپه سوه خو پلار مي مالوم نه سو.موږ د ټل په څېر د اندېښنو و نړۍ ته بيا فکرونه ور ايله کړه.

شپه هم تېره سوه، سهار سو خو بيا مو هم د کور رهبر مالوم نه سو او نه يې

موبايل کار کوی ترڅو د صحت په اړه يې پوښتنه وکړو.

زه او د کورنۍ غړو مو د پلار د پلټلو لپاره له کور څخه بهر را ووتو. په ښار کې را روان وم رحمت الله کاکا چې زما د پلار سره يو وخت د وسلو په کار کې شريک وو، د ښار په يوه اړخ کې ولاړ وو او د يو دوکان څخه يې سودا اخيستل را باندي ږغ/غږ يې وکړ : هلکه ! څنګه تېز روان يې، چيري ځې؟!

- زه : کاکا د پلار په پلټلو پسي مي نيمه نړۍ وکتل خو لا يې درک را مالوم نه سو!

رحمت الله : هلکه دلته چا ويل، چي په پلانکي ښار کي دولت يو دوه مړي را وړي دي!

تاسي يوځل ورسئ وې ګورئ چي هلته خو به نه وي!!

ما چي دا خبري واورېدی غوږونه مي يو رقم تاودهٔ غونډي سوه ستوني مي د حلق سره ونښتی رنګ مي تک زړ سو!

کور ته په منډه راغلم تر مشر-ورور مي دغه بدرنګه او بد مرغه خبر را ورسوی. هغه هم ژر اقدام وکړ زما د اکا سره يو ځای هغه تاکلي ځای ته روان سو.

زه او د کورنۍ غړو مو ددغه بدرنګه خبر و پايلي ته تم وو چي اوس به څه کيږي؟!بلاخره ورور او اکا مو د نيمي ورځي وروسته راغلل چي يو سراچه ډوله موټر کي سپاره دي.

ما ورمنډه کړه چي څه کيسه ده!

کله چي ورغلم ومي کتل چي د ورور او د اکا په سترګو کي مي د لوی غم نښاني احساس کړې.

يوه شبېه تېره سوه چي د سراچې څخه يې په سپين کفن کي تړلی کټ را کښته کړ!!

په دې حالت نه يم پوی سوی. يو وخت چي مي سترګي پرانيزلي ګورم چي، د پلار د جنازې د کټ و اړخ ته پروت يم. مور مي په غاړه کي لاس راواچوئ او راسره چغي يې کړې!

بس هغه هم يو سات وو تېر سو.

د مرميو سوداګر پلار مي خپل په نازکو لاسونو کي د لوی الله ج د حسابې

لباره په خاوره کې پټ کړ......!

د پلار د مرګ وروسته مو د کورنۍ اقتصادي ستونزې خپل له حد څخه واوښتلې زه او بل تر ما، ماشوم ورور مو، مور او مشر ورور د مزدورۍ کار ته په مخه کړو.

دا دی اوس د بل د مړو مزدوري کوم. داسې مزدور چې په شپه او ورځ کې اته ساعته خوب هم ماته پاچاهي ده.

شپه او ورځ د بل د مزدورۍ تږخنګ په غلامۍ کې تیروم.خیني وخت مې خپل ژوند ډېر کړوي! خو څه وکړم؟ د خدای ج به همدغه ډول ژوند خوښ وو چې ماته یې ډالۍ کړی.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د بل چا ژوند اخیستل ؛ هغه که په هره لاره وي د خدای ج د نارضایۍ سبب ګرځي!

ددغه ماشوم پلار هم داسې حساب کړه! د وسلې مانا داده چې د یو چا ژوند باید واخیستل سي، خو بیا ددغه ماشوم پلار د همدغه وسلې کار وبار کوی.

نو مالومه خبره ده، چې د ناوړي دندي څخه ناوړي پدېدې منځته راځي.

لکه : پورتنی کیسه!نو انسان باید په ژوند کې د خیر په کارونو کې دندي ولټوي!

Scanned with CamScanner

پــــټ پيريان!

د شپې څو همه برخه وه او د مهربانه خدای ج ټول بنده ګان په خوړو خوبونو ويده وه. دا چې ژوند مې د کلي په چوکاټ کې وو.

کلي کې څو نو يا بزګري وي او يا هم مالداري. نو موږ هم غوبان درلوده؛ د غوبانو د ساتلو يو قانون بيا دا دی چې د شپې که هره برخه وي بايد وساتل سي او ماړه سي.

زه هم را ولاړ سوم ترڅو غوبانو ته د خوړولو لپاره يوڅه او شفتل واچوم ترڅو ماړه سي. کله چې د غوبانو دننه ځای ته راغلم يو څراغ راسره وو هغه مې په يو انګړ کې کېښود ترڅو رڼا سي.

د غوبانو و اخور ته مې شفتل واچول او همدا لړۍ دوام درلود چې په يوځل څراغ مړ سو بيا ولګېږي زه يې ډېر حيران کړم او په فکر کې يې کړم.

ما هم په ډېرو ستونزو د غوبانو ټولو اخورانو ته شفتل واچول، ترڅو هغوی ماړه سي چې په سبا باندي بيا د کورنۍ غړي راته څه ونه وايي چې: ولي دي غوبانو ته وابنه نه وه اچولي!

زما هم کور ته د تګ شيبې وې چې د غوبانو د ځای څخه راووځم او د کور پر لور حرکت وکړم.

کله چې د څيراغ خوا ته راغلم ومې کتل چې څيراغ بيا هم بنديږي او بيرته رڼا سي دا چې هغه وخت ژوند ډېر ساده او پياده وو فکر مې وکړ چې شايد د څيراغ تېل کم سوي وې نو ځکه به دا ډول چمونه کوي.

خو بلاخره مې څيراغ را واخيستی او غوښتل مې چې را ووځم چې د شا لخوا رابسې ږغ/ غږ سو وايي پلاتکيه دې خوا وګوره!!

کله چې مې دا نابيره اواز واورېدی د زړه رګونه مې د عصابو له رګو سره په

لنډې کيسې

تکر کې سول د بدن ټول غړي مې فلج سوه؛چې دا وخت وګوره او دلته سړی!!

کله چې مې ورته وکتل چې يو سړی دی کفن يې اغوستی دی او څراغ يې په لاس کې دی چې نه يې د سړي رنګ او نه يې د پېړي!

نور په خان نه يم پوی سوی چې زه په کومې نړۍ کې يم همله تې يې صده سوی وم آن تر سهاره هم څوک نه وه راباندي خبر سوي چې زه چيري يم!

د کورنۍ غړي مې چې سهار خبر سوي وه چې پلانکی چيري دی خو د ډېرو پلټلو وروسته يې هم نه وم پيدا کړی چې بلاخره مې د يو کوچني زوی فکر سوی وو او پيدا يې کړم.

کله چې يې کور ته راوستم بيا يې په ډېرو مُلايانو باندې وګرځولم ترڅو جوړ سم خو دغه ويره مې دا دی ۲۴ کاله کيږي لا هم په زړه کې ده.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

دا تجربه سوې خبره ده چې په زاړه او تاريک ځايونو کې د پيريانو تاسيسات دي چې هلته ورتګ انسان ته نه ده په کار.

علت يې همدغه دی چې دومره تاوان ور رسولی سي لکه : د کيسې پورتني کس ته! نو نه ده په کار چې دغسې- ځای ته انسان ورسي په داسي حال کې که يې غويان مړه هم سي!

که داسي اوس ووايو که چيري دغه کس ته هغه پېري نور هم تاوان ور رسولی وای نو څه فکر کوې چې نه يې سو ور رسولی؟! که مو جواب هو وي! نو څرګنده سوه چې مُمکن ددې سړي و ژوند ته يې خاتمه هم ورکړې وای،څکه چې پوښي ته چې الله ج دومره توان ورکړی وي چې په ليدو يې انسان بې صده کيږي، نو هغه حتمن نور تاوان هم ور رسولی سي.

نو زه څکه وايم چې تر انسان هيڅ څيز هم ارزښت نه لري نو لازمه نه ده چې خپل ژوند خپل د مال په موخه په خطر کې کړي.

Scanned with CamScanner

په ځان باور!

په پښتو کې یو متل دی وایي، چې دومره وخوره چې په خوله کې دې ځای سي کنې نو خولې ته به دې اړین تاوان ور رسېږي یابه څیري سي او یا به هم ژوبل سي.

د نړۍ په کوم ځای کې وایي چې یو سړی وو، بیمار وو او په روغتون کې بستر هم وو. بیماري یې هم د زړه حمله وه.

د زړه حمله چې څوک ولري په هغه وخت کې پر انسان راځي چې یا ډېر خوشاله وي او یا هم برعکس ډېر خپه وي.

بیمار سړي چې خپل د ژوند شپې او ورځې د روغتون پر چپرکټ باندې تیرولې ډاکترانو یې هم د ژوند شپې شمېرلې چې شاید ډېر ژر له دې دروغجنې نړۍ څخه وکوچېږي او خپل پور پرې کړي.

څه موده تېره سوه چې د دولت د یوې ځایي موسیسې او برنامې له لوري و بیمار سړي ته د پنځوس میلیونه ډالرو جایزه راغله! ترڅو همدغه بیمار سړي نه ورکول سي ځکه چې بیمار سړی یې وړ وو او دده حق بلل کیدلې.

ډاکټران چې کله له دې موضوع څخه خبر سول چې بیمار سړي ته پنځوس میلیونه ډالر جایزه راغلې.

نو یو ګډ مجلس یې جوړ کړ چې که چیري بیمار سړي ته ووبل سي چې تانه دومره ډېري پیسې جایزه راغلې نو مُمکن هغه باندې د خوشالی له کبله د زړه حمله راسي او خپل ژوند له لاسه ورکړي. چې دا چاره شاید موږ ته ډېره ګرانه تمامه سي، ځکه چې موږ پوهېږو چې بیمار سړی په دې خبري ډېر خوشالېږي او خپل ژوند له لاسه ورکوي.

نو ډاکټرانو پریکړه وکړه چې ددې لپاره باید یو اروا پوه راوبلو چې هغه په دې چاره ښه پوهیږي، چې بلاخره همداسې وسول.

اروا پوه یې را وغوښتی او ډاکټرانو هم موضوع له نژدې ورسره شریکه کړه چې دغه کس دومره موده کیږي چې، زموږ سره په روغتون کې بستر دی او د زړه د حملې مریضي لرياوس ورته پنځوس میلیونه ډالر جایزه راغلې ده موږ نه سو کولی چې په مخامخ ډول ووایو، مُمکن بیا د زړه حمله پرې راسي.

که یې تاته کومه لار در مالومه وي نو ښه دی ته یې په هغه ډول ورته ووایه چې پر بیمار سړي د زړه حمله را نه سي.

اروا پوه ډاکټرانو ته وویل چې تاسې بېغمه سئ دا دومره سخته موضوع نه ده زه یې حلوم!

اروا پوه راغی او بیمار سړي ته کښېناستی د سترې مه سې وروسته یې ورسره نور خوږ باندار پیل کړ.

بلاخره اروا پوه خپلې موضوع ته په غیر مستقیم ډول راغی او بیمار سړي ته یې وویل چې زه به درته یو خبره وکړم!

که تاته سل ډالره جایزه در کړل سي نو ته به څه احساس وکړې؟!

- بیمار سړی : هیڅ! زه به تاته ترې پنځوس ډالره درکړم!

- اروا پوه:ډېر ښه!که درته پنځه سوه ډالره جایزه راسي نو څه احساس به وکړې؟

- بیمار سړی : هاهاها بیا هم هیڅ ! دوه سوه ډالره به تاته ترې درکړم!

د اروا پوه او بیمار سړي همدغه مناظره روانه وه او د پیسو گراف ورو، ورو لوړېدی

بلاخره اروا پوه د پیسو گراف دومره لوړ کړ چې په اخرکې یې بیمار سړي ته وویل چې: که پنځوس میلیونه ډالر جایزه درته راسي نو ته به څه احساس وکړې؟!

بیمار سړي په ډېرې نرمۍ جواب ورکړ: پنځه وېشت میلیونه ډالره درکوم!

اروا پوه سړې چې کله وروستی خبره واورېده د زړه حمله ورباندې راغله! او مړ سو!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

ددې لپارهٔ چې پرچا باور و نه لرو لوړی باید خپل د ځان ارزونـه وکـړو، چې څومره قوي يو. بيا به بل ته مخ او د لاسونو ګوتـه ور اړوو. ځکـه چـې دا يوه بده خبره ده چې موږ دې ځان په ډېرو بېسو خرڅ کړو بل دې په لږ هـم نه رانيـو! په داسې حال کې چې هغه تر موږ ډېر لوړ قيمت لري!

که مو يوه ګوته بل ته نيول څلور ځان ته ونيسۍ!

بد نصيبــه او غريبه !

خيني کسان ډېر لټ وي او هيڅکله هم نه غواړي چي، د ژونـد پـه چارو کي دي د بريا پر لور گام واخلي.خو، برعکس خيني بيا داسي وي چي خداى ج نه وي ورباندي خوړلي او يا هم خپل د بي عقلى څخه ور پېښېږي.

په کوم کلي کي يو ساده گی وو. ساده نو خکه وو چي خپل په ژونـد کـي يې ډېر چانسونه له لاسه ورکول. د چا خبره به يې نه منل. د کـلي لـه رواج او عصريتوب سره يې خورا نه وه جوړه.

يوه ورځ خو ملگري ولاړ وه خپل د کلي پر ساده گي يې بانډار جوړ کړی وو، چي پلانکی د خداى ج له نعمت څخه نه ده برخمن، خکه چـي هغـه تـه خداى ج پيسې ورکوي خو د هله په نصيب نه وي.

دوی به همدې بانډار لگيا وه چي ساده سړی له اخـوا را روان وو. د دوی په منځ کي چي يو هلک ډېر بيداره وو، وېل دا به زه اوس مالومـه کـړم، چـي دی په رښتيا ساده دی که يا. يو بنډل پيسې يې را واخيستې او پـر هغـه پـول يې کښېښولې چي، د ساده سړي لاره وه ورباندي.

وېل که ساده سړي پيسې واخيستې نو زه يې هم نه ترې گرخوم وا دي يې خلي. د بانډار ملگرو،خپل ددغه ملگري څخه ژمنه واخيستل که چيري ساده سړي پيسې واخستلې نو حتمن به ورته هغه پيسې ورکوي!

ساده سړی چي د دوی لور تـه را روان وو، وړانـدي لـه دې چـي ورتـه را ورسېږي له ليري څخه يې چغي کړې چي اې هلکانو زه به په پټـو سـترگو لـه دغه پله څخه تېر نه سم؟!

هلکانو ورباندي وخنل چي موږ نو څه خبر يو چي، ته تېربدلی سي او کـه

نه ساده سړي هغسې وکړل سترګي یې له لیري ښخه پټې کړې او له پله ښخه په پټو سترګو تېر سو! هلکانو چې ددې کار تماشه وکړه یو او بل ته بې وخندل او وې ویل چې په رښتیا هم ځیني کسان ډېر بې نصیبه او بد بخته وي، چې ژوندی مثال یې دغه ساده سړی دی.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

ساده خلک خورا په زړه صادقه وي، خو دومره ساده توب هم نه وي چې سړی دي د بې عقلۍ کور ته داخل کړي. پورتنی کس هم له همدغه خلکو ښخه شمېرل کیږي.ښه دې ته ځه اړتیا وه چې، دی دي پر پله په پټو سترګو تېر سي؟! مهمه هم نه ده چې ده دې پیسې پیدا کړې وای! که دی زغوار سوی وای او ژوبل سوی وای نو د هغه تاوان به څنګه وو؟! نو معلومه سوه چې ډېر ساده توب د لیونتوب سرحد ته اړ کړی وو چې، هم یې ځان ته تاوان اړولی وو او هم د خلکو د خندا وو.

ناوې د پيريانو لومړنۍ هدف

په پېغلتوب کې مې د واده نوې پسرلې پرانيستې وو. يـوازې مـې خپـل د خاوند خوانۍ ته توجه کړې وه. نه د ماشوم په فکر کې وم او نه هم د مظلوم!

دا چې د کلي او محل رواج مو داسي وو چـې، ډېره وړه جينـۍ کـه هم څوک وه حتمن به يې خاوند ته ورکول. چې زه هم يو له هغـو څخـه شـمېرل کېدلم او نوی واده مې کړی وو.

خاوند مي د ژوند په څو شپو کي راسره وو ما هم فکر کوی چې، دې نړۍ کي بل هيڅوک دومره سرمايه نه لري لکه زه چې يې لرم.

خو دا چې وخت ډېر ساده وو او د شوروي پر وړانـدي د جهاد زمانـه وه، زما خاوند هم د اسلام سرباز وو، د اونۍ ډېري شپې به يې د سنگر په خزو کـي تېرولي.

بلاخره زما د خاوند د پوستې قومندان يوه ورځ خپل ټولو سربازانوته ويلي وو، چي د مهماتو او د زياتو وسلو لپاره بايد گاونډي هيواد ته ولاړ سو.

زما خاوند ماته راغی او نوموړی خبر يې تر ما پوري را ورسوی.

خدای سته ډېره خپه سوم ځکه چي د واده نوي شپې مـي وې د کـلي او کور د ټولو دېوالونو سره ناشنا وم. هرڅه راته پره دي ښکارېدل.

ښکاره خبره همځاده چي وايي: ښځه د خاوند پـه شـتون ښـځه وي چـي، خاوند يي نه وي هغه به څه ژوند ولري.

د ژوند د څو ورځو شپو لپاره مي خاوند راسره وو، خو بلاخـره هغـه اړيـن سو چي خپل د قومندان خبره ومني او له ماسره يې تر نا مالوم وخته پـوري د خدای په اماني وکړ.

ژوند وو شپې وې او ورځې وې په ډېرو ستونزو مې سبا کولې. دا چې هغه زمانه ډېره پخوانۍ وه فکرونو دومره رشد نه وو کړی. زه نوې واده کړې ښځه وم خو چا هم را سره خپل د زړه پراس نه شریکوی.

نه مې کوم لېور يوه شپه خپل مېرمني ته وويل چې ورسه پلانکې يوازې ده ورسره پربوځه څوک نه سته ورسره په خونه کې يوازې ده ونه ويرېږي.

يوه شپه پرته وم په خونه کې هيڅوک نه وو راسره يوازې هم وم. خوب هم نه راتللو د خونې د سر تيران مې شمېرل حيرانه پاتې وم چې، زه څنګه بد قسمته ناوې يم چې، هيڅوک زړه نه راباندې سوځي چې، ددې خو خاوند هم نه سته بايد يوه ښځه خو ددې لپاره ور واستوو چې ونه وېرېږي!

په همدې فکر کې وم چې د خونې دروازه مې وټکېدل! دا چې زه خپل د پېغلتوب په نشې کې وم، د دومره ستونزو سره سره مې بيا هم د بېرې احساس نه کوی بلاخره ور ولاړه سوم ترځو وګورم چې څوک ده او څه راته وايي!

کله چې مې د خونې دروازه خلاصه کړه ومې کتل چې هيڅوک هم نه سته لږ مې زړه ته د بېرې احساس ور ولوېدی. اندېښنه راپيدا سوه چې، دا به نو څوک وه!

ددې لپاره چې خان يو څه ډاډه کړم د خونې د دروازې څخه لږ ور ووتلم او ږغ اغږ مې وکړ چې څوک يې؟!

خو ددې سره بيا هم د چا اواز رانه غی چې له دې سره مې نوره هم بېره زياته سوه، ستونی مې د ژړا ډک سو او تر ستركو مې مرې، مرې اوښکي را رواني سوې او دبېرې ترځنګ بې وسۍ او خپل د کور نادانی ډېره زورولم.

لږ نوره هم وربېسې مخ ته ورغلم ومې کتل چې پر هغه زينو چې زمونږ د خونې خوا ته را پورته سوې، يوه ښځه ناسته ده او يو لوی پوړنی/څادر يې پر خان را تاو کړی.د راسته لاس د شهادت ګوته يې خپل تر زني لاندې نيولې او زما لوري ته په ډېرې حيرانۍ سره ګوري!

ما بيا هم فکر وکړ چې شايد د مشر لېور مېرمن مې پوښتني ته راغلې وي او اوس چې يې زه وليدم غواړي چې ما وبېروي.

بيا مې هم ږغ اغږ پرې وکړ او نوم مې واخيست چې پلانکی ته ولي نه را

ولاړ پرې؟!

نامالومې ښځې بيا هم راته هيڅ ونه ويل او هغه ډول ناسته ده! دا چې زما حوصله او جذبه نوره خلاصه سوه ور روانه سوم چې، په لاس يې وښوروم چې، ته ولې راته پرغ لغړ نه کوې خو، ودې ويرولم.

چې ناڅاپه مې په فکر کې راغله چې پخواني خلکو به تل ويل چې پيريان تل د نوې واده سويو او ناويانو سره کار لري نو هغه ځا چې نوى واده کړې وې او ناوې وې نو بايد ډېره هڅه وکړي چې د شپې لخوا يوازې را ونه وځي!

وروسته ددې خبرې مې نور هم زړه بې کراره سو او ويره مې يو په دوه سوه، ورو،ورو مې هڅه وکړه چې د خوني خوا ته خان ورسوم چې په ډېرو ستونزو مې خان تر خونې ورسوياو تر سهاره مې بدن لرزه کول.

په سهار مې د خسر د کورنۍ غړو ته ټول کيسه وکړه هغوى ښکنځل راته وکړه چې، ولې د شپې هرشي ته راوځې؟! نو له هغه وروسته د شپې لخوا بيا يوازې نه يم راوتلې.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په دې کيسې کې ناوې، خاوند ، د خُسر کورنې ټول ملامت دي.خاوند خکه ملامت وو،چې خپل مېرمن يې يوازې پرېښودل.

د خُسر کورنۍ خکه ملامته وه ،چې د ناوې سره يې مرسته نه کول.ناوې خکه ملامتوه چې، د شپې و هرشي ته راوتل ښه کار نه دي. په داسې حال کې چې پيريان تر ټولو زيات د ناوې سره کار لري. نو مهمه ده چې، انسان بايد په هر کار کې د عقل څخه کار واخلې.

نابېره پېرى!!

د تورې شپې څو همه برخه وه، چې د شنه اسمان ستورې خپل منظرې کولې. زه هم د سوچونو او فکرونو په نړۍ کې ډوبه وم، ماشومان مې په شا وخوا پراته وه.

خونه کې مې د ماشومانو پرته بل څوک نه وه راسره. د تورې او زړې خونې و تيرانو ته مې کتل او د خان د حيرانتيا په تماشې کې وم. په همدې فکر کې وم چې د خونې د دروازې سره، مې د کشر لېور ښځې را ږغ/اغږ کړه او زما نوم يې واخيست.

ما هم غوښتل چې ها ورته وکړم خو، فکر مې وکړ که اواز ورته وکړم مُمکن ماشومان را ويښ سي. نو ځکه مې ورته ږغ/اغږ نه کړ.

ورو راولاړه سوم ترڅو ورسم چې پلانکې مې څه کوي! کله چې راغلم د خونې دروازه مې خلاصه کړه، چې هيڅوک هم نه سته. حيرانه پاتې سوم چې دا اوس څه سوه؟!

دا چې د کشر لېور حويلي زموږ د خونې انګړ کې وه، ور روانه سوم ترڅو ورسم هلته چې څه کيسه ده؟!

کله چې ورته را ورسېدم د خونې دروازه مې ور وټکول په نوم مې ور ناري کړه چې پلانکې تاڅه راته ويل چې زما خونې ته راغلې وې؟!

هغې هم راته په حيرانه لهجه وويل چې زه نه يم درغلې او څه مې نه ويل، ولي څه کيسه ده؟!

زه نوره هم حيرانه سوم او ورته مې وويل: هيڅ کيسه نه ده، مخکې چا

راته ستا په اواز ږغ/اغږ وکړ او زما نوم يې واخيستی!

د کشر لېور ميرمني بيا راته وويل چې نه يم خبر، ما درته څه نه دي ويلي شايد بل چا درته اواز کړی وي. زما ويره نوره هم يو په دوه سوه، حيرانه پاتې سوم چې دا ږغ/اغږ به چا راته کړی وي!

زه بېرته خپل د خوني پر لور را روانېدم چې د کشر-لېور ږغ/اغږ مې واورېدی چې خپل ميرمني ته يې وېل: خوله دي وچه سه ورته ووايه چې هغه زه وم چې، در ناري مي کړه کيدای سي هغه وېرېدلې وي ځکه چې په خونه کي يوازي ده.

وروسته راپسي د کشر لېور ښځي بيا ناري کړه ويل پلانکۍ هغه زه وم چې اواز مي درته وکړ ماوېل: ماشومان خو به دي نه ژاړي! او مخکي چې مي ته پوښتني ته راغلې زه د خوبه وم ځکه مي درته وويل چې زه نه وم!

زه پوی سومه چې دوی خبره ځکه راته وکړه چې، زه ونه بېرېږم په داسي حال کي چې زه اول لړ، لږ پوه سومه چې شايد خبره د پيريانو وي. زړه مي خورا لرزه پيدا کړه حيرانه سوم چې اوس تر خوني ځنګه ولاړه سمه او د ماشومانو به مي څه حال وي ځکه چې هغه مي هم يوازي په خوني کي پرې ايښي دي.

خو د کليمو ويلو سره د خوني پر لور را روانه سوم هرڅيز راته څلور څلور مالومېدل ځکه چې زما سره د بېري احساس مل وو فکر مي کوی چې اوس به پر ماباندي يو څيز د بريد هڅه کوي.

خو بلاخره په يو ډول مي ځان تر خوني را ورسوی او د خوني دروازه مي په ځان پسي کلکه وتړل! ماشومان مي ټول وکتل چې په خواږه خوبونو پراته دي . زه هم د کمپل او نالی پرمخ را کشولو سره د بېري ځخه پټه سوم.

په سهار مي زموږ د کلي مُلا صاحب ځخه پوښتنه وکړه هغه راته وېل: هيڅکله و دغسي څيزونو ته د شپې جواب مه ورکوئ ځکه چې دا يو ډول بېری دی که انسان ورته د ها جواب ورکړي نو خورا لوی تاوان ور رسوي. کله چې مي دا خبري واورېدی نو پوه سومه چې زما شک پرځای وو او د راتلونکي لپاره بايد هوښياره و اوسمه.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

کیسه د ناپوهۍ څخه رامنځته سوې ده، چې ښځې د شپې په یو نامالوم اواز پسې دومره پلټنه کړې ده. په داسې حال کې چې اکثره وخت دغسې اوازونه پیریان باسي. نو دغې میرمنې ته دا په کار وه چې سر یې نه وای خلاص کړی او پرې وتلې وای او کلیمې یې پر ځان ویلي وای او ویده سوې وای.

بې وفا ملګري؛ بې وفا دنیا!

د نړۍ په ډېرو برخو کې وګرځېدم ومې غوښتل چې یار او ملګري پیدا کړم. داسې ملګري چې د ژوند د هر درد راز او ناز ورسره شریک کړم، چې ددې سره به مې هم ملګرې پیدا کړې وې او هم به مې زړه پر کراره وي.

د اکا زوی مې په ذهن خورا ښه انسان مالوم سو ومې غوښتل چې ورسره خپل د ژوند د بهترینې ملګري راز او زړه ورکړم. که څه هم هغه ځیني ستونزې درلودې، خو بیا مې هم د زړه د بهترینو ملګرو په کتار کې حساب کړ.

د ملګرتیا لړۍ مې ورسره شروع کړه کله خوشاله کله خپه، خو ژوند مو همداسې په دغسې کیسو روان کړی وو. ځیني وخت به مې د اکا زوی یو داسې کار وکړ چې نه به منطق منل او نه به عقل! زه به ورځخه مرور سوم چې، ته ولې داسې کار کوې؟!

خو د هغه بېچاره دا کار عادت او عبادت سوی وو، زما به یې نه منل. زه به هم ورځخه د یو څو ورځو لپاره مرور سوم بیا به کله دده لخوا یا هم زما لخوا او یا به هم د دربیم سړي لخوا پخولا سوو او ملګرتیا به نوره هم خوږه او ښایسته سوه.

د ژوند شپې او ورځو مو د ملګرتیا په داسې رنګونو تېرولې، یوازې به خپل د ملګرتیا کیسو حیران کړي وو. د ورځې ډېره برخه به مو یو ځای تېرول او د زړه رازونه به مو شریکول.

خو دا چې زه صادق وم او تل به مې هڅه کول چې په ربښتیني ډول ورسره د ملګرتیا اصُول مراعت کړم، خو له بده مرغه د اکا زوی مې راسره زما په اندازه صادق نه وو او په ضمناً کې یې نه غوښتل چې زه دې خپل د ژوند په یوه برخه کې هم ودان او روښان ونه اوسم.

ماته به هم ځيني وخت دغه فکر را پيدا سو چي، ولي مي داسي بنايسته او د زړه ملګرې داسي ناخوالي راسره کوي؟ خو ما به دا هرڅه بيا هم په وړوکي عقل د ذهن څخه و ايستل او فکر به مي کوی چي، ته ناوړه فکر کوې!

دا چي زما د اکا د زوی اقتصادي حالت هم ښه نه وو، هغه سره به مي ځيني وخت د اقتصاد په برخه کي هم مرسته کول. که څه هم يادول يې ښه نه دي خو ځيني ځيزونه داسي وي چي حقيقت لري. ته به ښه ورسره کوې خو، بل دي په مقابل کي بد کوي.

چي دغه چاره بيا انسان خپل د ښو او نيکو کارونو څخه باسي او دې ته دي اړ کوي چي، د بيا لپاره د چا سره هم ښه ونه کړې، چي دا کار بيا ددې لامل کيږي چي، ملګرتيا کي د خوند تکي له منځه ځي.

بيا هم د تل په څېر په داسي ورته کار به ورڅخه مرور سوم، خو بيا به هم ورسره جوړ سوم.بيا به مو تېري کړني او غلطياني له منځه يوړې. بيا به مو د ياراني او ورورۍ مزي نوي کړه.بيا به رازونه وه.خوندونه وه.نازونه وه.

لکه څرنګه چي يو کار د بريا او پرمختګ راز لري همدارنګه د خنډ او خنډ راز هم لري چي بريا او پرمختګ مخه ډب کوي او خپل هدف ته يې نه پريږدي.

دا ناخوانه ملګرې مي تل بيا هم زما د ښه دوستۍ څخه استفاده کول او خپل غلط ذهن يې تل پر ماباندي تطبيقوی او زه به يې خپل ښو او نيکيو ته زورولم.

پلار او د کورنۍ غړو به مي تل راته ويل چي پرېږده دا په دې نه ارزي چي ته ورسره دومره د انسانيت په اصُولو ملګرتيا کوي او هغه دي په کيسه کي هم نه دی.

دا چي ما په سلو کي سل سلنه ښه کول خو، ده راسره پنځوس سلنه هم ښه نه کول پريکړه مي وکړه چي نور به ورسره دومره ښه نه کوم. نور به ورسره د هغه په کچه او اندازه ملګرتيا کوم ترڅو هغه پوه سي چي ناخوالي څومره دردناکه ده.

وروسته مي د ملګرتيا خواږه ورسره کم کړه او دا ځل مي ورته هيڅ اجازه ور نه کړه چي، د ښې استفادې څخه مي خپل د غلط فکر فلسفه راباندي

تطبيق کړي.

فکر کوم دی هم خپل په خان پوی سو چي، څه چي مي کول ښه مي نه کول ځکه چي خپل ضمير ته به تل ملامت و اوسم اوس چي هرڅه هڅه وکړم کيدای سي چي خپل غلطي په اسانۍ سره جبران او اسان نه کړم ځکه چي ډېر چانسونه مي له لاسه ورکړه.

وروسته له دې چي زما او د اکا د زوی ملگرتيا تردې ځايه را ورسېدل ما هم هڅه وکړه چي، خان ورباندي خبر نه کړم او داسي احساس ورکړم چي ما ببخښي هېر کړی يې. حتی تر دې چي د هغه په اندازه ملگرتيا مي لا ورسره پرې کړه.

دا دی زه اوس خپل کار کوم لگيا يم.هغه راسره د جغرافيې په لحاظ ډېر نژدې دی ،خو دزړه په لحاظ راڅخه ليري دی اوس دی هم حيران دی چي کاش يو چانس مي له لاسه هم نه وای ورکړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په ژوند کي اکثره وخت ځيني کړني خندونه وي چي هغه ددې لامل کيږي چي، ځيني سم کارونه نا سم کړي او د بريا د خنډ لامِل سي.

پورتنۍ کيسه د همدې خنډ په لحاظ منځته راغلې ده چي، يوه ورسره وفا کول خو، بل ورسره بې وفايي کول. هيڅکله هم خپل دوست له دوه الی درې ځخه زيات چانسونه مه ورکوئ.

ځکه چي ترکتې مو تاوان زياتوي.چي ژوندی بيلگه يې پورتنۍ کيسه ده، چي له يوه ځخه زيات چانسونه ورکول سول خو، هغه خپل له حد ځخه واوښتی فکر يې وکړ چي دا نه پوهيږي چي له ماسره دومره ښه کوي.

سخت نازولی ؛ سخت خواریږي

د کوزدې وړاندې مې خورا ښه ژوند وو. د کلي له پره دې راښولې ان تر پلاره ټولو نازولم. له دوو څخه زیات او له څلورو څخه کم ورونه مې درلوده. پلار او مور مې شکر ژوندي وه او دي .

دا چې څنګه پر پلار او خپل پر کورنۍ ګران وم له هغه څخه لږ د کلي پر مېشتو نر او ښځو هم ګران وم. ما مې د ګرانښت لامل دا بللی چې شاید د مور او پلار کوچنی زوی و اوسم. شاید چې د کور یواځیني نازولی و اوسم. شاید پر کلي ځکه ګران واو سم چې،هغوی سره ښه سلوک کوم او ددې خانګړنې ترڅنګ ښایسته هم وم!

خو ددې ټولو انسانانو ګرانښت یو خوا د پلار ګرانښت بلخوا چې ماته به یې راکوی. خیني وخت چې به مې پلار زه زورولم نو ماته به یې ویل: ښځه درته کوم. دا چې زه ددې جملې سره خورا شارېږ وم نو مابه بیا له نازه ورته هر ډول خبرې کولې.

د ژوند د ستونزو او کړاهونو سربېره به مې پلار بیا هم زه غمجن او پرې شاته نه پرېښودم.زما ډېر لوی ارمانونه یې هم را پوره کول. حتی زما د خوښې موټر هم!

دا چې زه نوی خپل د ژوند په خوند او پیوند پوی سوی وم، د ځوانۍ په نشه کې ډوب ګرځېدم.نه د لیلا په غم کې وم او نه هم د دنیا!

یوازې مې ډېرې شپې خپل د ملګرو سره تېرولې او د هغوی د باندار څخه مې خورا خوند اخیست. یوازې خپل د راتلونکې پوهنتون په غم کې وم، نور مې هیڅ څه ته هم دومره توجه نه کول.

خو دا چې ژوند هرځای خپل اصلي څېره نه مالوموي او انسان چاته نه

پېژني ما مي هم د يو عادي کليوال ښځه ان تر پلاره هم اصلي ښېره نه پېژنده. ځيني وخت به مي فکر وکړ چي هلکه ! دا خو به داسي نه وي چي دا هرڅه ته خپل د راتلونکي د خرابوالي لپاره کوې؟!

خو بيا به مي ځان ته په دې موخه جواب ورکړ چي شايد زه نوی ځوان يم نو ځکه به مي کړی فکر خورا غلط وي.خو خير په هر صورت! ژوند او شپې دي رواني وې په ژوند کي هم ترخې ستّه او هم خوږې. د چانه به خوږې اورې د چا نه به ترخې! دا ټولو ته مالومه ده چي دا خو ددې ناوړې او فاني دنيا وېش او تقسيم دی او زه بيا همدې فکر راګير کړی وم.

پوهان تل وايي : ژوند سخت دی په هرچا باور په کار نه دی!

ما چي دا خبره تحليل کړه تر ډېره دا خبره استثناء نه لري خو، که يې لري هم بيا نو په کمه کچه ده.

خو خير ما پوهنتون پيل کړ او خپل د ګران هيواد افغانستان يوه ليري ولايت ته راغلم ترڅو پوهنتون ته مي ادامه ورکړم او اوس هم پرې لګيا يم. خو دا چي پلار او مور د کورنۍ د رهبرۍ مهم غړي دي تل به يې پر ما دا ټينګار کوی چي،د پوهنتون په جريان کي مي د نوي ژوند خاوند کړي او د ژوند نوي پړاو ته مي داخل کړي.

دا خل مي هم د تل په څېر هڅه وکړه چي، دوی دې ته اړ کړم چي، نور راته د واده او ښځي نوم وانه خلي ځکه چي زه پوهېدم چي، د پوهنتون ترځنګ کوزده خورا يو درونډ او وزبينه بار دی چي، زه يې پر اوږو اخلم نو ځکه مي زړه نه ورته ښه کوی.

پلار او د کورنۍ غړو به راته تل ويل : چي مور هروخت نه يو، ته د پيسو او غمو غم مه کوه چي کوزده درته وکړو هرڅه به خدای ج درته اسانه کړي.

خو د پوهنتون په جريان کي مي بيا هم کورنۍ راباندي غالبه سوه د نوي ژوند و دې عجب پړاو ته يې شامل کړم او کوزده يې راته وکړه. خو ورانـدي له دې چي کوزده راته وکړي په ما يې هم د افغانستان د هغو شهيدانو او ټپيانو کانه وکړه کومو کسانو چي په سردار محمد داود خان باندي کړې وه. زه يې په ډېر جالب او دردناک حالت کي راګير کړم.

تولي هغه وعدې او ژمني چي مي پلار راسره کړي وې هغه ټولي داسي

ناقصې او خونسا سوې لکه د افغانستان د پارلمان وکیلانو چې خپل د ټاکنو پر مهال خلکو ته کړي وې.

زه هم ډېر حیرانه سوم فکر کې مې د ژوند ډېر نوي شیان ور اضافه سول د نا اُمېدۍ او بې وسۍ حس مې په بدن کې ډېر زیات سو. هر څوک بې ګانه راته مالوم سوه پلار به مې یو اړین کار هم نه راته کوی حتی تر دې چې هغه کار که مې پلار نه وای راته کړی مُمکن د خُسر کورته مې سر د تل لپاره ټیټ وای.

اوس مې هم دا دی ژوند ډېر کلونه شاته ولاړی او خپل تېر ژوند ته خورا حیران او ګوته په خوله ناست یم! دا مې تردې پوري درته وویل: ژوند کې د یوچا پېژندنه او تشخیص خورا سخته ده.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

په ژوند کې تر ډېره پرچا باندې تکیه مه کوئ، مُمکن هغه یوه ورځ لیري سې او تاسې ولوېږئ. هڅه وکړئ یو څوک تشخیص کړئ وروسته وربانـدې خپل د کار د بریا راز ترسره کړئ.

هرڅوک ستاسې لاسنیوی نه سي کولی، ځکه چې هغوی ددې نړۍ د ناوړو کارونو قرباني سوي دي او فکرونه یې خورا خراب سوي دیاو یو بل لوی لامل دا هم شاید و اوسي چې، هغوی بېسواده هم دي.

مرګ په وعده دی!

د کلي د غُربت په چوکاټ کې مې خپل د ژوند شپې او ورځې سبا کولې، کلی مو داسې وو چې د دوو حکومتونو نظام پرې جوړ او حاکم وو. چې د دوی لانجو زموږ غریبي او بې وسې نوره هم پیاوړې کړې وه.

د کلي د مشرانو په مشوره مې یو تېنوس موټر واخیست ترڅو خپل د کور نفقه او یو ګوله ډوډۍ پرې پیدا کړم چې، بچې مې وږي نه سي.

د معمول له مخې مې خپل نوي دندې ته ادامه ورکړل. له کلي به مې د ولسوالۍ بازار ته او، له هغه ځای څخه به مې کلي ته پیرودونکي وړل او راوړل.

د ژوند شپې او ورځې مې په خوند او پیوند تېرولې.چې دا شپې او ورځې ډېرې جالبې هم وې.

یوه ورځ داسې وه چې یوڅو پیردونکي/سپاریان راته راغلل وېل خو د ولسوالۍ بازار ته. ما هم خپل په زاړه تېنوس کې کېښول د بازار پر لور مې حرکت وکړ .

د انقلاب رنګ او زمان داسې وو چې، دواړه دولتونه په کمین کې سره ناست وه. زموږ سفر هم په دغه وخت کې روان وو او د انقلاب د خطر شېبې مې شمېرلې.

وړاندې له دې چې، موږ خپل د هدف ځای ته ورسېږو په لار کې راته یو بله لویه فاجعه پېښه سوه!!

کیسه داسې وه چې: زه د موټر چلولو په حالت کې وم سپاریان مې هم په موټر کې راسره وه چې څو ښځې او نارینه وه، زه هم په خامه لاره کې روان

وم چې په یو خل مې یو نابېره ږغ/اغږ تر غوږ سو!

نور نه یم پوی سوی یو وخت خپل د ملا په درد پوی سوم نور مې وکتل چې تېنوس موټر مې دوه ځایه دی چې د سیټ خوا یې یوځای ده او په هغه کې زه هغه ډول روغ پاتې وم او د باډی خوا یې بله خوا ته ده چې، په هغه کې سپاریان وه چې یو مې هم ونه لیدی چې دا څه سوه!

دا نو مه کوه چې اصله کیسه دا وه چې، زه د سړک د غاړې په هغه ماین کې ختلی وم چې، څو ورځې وړاندې چا خپل د دښمن لپاره ایښی وو.

که څه هم خپل د ځان د دردونو په تماشې کې وم، حیران پاتې وم چې څه راباندې وسوه.

څکه چې انسان طبیعي ډول همداسې دی چې، خپل د ژوند د غټو خطرونو پېښېدولو ته حیران وي او ژر یې دماغ د عقل د پروسې سره نه یو ځای کیږي چې، دغه چاره په ما هم وسوه تر ډېره حیران پاتې وم.

وروسته خلک د پېښې ځای ته راغله او په ورکو شهیدانو پسې- یې پلټنه پیل کړه. خو بیا هم تر ډېرې پلټنې وروسته ونه توانېدل چې،ورک سپاري شهیدان پیدا کړي او له ځان سره یې یو سي.

ددې ترخنګ ماته هم د سیمې راغلي خلک ډېر حیران پاتې وه چې، څرنګه روغ رمټ پاتې سوی یم! هغوی په څو ځلې دغه جملې د ځان سره تکرارولې چې مرګ په وعده دی! مرګ په وعده دی ! مرګ په وعده دی!

وروسته د څو ورځو بیا د سیمې خلکو د ورکو سورلیو د بدن ځینې غړي پیدا کړه!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

که څه هم افغاني ټولنه تر ډېره د بېسوادی لخوا تاوانونه ویني او یو لوی علت هم دغه دی چې، خلک یې هره ورځ تاوان ېرې کوي.

نه نو که د کیسې د پېښېدو علت او معلول ته نظر وکړو بیا هم دغه ستره فاجعه د بېسوادی څخه سرچینه اخلي. که داسې نه وي ولې یو موټروان وړاندې له دې چې، په داسې خطري ځایونو کې چې سفر وکړي د لارو او باندو پوښتنه نه کوي چې، ایا کوم خطر خو به نه وي؟! همدغه پوښتنه د ډېرو

پوښتنو جواب دی!

نو مالومه سوه چې د پېښې د رامنځته کېدو علت ناپوهي ده چې ناپوهي اکثره وخت د بېسوادۍ څخه سرچينه اخلي.

کمزورې بلا!

د شوروي اتحاد پر وړاندې د مقدس او روا جهاد وخت وو. مجاهدين به خلکو خورا نازول ځکه چې هغوی د اسلام د سپيځلي جهاد عسکر بلل کېدل.

ما او پلار مې د همدې جګړې د خطرونو ليکو ته نږدې د انګورو پر باغ اوبه رايله کړې وې.

دا چې وخت او زمان ډېر کړکېچن او ويرجن وو نو هځه مو وکړه چې اوبه د انګورو پر باغ ور ډېرې کړم ترڅو ژر اوبه سي او بيا کور ته ولاړ سو.

موږ د توري شپې په تورو تپارو کي لګيا وو انګور باغ مو خړوبوی چې، په يوځل باندې د شنو او تورو باروتو مقابلې او جنګ شروع سو!

دا چې زه دومره نه پوهېدم ، خو پلار مي د ژوند په ټولو کړاهونو بلد او ولد وو نو هغه راته ويل : بچيه خان و وبالې ته واچوه او در وځغله!

زه چې هم ډېر بېرېدلی وم خپل له وامه مي بېلچه پرېښودل يوازې د خان د ژغورولو په فکر کي سوم او په پلار پسې مي ور وځغاستم.

د شنه اسمان،توري شپې او سپين ستورو په شتون کي مو د ظلم او وحشت له بېرې خانونه په ډېرې ځغاستي ستړې کړه.

خو الله رب العزت داسي ذات دی چې، د يوه غم د خلاصون او ژغورولو دوعا دې ورته وکړه هغه يې درته حلوې او اسانه کوي.

خو برعکس! که دې چيرې له يوه مصيبت څخه د خلاصون په موخه د الله ج نافرماني وکړه او پر هغه دې شکر ونه ويستی او يا دې هم الله ج څخه د هغه غم د خلاصون دوعا ونه غوښتل نو حتمن به درته الله ج بل غم په مخه

درکوي.

دا خکه چې، د الله ج د ا... خخه انسان نافرماني وکړه او نافرماني بیا الله ج نه خوښوي.

کیسه مې کول!

موږ خپل د منډو په حالت کې وو چې یوخل مې د پلار په مخه یو سړی راغی چې پروت دی او پکښې وختی! خکه چې شپه وه توره تیاره وه او بل لوی لامل دا وو چې موږ وام هم مخته کړي وو.

کله چې سړی راپاڅېدو ما او پلار ورنه وکتل چې، نه انسان دی نه پېری دی او نه هم حیوان!

لوی ناولی بدن، غټې سترګې، لوی لوی نوکان خیني خایونه بربنډ او خیني خایونه یې پټ وه. خوکله چې ډېر ورته خېر سوو چې بلا ده!

ما او پلار چې مو کله دا ناشنا څېره ولیده وام مو نور هم پسې- زیات سو. هغې هم زما پر پلار راټوپ کړل او غېږه په غېږه سوه جنګ یې شروع کړو.

دا چې زما پلار هم د وخت مُلا وو هڅه یې وکړه چې د بلا د شا د کمڅیو خخه یوڅه کمڅی رابرې کړي!

چې بلاخره پلار مې په دې وتوانېدی چې، د شا د کمڅیو څخه یې څو وبښته رابرې کړه. زه هم د همدې جالبې او د وام ډکې صحنې تماشه کوم.

کله چې مې پلار د بلا د شا د کمڅیو وبښته په لاس کې رابېل کړه بلا هم کراره سوه او خبرې یې شروع کړې.

په داسې حال کې چې خبرې یې بیا د انسان په ډول وې. زه د دوی دې جالبې او د وام ډکې مناظرې ته ګوته په غاښ پاتې وم چې دا هرڅه څه وینم!!

پلار مې ورته وویل: ته دلته څه کوې چې، راغلې یې، نه شرمېږې چې په لارو کې پرته یې او خلک زورې؟! په داسې حال کې چې څوک زورل نه کار نه دی.

- بلا : تاسې نه شرمېږئ چې له ماسره کار لرئ او اوس مو زما وېښته وکښل! هیله کوم زما کښلي وېښته بېرته راکړئ!

-پلار مې : نه! هیڅکله به یې هم درته درنه کړم خکه چې زه پوهېږم چې

ته له دې وروسته زما د بچو او د کورنۍ د غړو سره بيا کار لرې!

- بلا : نه قسم دي مي په خدای وي که ورته هيڅ هم ووايم بس ته يـوازي زما وېښته راکړه.

پلار مي ورسره خبري بس کړې او بلا ته يې وويل چي مخکي سـه او خـه! هرځای چي موږ ځو هلته به ته هم راسره ځې. پـلار مـي بلاخـره بـلا کـور تـه راوسته او په کور کي يې ټينګه وتړل! په سهار چي مو کله د کورنۍ هـر غـړی راولاړېږي ګوري چي، يو ناشنا بلا ده او په کور کي تړل سوې ده او له خـولې څخه يې ټول مُرداري وتلې وه چي حويلي يې ډېره بوينه کړې هم وه. نور نو خدای ج خبر چي دې به نو څه خوړلي وه!!

پلار مي راغی بيا يې ورسره خبري شروع کړې او ورته يې وويل : نـور دي ونه وينم پهٔ دې سيمو او علاقو کي ! بس خه ځان دي ورک کړه!!

- بلا : سمه ده زه ځم بس ته يوازي هغه زما پرې سوي وېښته بېرته پـه لاس راکړه، بيا هيڅ نه را ګرځم دې کلي ته!

-پلار مي: نه ! نه ! نه يوازي دا چي ته به دلتـه پـه دې کـلي او بانـډو کـي ګرځې بلکي له دې ځم او غم څخه به وځې او ځې به غرونو ته او يوه بله مهمه خبره داده چي، زما د اولادونو او کورنۍ غړو سره به کار نه لرې!

- بلا: سمه ده زه بيا هم درته قسم خورم چي، کار نه لرم ورسره خـو پـه يـو شرط هغه دا چي زما وېښته بېرته راکړه!

بلاخره پلار مي مجبوره سو او کبنلي وېښته يې بلا تـه ورکـړه. بـلا چـي کلـه خپل وېښته وليد ورته وې خندل او ډېر خوند يـې ورکـړ او پـلار مـي رخصـت ورکړ. بلا ولاړه موږ مو د پلار څخـه ددې جالبـه او وام د کيسـې پوښـتنه وکـړه چي، ولي دي وېښته نه ورکول!

هغه راته وېل : دا ډول بلاګـاني پـه اول ځـل هغـه کسـاني وي چـي تـازه ناوياني وي او ودونه يې کړي وي کله چي دغه ناوې د ځلوبښتو ورځو څخه د مخه د کورنه يـوازي راوځـي بيـا چـي ووېرېږي نـو بيـا داسي شـياني بيـا پـه تدريجي شکل ورنه جوړېږي. خو کله چي غواړې ورباندي غالبه سې بيا يې د سر وېښته وباسه !

وروسته موږ ټولو وويل چي رښتيا هم نړۍ کي ډېر افتونه شتون لري!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

هر کله چې مو چاته غُصه راسي هغه ته وايو چې، بلا دي ووهه! بلا هغه څه ده چې، له ليرې يې ناوړه اغېز پر انسانانو پروت دی د هغې لمسول او وهل خو ډېره ليرې خبره ده.

بلا سره داسې کار کول لکه پورتنۍ کيسې کې چې ذِکر سوه ښه کار نه بولم. علت يې دا دی چې، مُمکن ډېر تاوان انسان ته ورسوي.

د پيريانو مولوي!!

د اسلام مقدس دين داسې دی چې، د نړۍ په بېلابېلو برخو کې يې انسانان او پيريان پيروي کوي. چې ددې جملې څخه چې زيات خپل دين ته ژمن پاتې سوي هغه پيريان دي.

په يوه ديني مدرسه کې مو ديني زده کړې پيل کړې. په دغه مدرسه کې خورا لوړې زده کړې کېدلې چې له هغو څخه يو هم د احادثو دوره وه چې خورا زيات زده کوونکي يې لرل. زه هم په همدې دوره کې وم او زده کړې مې پکښې کولې.

هره ورځ به مو د ورځې په سر کې خپل درسونو ته ادامه ورکول بيا به مو د احادثو دورې استاد راته اجازه را کول موږ به هم خپل د مدرسې و کنجونو ته ننوتلو او راکړل سوی درس به مو له ځان سره تکراروی، ترڅو درس مو زده سي او استاد راته بيا په غُصه نه سي!

د درسونو لړۍ مو روانه وه کله به سخت او به هم راته اسانه سوه. ملګرو سره به مو د مسافرۍ شپې او ورځې تېرولې.

د درس تګلاره مو داسې وه چې د ورځې له سر څخه به مو پيل کړ بيا به استاد زموږ په يوه اړخ کې کښېناستی او موږ به ورباندې د دايرې په بڼه راتاو سوو.

بيا به مو د استاد د حکم سره سم د درس تګلاره اختيارول او خپل درسونو ته مو په داسې شکل ادامه ورکول.

جالبه دا وه هرکله به چې موږ ته استاد درس راکوی يو کس به زموږ استاد ته راغی او د هغه په انګړ کې به ناست وو او خپل درس به يې ورباندې وويې.

شکل یې انسان ته ورته وو خو، د انسان خوند او رنګ دومره نه وو ښکلي لکه څرنګه چې نور عادي انسانان دي. زموږ ذهنونه هم دغه ناشنا کس ته واوښتل چې دا به نو اوس څوک وي او ولې یې زموږ فکرونه د ځان خوا ته جذب کړي دي؟!

یوه ورځ د درس څخه وروسته زموږ استاد ماته دنده را وسپارل چې ته دغه ناشنا کس تعقیب او رقیب کړه ترڅو موږ پوی سو چې دا څوک او څه کاره دی؟!

ما همداسې وکړه ناشنا کس پسې- تعقیب سوم او تل به ورسره یو ځای ګرځېدم په داسې حال کې چې. دا کس زموږ سره په مدرسې کې د شپې او ورځې یو ځای وو!!

یوه شپه موږ په مدرسه کې دننه خپل د خوب ځایونو ته ولاړو ترڅو بیده سو او بیا سهار پروخت راولاړ سوو. موږ د خوب خوني ته ولاړو ټول خپل پر چپرکټونو پرې وتلو او په سر مو تلتکونه راکش کړه.

ماته چې مې استاد دنده سپارلې وه چې زه باید دا ناشنا کس وپېژنم چې دا څوک دی! نو پر سر مې ورو تلتک راکش کړ او سترګې مې د ناشنا کس خواته ور واړولې او فکر مې ټول همدې کس ته کړ او ورناري مې کړ چې هلکه ګروپ مړ کړه موږ بیدېږو!

ناشنا کس راته ویل : سمه ده زه یې وژنم ته پرې وڅه!

زما چې په سر تلتک کش وو خو نور مې ټول فکر و ده ته وو ده هم لاس ور اوووووووږد کړ او ګروپ یې مړ کړ په داسې حال کې چې له ده څخه د ګروپ بټن درې متره لیرې وو!

زه پوی سوم چې ناشنا کس انسان نه دی بلکې پېرې دی!!

او زما د استاد شک پر ځای وو ځکه چې، هغه په همدې خاطر ماته دنده راکړې وه چې ددې کس رنګ او خوند د انسان نه دی مُمکن پېرې وي.

پېرې چې کله زه ولیدم نه یم بیده او دی تعقیبوم ورو له خپل ځای څخه ولاړ سو او حرکت یې وکړ. ځکه چې دی پوی سوو چې اوس به ټول کسان راباندې خبر نه کړي چې زه انسان نه یم بلکې پېرې یم!!

دا نو داسې وخت وو چې په سبا باندې زموږ د احادثو د دورې دستار

بندي وه چې، په دې دستاربندۍ کې همدغه پېری هم شامل وو کوم چې زموږ سره یو ځای زده کړې کولې.

سهار سو استاد ته مې ټوله کیسه وکړه هغه هم خپل په مُبارکو برېتو کې مُسکی سو او وې خندل. زه پوی سوم چې استاد مې له وختي څخه پوهېدی چې دا کس پېری وو خو ددې لپاره چې ډېر باوري سي نو زه يې ورپسې- په تعقيب کړی وم.

استاد مې راته وويل : هیڅوک ددې موضوع څخه خبر نه کړې کنې موږ ته به ډېر تاوان ورسېږي!

بلاخره د دستار بندۍ مراسم راورسېدل ومې لیدل چې، هغه پېری د دستاربندۍ د مراسمو په سر کې ناست دی . زه چې يې ولیدم راته يې وخندل او زما خوانه راغی.

پېري راته وېل : پلانکيه جوړ يې؟!

- زه : هو شکر دی فضل د پاک رب ج دی ښه یم! ستا څه حال دی؟!

- پېری : زه هم شکر دی ښه یم! زه ماښام پوی سوم چې ته زما په تعقيب کې وې خو ژمنه راسره وکړه چې هیچا ته به هم یاده موضوع نه وايې!

- زه : نه بې غمه سه وروره! هیچا ته به هم نه وایم

- پېری : سمه ده ګرانه ! خو زه درسره مینه لرم په همدې خاطر د دستاربندۍ د مراسمو وروسته تازه خپل د پیریانو کلي ته بیا یم خو، شرط دا دی چې له استاد څخه رانیولې تربل چاپوري هیچا ته به هم نه وایې!!

ما چې کله خپل د دورې پېري خبري واورېدې او مینه مې وکتل چې زما سره يې کچې مینه لري ورسره مې ژمنه وکړه چې خم درسره او هیچا ته به هم نه وایم!!

د دستار بندۍ د فضلیت مراسم ختم سول او د پېري ټولګیوال سره مې پر تورو غرونو حرکت وکړ.

کله چې تریو ځایه ورسره ورسېدلم پېري مخ زما خواته را واړوی او د جېب څخه يې یوه ګوتمه را وایستل او ماته يې وېل : دا په ګوته کړه! او یوه خبره یاد ساته کله چې مې ته زموږ کلي ته ورسولې هلته به بسم الله نه وایې! که دې وویل موږ ته به ډېر تاوان را واړوې! ځکه چې په دې سره موږ

دوښمنۍ ته مجبوره کېږو!

ما چې کله ګوتمه په ګوته کړه د دنيا رنګ او خوند بېخي بل ډول سوه.
هرڅه مي تر سترګو نابلد مالوم سوه.د نړۍ د هيڅ خطر احساس مي نه کاوه!!

او ورسره ژمنه مي وکړه چې سمه ده بسم الله به نه وايم!!

دا چې شپه وه زه او پېرۍ ټولګيوال مو يو خای په تورو غرونو کې روان وو ډېر ستړی سوی هم وم ورته مي وويل: هلکه دا ستاسي خای ولي نه را رسېږي؟!

- پېرۍ : حوصله وکړه يار ډېر ژر به زموږ کلی را ورسېږي او وبه وينې چې څومره خلک زما مراسمو ته راغلي دي!

يوځه تګ مو نور هم وکړ ومي ليدل چې د يوه غره په پای کې يو کلی دی ټول سره څراغونه دي چې په کورونو کي لګېږي او خلک را ټول دي!!

بلاخره را ورسېدو ومي کتل چې خلک را روان دي نر او ښځي دي چې زما د ملګري و غاړي ته ګُلان ور اچوي! او مُبارکی ورکوي. کله چې مي دا حالت وليد ډېر حيران سوم چې دومره مينه چې پيريان خپل د دين او علما وو سره لري د هغې په لږ اندازه يې انسان نه لري!!

پيريانو نه يوازي دا چې خپل د فارغه سړي قدر يې وکړ زما يې هم ډېر قدر وکړ او ډوډۍ يې را واخيستل! ددې پرځای چې زه د هغوی د قدر په مقابل کي صبر وکړم او حق يې ادا کړم برعکس ؛ نور مي هم دربدره کړه!

کيسه داسي وه!

کله چې دوی ماته ډوډې راوخيستل زما فکر نه وو بسم الله مي وويل!

زما د بسم الله ويلو سره سم توره شپه سوه اخ و ډب شروع سو ! نر او توريالی کس هغه وو چې چړې يې په لاس ورغلي وای او يو او بل يې قتل کړي وای.

زه چې پوی سوم چې ټوله دربدري ما خپله وکړه او په غلطۍ کي رانه بسم الله وويل سوه. خکه چې ماته خو مي ملګرې پر لاري ويلي وه چې بسم الله به نه وايې!

لار رانه ورکه سوه او پر يو خوا مي مخه ونيول او را منډه مي کړه. هله هله هله هله ....

له حساب څخه ورکي شپې او ورځي مي پر لاري تېرې کړې!

تنده، بې خوبي ، ګرمي ، يخني ، وږتيا ، تږتيا،لېوتنوب او دربدري هغه څه وه چي پر لاري مي تېر کړه.

يو ځاى راغلم يوځه د باران اوبه وې د مُرداري څخه ډکې وې هغه مي وڅښلې وروسته د يوې مياشتي تګ څخه په يوه ځنګل کي يو کلى وو هغه ته مي ځان را ورسوى.

کله چي کلي ته راغلم ومي کتل چي، خلک راته حيران حيران ګوري او زما څخه هم د انسانيت توقع او احساس تر ډېره ليري سوى وو. په کلي کي به مي چي هر انسان وليدى ډوډې به چي ورسره وه هغه به مي په زوره تري واخيسته اوخوړل به مي. جامې مي د ډېري ککړتيا څخه کلکي سوي وې چي لږ به مي لاس ور وړ فکر به مي کوى چي کلک سوي سمېټ دي.

بلاخره مي په همدې کلي کي د شريفو مسلمانانو په مرسته د انسانيت پر اخلاقو نېک ګام کېښېښوى او د انسان په درد مي بېرته ځان خبر کړ.

دا چي زما پر بدن څومره دردونه تېر سوي وه او زما په غياب کي څه تېر سوي وه زه هم نه وم وربان‌دي خبر!

څکه چي زه کله د پېري ملګري سره تلم هغه وخت زما تګ يو څو شپې خو کله چي زه د هغې خوا په داسي ويرجن او غمجن حالت کي راغلم د يوې شپې لار له يوې مياشتي څخه هم ډېره سوه.

بلاخره زه بېرته د پخوا پر حالت سوم او د استاد خوا ته مي راغلم هغه ته مي ټوله کيسه بيان کړه. استاد مي په ډېرو ستونزو خوشاله کړ، په داسي حال کي چي هغه زما څخه په داسي کار ډېر خپه سوى وو او راته يې وويل : ته ولي زما د اجازې پرته تللى وې په داسي حال کي چي زه ستا استاد وم؟!

دا دى کلونه کلونه کېږي خو زما له ذهن څخه دا کيسه نه ده وتلې او تل مي خپل وجدان ته ملامتوي!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

کيسه د جالب حالت څخه نور هم ور اوښتې ده.

زه ددې کيسې د پېښېدو علت په دې کي بولم چي، بيا هم د فکر او عقل

ښځه ليرې پريکړه سوې ده. ځکه چې هيڅ ته هم نه ښايي چې دغسې-يو لوى کار ته دې لاس واچوياو بيا دې خپل پر ژمنې وفا هم ونه کړي.

په راتلونکي يو الله ج پوهېږي که دغه انسان هلته بسم الله هم نه واى ويلې، نو څوک ددې خبرې ډاډ ورکولى سي چې ووايي دې انسان ته هلته کوم خطر چا نه رسوى؟!

د پیریانو سره مناظره!

کور کلي داسي شی دی چي هلته پېری تل شتون لري خکه چي د پېري کار د انسانانو او یا هم د هغوی د خوړو سره وي او د پېري د خوړولو ځېز بیا هډوکی دی چي تل ورباندي گرځي او را گرځي.

زما مور هم د پېري د شکل سره اشنا وه خکه چي هغوی تل ورسره کار وو او تل به یې زوروله!

یوه ورځ مي مور په کور کي په یو کار ډېره خپه او خواشینې سوه په یو خل ورباندي بیا د پیریانو ځپه ورباندي راغله او چغي یې شروع کړې مور ټول د کورنۍ غړي ورباندي راټول سو او ټینگه مو ونیول، خکه چي کله به مي هم په مور دغه ځپه راتله که مو نه وای نېولې منډې به یې وهلې. نو مور هم خکه ټینگه نیول چي منډې نه کړي او خان ته کوم تاوان وانه ړوي!

مور مي ډېره بې تابه او بې حاله سوه. که څه هم دا صحنه مور ته نوې نه وه او مور ورسره عادي سوي وو خو، ډېره دردونکې به هم وه خکه چي هیڅ اولاد هم نه غواړي چي مور دې د هغوی په مخ کي وزوربږي.

د مور حال او احوال مي ورو، ورو خرابېدی. پیریانو په یوخل زما د مور په خوله خبري شروع کړې. ما هم ورسره مناظره شروع کړه ترڅو د مور درد مي ورباندي را کم کړم.

پیریانو ته مي وویل : څنگه یاست یارانو؟!

- پیریان : ښه یو سور ږیرې ځپل حال وایه؟!

- زه : گورئ تاسي ولي زما مُبارکه مور تل په عذابوی تاسي له خدای ج څخه نه وېرېږئ؟!

- پیریان: تاسي انسانان شرم نه لرئ! مور ستاسي مور نه په عذابوو خو کله

چې تاسي مو مور خپه کوئ او يا هم ورسره جنګ کوئ او بيا هغه خپه کېږي بيا په هغه حالت کې مورِ ورباندي راخو!

-زه : سمه ده خو اکثره وخت يې مورِ نه په عذابوو خو تاسي يې بيا هم نه پرېږدی او دومره يې په عذابه کړئ چې، د هغې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه را مات سي.

- پيريان : نو چي تاسي يې په عذابوئ نو زمورِ څخه څه ګيله ده؟!

- زه : ګورئ زه پوهېږم چې، يوازې دا علت نه دی چې مور مي کله خپه سي نو تاسي ورباندي راځئ اصل کې حتمن تاسي کوم بله ګټه لرئ چې، زما کعبه مور په عذابوئ.

- پيريان : ته رښتيا وايې! اصل کيسه داسي ده چې، يوه ورځ ستاسي مور د شپې لخوا پر اېرو کېښناستلې وه. په هغه اېرو کي زمورِ يو کور وو او مورِ نه وو په هغهْ شپه باندي تللي وو بل خای ترڅو خپل وړي اولادونو ته يو ګوله حلاله نفقه راوړو!

يوازي زمورِ په کور کي زمورِ خو ماشومان پاتي وه هغوی چي ستاسي مور ليدلې وه ورسره حرکت يې کړی وو او ستاسي کور ته ورسره راغلي وه.

مورِ چي کله کور ته راغلو ومو کتل چي په کور کي ماشومان نه سته ډېر مو ورپسي پلټنه وکړه ترڅو پيدا يې کړو خو بريالي نه سوو.

وروسته د ډېره وخته مالومات راته وسو چي ماشومان مو ستاسي په کور کي دي او ستاسي د مور سره راغلي دي!

له هغه وروسته مورِ ستاسي کور ته درغلو او خپل ماشومان مو راوستل په داسي حال کي چي ماشومان ستاسي له مور څخه نه راتلل او هغه يې ډېره خوښه سوې وه. نو په همدې خاطر مو بيا ستاسي مور سره اړيکه پيدا سوه او هروخت يې په عذابوو.

او دا هغه وخت وو چي، تاسي ټول د بيدېدو په حال کي واست او مورِ ستاسي مور و وېرول تاسي ټول راغلاست خپل پر مور مو چغې او بغاري شروع کړې.

نو اوس چي هرکله زمورِ ماشومان ستاسي د مور خواته راځي بيا مورِ ستاسي مور په عذابوو څکه چي زمورِ کار اوس دا ګرځېدلی دی!

- زه : ښه ! ښه ! نو کيسه داسې ده! خو تاسې ولې خپل ماشومان نه در ګرځوئ چې هغوی زما د مور خوا ته راځي او بیا په هغه خاطر زما مور په عذابوئ؟!

- پیریان : مور دېره هڅه وکړه چې خپل ماشومان پرې نه ږدو چې دلته راسې خو هغوی ته ستاسې مور خوند ورکړی نو ځکه نه ورڅخه ګرځي!

- زه : سمه ده ! دا راته ووایاست چې تاسې مُسلمانان یاست او که نه؟!

- پیریان : هو شکر الحمدُاللهِ موږ مُسلمانان یو! که غواړې کلیمه درته ووایو!

- زه : نه بس زه پوی سوم چې تاسې په رښتیا مُسمانان یاست !

د څو خبرو وروسته مې مور پر حال راغله او پیریان ورنه ولاړل او خبره خلاصه سوه.خو بیا هم څیني وخت ورته راځي او په عذابوي يې!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

که منطق ته ځېر سو نو وبه پوهېږو چې څیني وخت د پیریانو منطق دېر قوي وي د کیسې نوعیت که وځېرو د پېښېدو علت يې دا وو چې د کیسې مور پر اېرو کښېناستلې وه ، په داسې حال کې چې د پیریانو اصلي کورونه پر اېرو وي. نو انسان ته نه ښايي چې په دغسې خطرناکه ځای کې دي کښېني. ځکه چې دومره لوی غم به ورته پېښ سي لکه د پورتنۍ کیسې و اشخاصو ته!

شوخ پېرى!!

يوه شپه په خونه کي پرې وتم د خوني ګروپ مي بند کړ او پر سر مي تلتک راکش کړ. ومي کتل چي د خوني ګروپ ولګېدى!

سترګي مي ومورلې او را پورته سوم زغ/اغږ مي وکړ چي څوک يې څه وايې؟!

خو هيڅوک هم مالوم نه سوو!

حيران پاتي سوم چي دابه څوک وي په داسي حال کي چي په خونه کي يوازي يم!! فکر مي وکړ چي شايد د کورني کوم غړى به دي وي اوس غواړي چي په عذاب مي کړي او شوخي راسره وکړي!

ورغلم د خوني ګروپ مي بيا بند کړ او ورته مي وويل چي هرڅوک يې خداى ته وګوره مه مي په عذابوه پرې مي ږده چي ويده سم!

بيا راغلم او پرېوتم. يوه شېبه نه وه تېره سوې چي بيا ګروپ ولګېدى!

له سر څخه مي تلتک ليري کړ ورته ومي کتل چي هيڅوک هم نه سته ددې پرځاى چي ور ولاړ سم ګروپ بېرته بند سو!

دا خل مي په زړه کي لږ بېره زياته سوه او پوى سوم چي کار د انسان نه دى بلکي بل څېز دى.ور زغ/اغږ مي کړه چي، پوى يم ياره چي ماما يې نور مي پرېږده چي يوڅه خوب وکړم!

خو همدا لږى روانه وه ټوله شپه مي خوب ورڅخهٔ ونه کړ. ان تر دې چي د مُلا تر اذانونو پوري يې ګروپ بندوى او بيا يې بېرته لګوى!

کله چي مُلا اذان شروع کړ ورته مي وويل: کـه د خـداى ج د نـوم څخه بېره لرې نور مي خوب ته پرېږده! يوازي دومره يې زغ/اغږ وکړ چي، لمونځ

دي وکړه بیا ویده سه زه هم را ولاړ سوم لمونځ مي وکړ بیا ویده سوم.

که څه هم دا کیسه نوې نه وه ما ته ځکه دردناکه وه چي زموږ ټوله کورنې د داسي کړنو سره بلده وه. خو زه یې په دغه شپه له خوب څخه و ایستلم.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

ځیني کورنه په داسي جغرافیې کي موقعیت لري چي، هلته د پیریانو بازار او انګار وي.

د کیسې د پېښېدو په علت کي پورتنی کس نه دی ملامت ځکه چي، هغوی د کورنی غړي ټول په دې کارونو بلد دي او دا هرڅه ورته جالب نه ښکاري په داسي حال کي چي، هغوی ورسره عادي دي.خو انسان باید د ځینو حالاتو سره په حوصله ګام کښېږدي!

که د حوصلې څخه کار وانه خلي مُمکن د کوم لوی تاوان شاهد و اوسي

د بدو مينه!

مينه داسې څيز دی چې د زړه څخه سرچينه اخلي. زړه بيا د اوبو څخه سرچينه اخلي. د زړه اوبه هغه وخت کمېږي چې، انسان باندې مسلسل غمونه وي. کله چې زړه وچ سي مينه هم ختمه سي او خپل مقاومت له لاسه ورکړي.

که څه هم ماشوم نه وم د بلوغ مرحلې ته رسېدلی وم.خو د واده او کوزدې له لفظونو سره مې خورا تعصب درلود او نه مې غوښتل چې دغه مرحلې ته داخل سم.

د پلار مور او کورنۍ د غړو په ډېر ټينګار يې راته يو ځای انتخاب کړ چې دلته به درته کوزده وکړو او ته هم له دغه ځای څخه مه تېرېږه!

زه هم د ننۍ پېړۍ له عقل او تفکر څخه خورا اغېزمن سوی وم او تل مې فکر کاوه چې بايد خپل د خوښې مطابق ګام او نښان واخلم.

څکه چې ښځه داسې جامه ده چې په ټول ژوند کې به يې له غاړې نه باسې ان تر هغه چې کله څوک مړ سي بيا دغه جامه ترې ليرې کېږي. سپينه جامه چې د کفن په نوم ده هغه ور اغوستل کيږي.

که څه هم په ډېرو ښتونزو مې د مور او پلار دغه وړانديز ومنۍ چې سمه ده ستاسې تاکلي ځای باندې به سوچ وکړم خو بيا هم حالاتو راڅخه خپل بدل او اجل واخيستل. زه يې دومره وتکولم چې تر اوسه مې اندامونه رېږدي او خوږېږي!

پلار او مور مې خورا خوښ خوشاله وه پلار به مې چې کله زه په فکر او سوچ کې وليدم

ماته به يې ويل : زويه ته خو تر اوسه ماشوم نه يې چې دومره فکر کوې

او خان دي په داسي سوچونو وخوړی! که ته د پيسو او غمو غم لرې هغه دي تول پر پلار دي، ته نور د څه شي غم کوې؟!

- زه : پلاره زه پوهېږم چي زه به يوه ورځ حتمن د نوي ژوند مرحلې ته داخلېږم او کوزده به کوم خو، ددې سره، سره چي زه دغه مرحلې ته داخلېږم ماسره ډېر فکرونه مل دي! ما چي خپل د ژوند دوه ويشت سپرلي تېر کړه ؛ هغه ددې لپاره چي يوه سمه کورنۍ مي په نظر راسي بيا به تاسي ته ووايم!

- پلار مي : ګوره زويه ! زه دا پنځه لس کاله کېږي چي تاته د همدې کورنۍ وړانديز کوم چي مه ورځخه تېرېږه بهترين انتخاب دی ستا د بنه ژوند لپاره!

- زه : سمه ده پلاره! خپل په ژوند کي مي ستاسي يوه خبره هم پر ځمکي نه ده غورځولې دغه پرېکړه به دې هم ومنم. خو دلته خيني نور مسايل دي پلاره! تا چي کومه کورنۍ انتخاب کړېده، د هغوی رواج او باج بل ډول دی! هغوی مُمکن ډېري پيسې درځخه مصرف کړي!

- پلار مي : بس زويه! زه نه پوهېدم چي ته دومره سوچونه د څه شي لپاره وهې! اوس پوی سوم چي ستا فکر ټول د پيسو خوا ته تللی وو! هغه هرڅه پر ما دي ته نور له هرڅه خلاص يې.

د پلار دا خبرې چي مي واورېدې خدای سته زړه مي يوڅه نور هم ډاډه سوو فکر مي وکړ چي زه اوس د نړۍ پاچا يم!

يوازې په دې فکر او ذکر کي سوم چي اوس بايد خپل راتلونکې او جوړېدونکي مېرمن په سم ډول ووينم او ترې وپوښتم چي، ايا زه دي خوښ يم؟!

لکه څرنګه چي هره مينه لېونتوب او ساده توب لري همداسي دغه مرحلې هم زما پر زړه خورا تېري ښېري سوې! ډېر خوند يې هم راکړ خو برعکس ؛ له حد ځخه زيات يې وردولم هم!

بلاخره ما په ډېرو ستونزو او کړاهونو خپل د راتلونکي ليلا سره اړيکه پيدا سوه زموږ ترمنځ ورکي او نادرکي ميني دومره پياوړتيا پيدا کړه چي د مجنون او د ليلا مثال يې ورک کړ!

موږ يې خپل په زړونو کي دومره ګران کړو چي خپل د مثال کس مو نه

ليدل! خپل اصلي نومان مو له ډېره نازه ورک کړه په يو او بل نامه مو د ډېرې مينې سره ږغ/اغږ کوی.

د مينې تارونه مو تر دې حالته اوږده سوه چې ان د دواړو خوا وو د کورنۍ غړي مو هم خبر سوه. هغوی چې زموږ د مينې تماشه او مېله وکتل چي له جغرافيې څخه ليرې خو په زړه کي دومره نږدې مينه موږ خپل په ژوند کي هم نه وه ليدلې نو ډېر حيران هم سوه.

موږ هڅه وکړه چي مينه مو د اسلام مقدس دين په چوکاټ کي ثبت کړو او کورنۍ ته مو ووايو چي موږ خوښ يو د دواړو په يو ځای کېدلو کي هيڅ ستونزه نه لرو!

بلاخره ما خپل د کورنۍ غړو ته وړانديز وکړ چي سمه ده هغه ستاسي کړې خبره زما قبوله ده هيڅ ستونزه نه سته پکي. يوازې تاسي بسم الله وکړئ او کورنۍ ته يې ورسئ زما لپاره يې وغواړئ.

کورنۍ مي په ظاهري ډول راته د خوښۍ سر وښورئ چي سمه ده زويه موږ ورځو درته غواړو يې ته هيڅ فکر مه کوه!

دا چي زما د پوهنتون د رخصتۍ لړۍ هم ختمي سوي وې بايد پوهنتون ته راغلی وای او درسونه مي پيل کړي وای خو مخه مي خپل د نوي ژوند نوي پړاو ونيول او ونه توانېدم چي پوهنتون ته راسم په همدې موخه مي کورنۍ ته وويل : تاسي لږ بېړه وکړئ دغه کار خلاص کړئ چي زه بيا خم پوهنتون ته مي!

د کورنۍ غړي مي چُپه خوله پاتي وه هيڅ يې هم راته نه ويل. زه به هره شبه خپل د ژوند ددغي نوي مينې په سره انګار کي پروت وم او خمکي هم ...ا هيڅ کرار نه راکوی.

ليلا مي يوه ورځ په تليفون کي په ژړا راته وويل : ګرانه نن مي يو ملګرې راته وويل چي کيدای سي د پلاتکي اکا زوی درته په مرکه درسي او تا ستاسي له کورنۍ څخه وغواړي! هيله کوم زړګيه کورنۍ دي په بېړه را واستوه کني خدای مه کړه د تول ژوند لپاره به سرۍ ښېل سوو.

ما چي مي کله خپل او خپل د ليلا معصومه خبره د ذهن په انځور کي راوسته خپل بې وسی بې نهايته وځړولم چي، زه څومره بد قسمته وم لومړی

خو د مینې په اور نه وم ګډ سوی بیا چې کله خپل د کورنۍ د غړو په غوښتنه ورګډ سوم اوس هغوی مې هم له دغه اور څخه نه باسي!

د پوهنتون درسونه یو خوا د لیلا دا خبره مې بل خوا او د کورنۍ جفا هم بل خوا د ژوند ټول خواږه راته ترخه کړه. د کورنۍ هر غړی مې وپېژندی چې اصلي خبره یې څه ده؟ زه پرې ګران وم که پیسه؟ هغوی زما غم کوي که د پیسو؟!

بلاخره درد مې دومره مجبوره کړم چې سترګې سپیني کړم او ورغلم ټولي کورنۍ ته مې مخامخ وویل : اې ظالمانو ! اې د بل په درد نا خبرو! تاسې دې په خدای ج قسم وي چې خپل ضمیر ته نه یاست خجالته؟! زه مو ولې د مینې په دغه سرهٔ اور کښېنولم او اوس مې نه ورڅخه باسئ!

هغوی به هم تل د منطق څخه لیرې خبرې کولې کله به یې راته ویل چې دا کورنۍ سمه نه ده! کله به یې راته ویل د هغوی رواج او باج سخت دی موږ یې نه سو ادا کولی! او کله به یې راته ویل چې صبر کوه خدای ج به هرڅه خیر کړي څه خبره نه ده موږ ورځو درته غواړو یې!

د کورنۍ دغه خبرو به سخت درد راکوی فکر به مې کوی چې زه ددې کورنۍ غړی نه بلکې یو اضافه کس یم! دومره به یې وردردولم چې سمې خبرې به یې هم رانه ورکې کړلې. دومره به یې وردردولم چې، زما ناز او ساز یې هم راڅخه هېر کړی وو!

فکر مې کوی چې پر دې دنیا یواځینی بدبخته کس زه یم!

کورنۍ به مې احساس نه سو کولی او ما به تینګار نه سو ورباندې کولی دا هغه څه وه چې زه به یې خوړلم!

او همدا لړۍ تر هغه روانه وه چې زما وزن یې ډېر کم کړ.

بلاخره مې خدای ج ناره واورېده او زما لیلا یې تر ما پورې را ورسول!

د کورنۍ غړي مې ورغلل او هغه یې ماته وغوښتل هغوی هم د هو جواب ورکړ او لیلا زما په نامه سوه!

د کوزدې وروسته ژوند هم ډېر عجیب روان وو کله به درد وو کله به خوند وو کله به مې له همدې خوږې لیلا سره جنګ کوی او کله بـه مـو بیا نازونه کول!

خدای ج مهربانه دی! دغه مبارک لفظ مې هغه وخت ښه تحلیل کړ، کله چې مې د کوزدې وروسته واده هم وکړ. دا چې د کوزدې او واده په جریان کې راباندې کومې خوارۍ خپل کورنۍ تېرې کړې هغه نه درته وایم.

خو لنډه دا چې د پلار هغه خبرې مې په سلو کې لس سلنه هم رښتیا ونه ختلې چې ویل به یې زویه ته را باندې د پیاز امر وکړه زه به یې په مقابل کې ناز درکړم.

د ژوند لړۍ مو همداسې روانه وه په داسې ټولنه کې مې ژوند وو چې یو زه او یو مېرمن مې پکښې با سیواده وو! نور غوښتل چې د اسلام مُبارک دین او د حضرت مُحمد مصطفی (ص) د احادثو په رڼا کې ژوند وکړو خو بیا مې هم نامردې کورنۍ خپل د ژوند خوند ته نه پرې ښودم. هغه کار چې به زما په نظر صحي وو هغه به ددوی په نظر غلط وو!

ځینې کارونه به چې ما د کورنۍ په خوښه کول هغه به مې د لیلا نه وه خوښه. ما مې هم لیلا نه سوه خپه کولی ځکه چې له یوې خوا پر حق وه او له بلې خوا یواځینې ښځه وه چې زمونږ په کلي کې یې د ښځې په نوم هیڅوک نه پېژندی ځکه چې له لیرې ځای ځخه مې را وېستې وه. زه دغې نامردۍ تر دې حالته را وستم چې د زړه اوبه یې راوچې کړې.

د ځوانۍ رنګ او خند مې وبایلی خو سره ددې هرڅه مې بیا هم نه خپل د کورنۍ زړه خپل کړ او نه مې هم. ځکه چې زه حیران پاتي وم چې د چا خبره ومنم.

د ژوند پنځه ویشتم سپرلی مې دی خو په ږیره کې مې سپین له لیرې ښکاري مېرمن مې دا هرڅه ونه زغمل او پر ځوانۍ را ړنګه سوه او خپل ژوند یې له لاسه ورکړ!!زه هم لکه لېوني پر دې نړۍ اوس یوازې د الله ج ځخه راضي یم نور بس له هیچا ځخه هم نه یم راضي.

سرې سترګې، ببر سر ، څیرې ګرېوان، شکېدلې جامې ړنګه ښکه ځواني هغه څه دي چې زما پر وجود بار دي! ددې هرڅه سره هم بیا هم خاندم چې ځوک مې په درد پوی نه سي او ځوک مې بیا کورنۍ ته څه ونه وایي!

خو دا هرڅه یوې خوا ته دا خبره بلې خوا ته چې کورنۍ مې راته وایي ته پر څه شي باندې دومره خان خورې؟ بله ښځه به درته وکړو! افففففف زه

پوهېږم چي زما کورنۍ نه پوهېږې چي مینه اخیستل کېږي نـه بلکـي ورکـول کېږي!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

مینه اخیستل کیږي نه بلکي ورکول کېږي! دا جمله باید هرڅوک خپل په ژوند کي تحلیل کړي او بیا د هغې په رڼا کي ژوند تر سره کړي. کنـې پـورتنۍ کیسه به هم بیا د همدې کس سره تکرارېږي چي دا خبره نه تحلیل کوي. خو دومره وایم درته چي خدای ته وګورئ پر هیڅ چا هم دومـره بـاور مـه کـوئ کنې پر ملا به مو دوه ځایه کړي، چي بیا به په ټوله ژوند کي روغ نه سئ.

ویرجنه او غمجنه مینه!

د واده یې څلورمه ورځ وه. د پالنګ د میز هنداري ته ودرېده او د وېښتو برس یې راواخیست خپل وېښته یې شا ته پرې واړول. لـه ځـان سره یـې ورو، ورو د عجایبو ټپې زمزمه پیل کړې.

ورته مې وویل : وه مېرمنې بدرنګه یې! دومره په ناز او نخرو دې وېښته مه رِمنځوه. خیر که زما زړه ته نژدې یې!

مخ یې را واړوی او مُسکی سوه وېل : شـین سـترګې زه پـوهېږم چـې، تـه راسره ټوکې کوې. زه چې ستا د زړه په کور کې و اوسم بل چا ته اړتیا نه وینم او هغه ورځ دي مې د مرګ هم سي چې، سـتا د زړه د کور ځــخه و ایسـتل سم!

د خوبه هم وم را ولاړ سوم وېښته مې بشکل کړه او پر سر مې لاس تېر کړ داډ مي ورکړ چې بدرنګې بدرنګې بدرنګې مینه درسره لرم! یوازې پـه همـدې خبري ژوندی یم!

خدای ج مو پر ژوند ورځ په ورځ رحمتونه شېندل زموږ ترمنځ یې د مینې سرحد دومره اوږد کړ چې څوک مو په مثال نه وه. یوازې مو د مینې د خوږو لحظو څخه خوند اخیست.

کیدای سي دا نړۍ به د ازمویني وي نو ځکه الله ج خپل پر بنـده ځینـې وخت د ازمویني پارچه وېشي ترڅو خپل په ازموینه کې ترې حساب وغواړي. د نړۍ هیڅ ازموینه هم تر دغې ازمویني سخته او کمبخته نه ده.

د ازمویني ترخنګ په نړۍ کې چې ژوند ورباندې را تاو دی هغه مینـه ده مینه داسي سپېڅلی نوم دی چې، انسان د ترخو ترخنګ په خوږو هم پوهوي

او د نړۍ سخت ترينه حالتونه په خوږوالي بدلوي.

ما هم خپل د ملګرو او کورنۍ د غړو ترخنګ د مېرمني سره خورا بې سرحده او بې حده مينه لرل، نه يوازي دا چې ما مينه ورسره درلوده بلکي هغې هم راسره تر دې دوه خلي زياته مينه درلوده.

خدای سته يوه شبه به مي هم له چا سره نه سوای تېرولی خکه چې د پنځه د قيقو بېلتون مي په ډېرو ستونزو تېروی.

د ناز او ساز ژوند مي يوه ورځ عجبه کار راباندي وکړ چې زه يې هم حيرانه کړم چې دا اوس څه وسوه!

مېرمنه مي ناځاپه مريضه سوه ما هم په بيړې سره ډاکټر ته ورسول ډاکټر معينات وکړه او د يوڅه خنډ وروسته يې يوڅه درمل راکړه رخصت يې کړو!

پوښتنه مي ترې وکړه : ډاکټر صېب زما د ميرمني څه ناروغتيا وه چې په يو خل را ولوېدل او بې هوښه سوه؟ خو تا بيا ورته دوه پاکټه درمل ورکړه او رخصت دي کړو.

- ډاکټر : خوانه که يې د ناروغتيا د څرنګوالي پوښتنه کوې او بيا د هغه د اورېدو توان لرې درته وبه وايم

کله چې د ډاکټر دا خبري واورېدې په زړه کي مي داسي درد احساس کړ لکه څوک چې په تېره خنجر ووهي! پـه تـک زېړ رنـګ او دربـدلي اواز مي ډاکټر ته اجازه ورکړه چې راته ووايه!

- ډاکټر : ښه ! ستاسي مېرمن د سرطان ناروغي لري هغه د ډېري مودې را هيسي په زړه کي غمونو ته کور جوړ کړی او هغه غمونه يې خوري! چې اوس ددې لامل سوي چې خپل ژوند ته ډېر ژر د پای ټکی کښېږدي!

د ډاکټر دا بې رحمه خبره چې مي واورېده نور په دې نـړۍ نـه يـم پـوی سوی چي په ما څه تېر سوي! يو وخت مي سترګي لـي کړې چـي د کـورنۍ غړي او بنايسته بې وسه مېرمن مـي سرتـه ناسـته ده او زه د روغتـون پـر يـو چپرکټ پروت يم!

د مېرمني سترګو ته چې مي وکتل پر مُبارکو سترګو يې د بې وسـی اوښـکو داسي توپونه وهل لکه د اباسين درياب!

بلاخره له هغه ځايه راغلو خپل کورتـه! زمـا د فکـر مـيلان تـول خپـل د

ښایستې مېرمني ژوند ته وو. په داسي حال کي چي په دې نړۍ کي يو زه او يو هغه ډاکټر پوی وو چي مېرمن مي د سرطان ناروغي لري.

شايد مېرمن مي دومره درد نه احساس کوی لکه څومره درد چي ما احساس کوی ځکه چي زه د هغې په ناروغۍ له هغې څخه زيات زورېدم!

تل به مي الله ج ته لاس لپه کوی او ويل به مي : پاکه خدايه ته خورا مهربان ذات يې نن زه ستا يو ګنهګاره بنده تاته لاس لپه کوم چي يا مي مېرمني ته ژوند ورکړې او يا ما هم در واخله!

زه به هم د کور کلي په کوم انګړ کي به چي کښېناستم پر ژړا به مي زړه خورا ستړی کړ. دومره به مي وژړل چي ان هرڅوک له ليري رابانـدي پوهېدی چي ژړلي مي دي.

تل به مي زړه په دې دردوی چي، مېرمن مي له لاسه ورکوم. لکه ماشوم خپل د ژوند مسير مي نه سوو ټاکلی!

د نيمي شپې نيمه برخه وه مېرمني مي لاسونه راباندي را تاو کړه او پر غاړه يې بنکل کړم!

سترګي يې د ژړا څخه ډکي وې او ډېر درد دې ته مجبوره کړې وه چي خوله څخه يې بې کنټروله اواز وتی! ماته يې په ژړا کي خپل د ناز انداز وړاندې کړ او راته لګيا سوه : ګرانه زه څومره بختوره مېرمن يم چي نن خپل د خاوند پر مبارک مړوند ژوند له لاسه ورکوم!

زړه مي بې حاله سو هڅه مي وکړه چي مېرمني ته مي ډاډ ورکړم چي هيڅ خبره نه ستا ته ولي داسي بې حاله لګيا يې!

پر خوله يې لاس راته کښېښوی او راته يې وويل : جانانه! ما په هغه ورځ ستا او د ډاکټر خبري واورېدې چي زما د ناروغتيا په اړه يې درته وکړې! ما تر اوسه ځکه دا خبري نه درته کولې چي ستا درد نور هم سبوا نه سي.

پر مخ مي د اوښکو سېلابونه را مات سوه او په ننولي اواز مي بيا د تېري ميني اظهار ورته وکړ ترڅو دغه ترخه شيبه يې له فکر څخه وباسم. لاسونه مي ترې تاو کړه او پر وېښتو مي ښکُل کړه.

هڅه مي ډېره وکړه چي د مستي ميني شپې نوري هم مستي کړم خو د زړه ويني مي ودرېدلې هيڅ مي خپل سلګی کراري نه کړې! يو وخت چي

لنډې کيسې

مي خپل د ښايستې مېرمنې منور مخ ته وکتل چي د ژوند د پای اخري شېبې بې وې.

کله چي مي مخ ته ورته وکتل پر سر مي تندر رايله سوه هڅه مي وکړه چي مور ته مي اواز وکړم او د يو دروند، صبرناک خاوند دنده سرته ورسوم خو ترخولې مي يو لوی اواز ووتی چي ددې سره مي د کورنی ټول غړي له خوبه را ويښ سوه! کله چي مي مور راغله هغې زما د عاجزو سترګو د اوښکو دريابونه وليدل راباندي چغې يې کړې او په ژړا يې پيل وکړ.

د شپې برخه پای ته ورسول ورځ سوه ټولو د جنازې مراسم سرته ورسول!

د جنازې غم يو خوا خو زما ځيري ګرېوان بل خوا ټول و همدې ته حيران وه!!

ډېر بد خوب راغلی وو مېرمني مي راباندي ډېري چغي وهلې وې چي پورته سه خوب دي پوره سوو. اخر يې مازغه راته خراب سوه اوبه يې راباندي وشېندلې ژر را ولاړ سوم ومي کتل چي هرڅه يو خوب وو! مېرمن مي په غېږ کي ونيول او په ناز مي ورته کيسه بيان کړهاو اخر مي شکر و ايستی چي ربه ستا ډېر شکر کوم چي دا هرڅه خوب وو کنې زه به مړ وای.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د ميني خوږوالی او لذت په دې نړۍ کي په بل هيڅ څېز کي هم نه سته.

ژوند په ميني ښکلی دی چي مينه نه وي د ژوند خوږالی په ترخو اوړي که چيري هرڅوک خپل د مېرمني سره مينه ولري نو د هغه ژوند به خورا په مُحبت او عبادت کي تېرسياو که برعکس څوک ورسره مينه ونه لري د ژوند شپې او ورځي به يې خورا په سختيو کي تېري سي.

خونکاره سړی!

د غُربت شمال وهلی مسافر وم د ګاونډي هيواد په يوه لوی ښار کـې مـې ددې لپاره شپې او ورځې سبا کولې ترڅو خپل اولادونو او کورنۍ ته يو ګوله ډوډۍ پيدا کړم.

ژوند مې خورا سخت او اسانه وو!

سختوالی يې په دې کې وو چې له کور او اولادونو څخه مې ليرې وم تل به مې بې وسې احساسول او چا به راته د اتاڼې ارزښت هم نه راکوی!

اسانوالی په دې کې وو چې هرکار چې به مې کوی څوک هم نـه وو چـې راته يې ويلې وای چې داسې مه کوه! داسې وکړه. څکـه چـې مـسافرې خـورا سخت کار دی که په دغه کار کې څوک درباندې قيودات او بنديزونه ولګـوي سختوالی يې دوه چنده نور هم زياتيږي.

د جسمې ستړيا ترڅنګ به مې ذهنې ستړيا هم ځينـې وخـت احـساسول. خدای سته درد به يې زيات وو خو، له بلې خوا مجبورې هم خـورا زوروره وه څکه چې د کور غربت او د مينې محبت مې اصلې هدفونه وه چـې بايـد لاس ته مې را وړې وای!

د مزدورۍ له زړې خـونې بـه پـه کـم زړه راووتـم ترڅـو د مېشت هيـواد پوليس مې ونه نيسې او راته ونه وايې چې، ته مهاجر يې سـتا د ګرځېـدو حـق زموږ په هيواد کې نه سته!

خـو افــغانــې غـــيرت مې هيڅکله اجازه نه راکول چې ببرې ته مې سر ټيټ کړم.

کله به چې د سړک څنګ ته ودرېدم کوم مالدار سړی به راغی او د پیسو په مقابل کې به یې کار ته بوتلم. همدا د ژوند او مزدورۍ لړۍ مې روانې وې!
خيني وخت د غُربت په ژوند کې هم خورا ډېرې ناولـدې پېښېږي او جالب پړاونه په ژوند کې سړي ته پیدا سي چې چا یې فکر او ذکر هم نه وي کړی.
یوه ورځ په بدن پنډ سړی راغی او راته یې وویل : زه یوځه کار لرم که راسره ولاړ سې ښه پیسې به درته درکړم!
- زه : سمه ده خان جي درسره ځم ! خو کولی سئ راته وواياست چې څه کار دی؟!
- پنډ سړی : هو! په د کور په حویلۍ کې مو یوځه کثافت او خاورې پرته ده هغه به له حویلۍ څخه وباسې!
خبره مې ورسره ومنل او د ټاکلو پیسو په مقابل کې مې ورسره حرکت وکړ!
د ښار په یوه پېچلي ځای کې یې خورا لوړه حویلي جوړه کړې وه. زه ورسره کور ته دننه ورغلم خو پوره بنګله یې وه!
کله چې یې د بنګلي لومړي پوړ ته ورننوتلم ګورم چې اکثره دېوالونه په وينو سرهٔ دي! زړه کې مې ډېره احساس کړه او حيران سوم چې خدای دا څه کیسه ده؟! بیا مې فکر وکړ چې شاید کوم پُسه به یې حلال کړی وي، د هغه ويني به ترې په دېوالونو پاشل سوي وي!
دوهم پوړ ته یې ورغلم ومې کتل چې له شمار څخه وتلي انسانان دي د تولو لاسونه او پښې تړلي دي کله چې یې ماته وکتل هغوی هم حيران سوه چې زموږ په قطار کې یې بل هم ور اضافه کړ!
ددې سره مې په زړه کې ډېره څو چنده ډېره سوه بدن مې لرزې واخیست او بې واکه سوم!
درېيم پوړ ته یې بوتلم کړم هلته هم ګورم چې، یو لوی پنډ چاغ سړی پر چوکۍ ناست دی او سګريټ یې لګولی دی!
کله چې یې ماته وکتل په بریتو کې مُسکی سو ویـل: واه واه ډېربـنه! ډېر، ښه سړی مو راوستی! سترګي یې ډېري قیمتي خرڅېږي!!!
ددې بې ترسه بنده دا خبرې چې مې واورېدې پوی سوم چې دا خلک

په اصل کې هغه خلک دي چې د انسانانو د بدن ځيني غړي پرې کوي او بيا يې په ډېرو پيسو پلوري.

پنډ او چاغ سړي امر وکړ چې د مېلمه قدر وکړئ! اول ښه ډوډۍ ورکړئ بيا ترې حساب واخلئ!

زه پوی سوم چې سترګې مې وباسي او د ژوند اخري شېبې مې دي، فکر مې وکړ چې بايد يو چم وکړم او له دې بلا څخه ځان وژغورم، ورغلم پنډ او چاغ سړي ته مې ځان خورا ساده معرفي کړ چې ما خو نو هيڅ څېز نه دی لېدلی!

ورته مې وويل : خان جي ډېره مننه زه پوهېږم چې تاسي خورا ښه مهربانه شخص ياست زه به لومړی ځان تر تشنابه ورسوم بيا به ډوډۍ تـه راسم او وبه يې خورم وروسته به بيا خپل د مزدوری کار ترسره کړم.

پنډ سړي چې زما ساده ګی ته وکتل زړه يې ډاډه سو چې زه د دوی په کار نه يم پوی سوی! خپل کوم کس ته يې رغ/غږ وکړ چې دا مېلمـه تـه د تشناب لارښونه وکړه!

زما قمست دومره ښه وو چې هغه تشنابونو ته يې راوستم چـې د حـويلۍ د دروازې په وروستۍ برخه کې موقعيت درلود څکه چې هغوی نه غوښتل چې په ما باندې هغه کسان ووينې چې دوی عمليات پرې کړی وو . په داسې حال کې چې زه له وخته پوی سوی وم چې دوی ډېر کسان دلتـه د مرګ تـر تېغ ايستلي دي!

تشناب ته راغلم ومې کتل چې د تشناب کړکۍ هم خلاصـه ده ورو مـې سر دباندې ترې را وايستی ومې کتل چې په کوخه کې يو څو ماشومان د لوبې په حالت کې دي خپل سات تېروي!

بالاخره مې په ډېرو ستونزو ځان د تشناب تر کړکۍ را وايستی او د بـازار پر لور مې رامنډه کړه!

نور زه نه يم خبر سوی چې زما شا ته به څه تېر سوي وي او هغه ظالمانو به څه کړي وي.

زړې خوني تـه مـې ځـان را ورسـوی او پـه همـدې ورخ مـې هغـه خـای پرېښودی او خپل د ګران هيواد افغانستان پر لور مې حرکت را وکړ.

خدای ج روزي انسان ته ورکوي، په هغه شرط چي انسان حرکت وکړي.
کله چي افغانستان ته راغلم د ژوند اقتصادي اړخ مي له پخوا څخه ډېر لوړ سو او توبه مي وکړه چي بیا به په ژوند داسي بد ځای ته سفر ونه کړم لکه ما چي پکي ژوند تېر کړی وو!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د نړۍ په هره برخه کي چي انسان اوسېږي د مزدورۍ څخه نه دی پاتي سوی او دغه نوم هر ځای سته! د کیسې علت ته که پام وکړو د مزدور سړي ګنا نه سته! علت یې دا دی چي مزدور هغه کس دی چي په پیسو پسي- ځي او پیسې د اشخاصو سره دي! کله چي اشخاص راځي مزدور بیا یي نو باید مزدور ورسره ولاړ سي ځکه چي دا د مزدور مکلفیت دی چي پیسې لاس ته راوړي. خو مزدور هم باید د پیسو ترڅنګ و هغه کس ته هم پام وکړي چي دی د مزدورۍ لپاره له ځان سره بیایي!

بې وسه کونډه!

دروازه وټکېدل وړې لور ته مې وېل : خديجې په منډه ورسه د حويلی دروازه ټکېږي وګوره چې څوک دي!

خديجه هم په منډه ورغله دروازه يې خلاصه کړه د خوشالی چغه يې کړه چې شکر پلار جان مې راغی!

په زړه کې وغورېدم خو سترګې مې غتې کړې او په غُصه مې ورته وويل : د پلار جان سره دې ورکه سې، څوک دومره چغې وهي؟!

پلار يې وخندل وېل : نن بيا زما بدرۍ جماله په غُصه ده خدای ج دې خير کړي !!

پلار يې خوني ته راننوتی د سر پر وېښتيانو يې لاس راتېر کړ پر تندي ښکُل کړم وېل : نن ډېر ستړی سوی يم که مې ستا وېښته نه وای ښکُل کړي اوس به مړ وای!

پر خوله مې لاس ونيوی او پر مخ مې د ناز څپېړه ورکړه او بيا مې د څپېړې پر ځای ښکُل کړ ورته مې وويل : تولـه ورځ د کـور کـار کـوم ستړيا غمونه او بې خوبی تېروم خو، هغه هرڅه مې دومره نه ستړې کوي لکه ستا دا خبره چې و دې کړه!

د خديجې پلار مُسکی سو وېل : لېونۍ نو خو تا هم راته مخکې ښـېرا وکړه، خديجې ته دې وويل چې د پلار سره دې ورکه سې.

د ګردونو پر نازک مخ مې لاس ورتېر کړ ورته مې وويل : لېونيه! ته څه فکر کوې زه چې څيني وخت کومې ښېراوې درته کوم هغه د زړه له تله کوم؟! نه هيڅکله هم نه!

د ښځي ژوند په خاوند ښایسته وي ؛ خاوند چي نــه وي ښـځه دي هـم نـه وي.

ماښام سو تېول و ډوډۍ ته راټول وو تلوېزون مو چالند کړ چي د خبرونـو په سـر ټکو کي وايي، په کابل کي چادونه سوې ده چي ګڼ شمېر ملکي وګړي يې شهيدان کړي دي.

د خديجې پلار موبايل را واخيست خپل د تلـوېزون همکـار تـه يـې زنـګ ووهی

وېل : همکار صاحب ښه ياست؟! دا چادونه کله سوې په کابل کي؟! زه خو چي تر مازديګره هلته په دفتر کي درسره وم هيڅ شی هم نه وو!

همکار يې ورته وويل : بلې هو ګرانه ! تـه چـي د کـور خواتـه ولاړې هغـه وخت چاودنه وسوه!

مـا او خوابنـي مـي ورتـه کتـل د خـديجې پـلار چمتـو کـړې ګولـه بېرتـه سترخوان ته کښته کړه او له سترخوان څخه په شا سو. ډېر ټينګار مو ورتـه وکـړ چي، د خديجې پلاره ډوډې دي وخوره خو، د ډېرو سـوچونو څخـه يـې پـر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه رامات سوه.

د خوب خوني کي مي د خديجې پلار ته وويل : تاولي د ماښام ډوډې ونه خوړل؟! ته څه خبر يې چي زما او ستا د مور پر زړه هغه مهال څه تېر سوه؟!

- خاوند مي : نه ګراني مانه غوښتل چي تاسي خپه کـړم خـو، زړه مـي پـر دې درد کوي چي نن به يوه داسي ناوې ناسته وي لکه ته چي ماته ناسته يـې خپل د لالي سر به په سپين کفن کي اړوي او را اړوي!

ايا ته د هغې درد احساس کولی سې؟! زه چي هروخت کـومي خطرنـاکي سيمي ته ځم يوازي ستا او خپل د کورنۍ غم راسره وي، په داسي حـال کـي چي خپل خوږ بدن راڅخه هېر وي!

په زړه کي مي درد را ولاړ سو د خديجې د پلار پر خوله مي لاس کښېښوی چي، بس دی خدای ته وګوره په دې اړه نور څه مه وايه زړه مي چوي!

د خديجې پلار راته وخندل زما سر يې خپل په زړه پسي ونيوی او راته يې وويل: ګراني ژوند او مرګ دواړه يو له بل سره نژدې اړيکي لري ما او تا بيا لـه هغو څخه هم نژدې يو که ژوندی وم ته به هم ژوندې يې که شهيد سوم ته به

هم راسره شهیده کېږي.

سهار سو لمونځ مي خلاص کړ غوښتل مي د سهار ډوډۍ چمتو کړم ومي کتل چي شا ته مي د خدیجې پلار ولاړ دی ورته مي وویل : جانانه رښتیا چي خبریال یې دومره وختي را ولاړ سوی یې چي، ما د سهار لمونځ هم نه دی خلاص کړی! درخه هغه بلي خوني ته چي د سهار ډوډۍ وخورو!

د خدیجې پلار راته وویل : نه د زړه سره ! ما ته مي ملګرو زنګ ووهی چي، نن د فتر ته وختي راسه چي کار مو ډېر دی هغه خلاص کړو.

ډېر ټینګار مي ورته وکړ خو د خدیجې پلار هغسي ټینګ وو! وېل : د زړه سره د مور جاني او نور ټولي کورنۍ سره مي د خدای په ماني وکړ.

یوازي ته پاتي یې ته هم را تر غاړي وخه او د خدای په ماني راسره وکړه! زړه نا زړه مي غاړه ورکړه پر تندي یې ښکُل کړم او ژمنه یې راسره وکړه چي نن درته د خیره د ښاره یوه ښکلې ډالی راوړم چي خوند در کړي!

او حرکت یې را څخه وکړ.تر دروازې ورسره ولاړم تر هغه مي پسي- کتل ترڅو چي مي له سترګو څخه پنا کېدی.

راغلم کور ته کښناستم خدای سته تر ټولو ورخو په دغه ورځ ډېره خواشیني وم حیرانه پاتي وم چي، زه ولي نن دومره خپه یم!

د کور په کارونو لګیا وم چي په کور کي دننه د خدیجې چغي او ژړا مي تر غوږ سوه ورخطا سوم فکر مي وکړ چي برښنا ونیول او که کوم ضررناکه څیز وخوړه!

په منډه ورغلم ورته مي وکتل چي تلوېزون ته ګوري او ژاړي پوښتنه مي ترې وکړه چي ولي ژاړې؟!

په نیولي اواز یې راته وویل : په تلویزون کي خبر راغی چي پر خبریالانو په ښارکي چاودنه سوې ده!!

ددې خبري په اورېدو سره مي پر سر یو بلا را نازله سوه.سر مي وګرځېد ومي کتل چي خوابني مي راغله هغه هم په ژړا سوه!

دومره توان رانه الله ج واخیست ترڅو موبایل را وباسم او د خدیجې پلار ته زنګ ووهم چي، چیري یې! ته خو به جوړ یې!

بلاخره مي موبایل را واخیست او زنګ مي ورته ووهی خو د موبایل

شمېرې بې کار نه کوي. زړه مې نور هم وارخطا سو ژر راولاړه سوم د کور شيان مې سره سم کړه او غوښتل مې چې د خاوند دفتر ته مې ورسم چې د صحت په اړه يې خان ډاډه کړم.

د لږ ځنډ وروسته مې هرڅه چمتو کړه خوابنې ته مې وويل : زه خمه د خديجې د پلار پوښتني ته کور ته پام کوه! وړاندې له دې چې زه د هغه پوښتني ته ورسم چې د امبولانس ږغ/ اغږ مې تر غوږ سو فکر مې وکړ چې شايد کوم ګاونډي د کور ناروغ به وي اوس به يې په امبولانس کې را وړي وي ورته!

د دروازې زُولفي چې مې را خلاصه کړه له هغې خوا بل سرې د دروازې پله خلاصه کړه وېل : ورينداري زه ستاسي د خاوند همکار يم که ستاسي په کور کې کوم نارينه وي ورته ووايه چې را ووځي زموږ کار دی ورسره!

زه پوی سوم چې د اسمان تندر چې يو ځل په ځا راولوېږي هغه بېرته نه پورته کېږي له خولې مې يوه لويه چيغه پورته سوه د امبولانس خواته مې ور منډه کړه ومې کتل چې جانان مې د امبولانس په منځ کې په بدرنګه تابوت کې پروت دی او سپينه په وينو لړلې جامه يې اغوستې! کله چې مې دا حالت وليد نوره پوی نه سوم! يو وخت چې را پورته سوم ومې کتل چې د ښځو په منځ کې ناسته يم او کونډه سوې يم!

زړه مې په هيڅ ډول کرار نه راکوی خان مې له ځمکې، ځمکې ځځه وهی خو تولو نيولې وم.

جانان ته مې وويل : زما لېونيه تا خو ويل چې زه ماښام راځم تاته ډالۍ راوړم، ستا ډالۍ دغه ده چې په سپين کفن کې بې راته رواړې؟! ماخو درته وويل کنه چې نن مه ځه خو تا زما خبره نه اورېدل، خو زما بې وفا جانان ماسره يوه خبره هم نه کول!

زما د سترګو پر وړاندې يې زما جانان د تابوت پرکټ پورته کړ او زه يې ترلاسونو ونيولم نه يې پرېښودم چې زه له هغه سره ناز او خبرې وکړم. ددې نړۍ دا بې ترسه خلک دي چې زه يې خپل د خاوند سره د وروستی خبرو ته هم پرې نه ښودم.

دا خو همه ورځ ده چې په کور کې د خوړو څه نه لرو حيران پاتې يو

چې څه شي وخورو. د واده مې درې کاله کيږي چې زه له هغه سره يو ځای سوې يم، خو زه دومره نه يم پوه سوې چې درې دقيقې سوي؛ خو په دې څو ورځو کې د نړۍ د هر غم څخه خبره سوې يم!

الله ج دې مېرمني ته د خاوند پرته يوه شېبه هم ژوند نه ورکوي اوس يوازې هغه کونډه زما احساس کولی سي چې زما غوندې څوک يې له لاسه ورکړي وي!!

زما جانان چې ژوندی وو هرچا به مې لور نازول خو اوس چې هغه شهيد سوی هيچا هم زموږ پوښتنه نه ده کړې! زما د خاوند ګناه دا وه چې هغه يو خبريال وو او ددې بيچاره ملت ږغ/اغږ يې تر بې غيرتو چارواکو رسوی! خو اوس نه سته په هغه پسې نن يوه نړۍ پاتې ده!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

ځيني دردونه داسې وي چې انسان په بدن کې دننه سوځوي خو اعلاج يې څوک نه سي کولی. ځيني دردونه د بيان ژبه لري خو څوک يې نه سي عيان کولی.

زه ددې پېښې په تړاو دوه کلمې هم نه سم ليکلی ځکه چې همدا اوس مې له سترګو داسې اوښکې څاڅي چې د کمپيوټر کيبورډ يې لوند کړ!!

بې شُکره مالدار!

زموږ د کلي پر هغه لاري روان وم چې د بازار ته غزېدلې ده زما سره يوڅو ملګري هم وه. زه ددوی سره د خبرو په حال کي وم چي زما تر سترګو يو څيز مالوم سو ورمنډه مي کړه ترڅو ترلاسه يې کړم. کله چي مي را واخيست ومي کتل چي يو پلاستيک دی په هغه کي له حد څخه زياتي د وخت پيسې دي.
ملګرو مخ ته مي د خوشالۍ احساسات را وپارېدل او چغي مي کړې!
ملګرو راته وويل : پيسې زموږ سره نيمي کړه څکه چي موږ هم پر لاره در سره وو

ملګرو ته مي وويل: نه يارانو نه سم کولی چي، پيسې درسره نيمي کړم!
بلاخره مي ددوی سره پر پيسو لانجه پورته سوه او ملګرتيا مي ورسره پرې بنودل.

که څه هم د پيسو د پيدا کولو وړاندي خورا غريب وم خو، د پيسو په پيدا کولو سره مي خورا طبعيت د عش عشرت لور ته واوښتی. کور، ملګرياو ټول خپلوان مي هېر کړه.

د عشرت يوې نړۍ ته مي سفر وکړ. له ذهن څخه مي د اسلام خوږ دين ليري سو او فکري نړۍ مي خورا ډېره تبديله سوه.

يوه داسي هيواد ته مي سفر وکړ چي، هلته د جنسي خواهشاتو خايونه په عامه کچه خلاص وه. څه چي مي زړه غوښتل هغه مي د فکر په خوله نه کول تل به مي غير مغرضانه عملونه ترسره کول.

سرې سترګي به د پره دي هيواد په ښارونو او واټونو کي ګرځېدم. يوه ورځ خپل د استوګنځای څخه د جنسي خواهشاتو د کلب پر لوري روان وم موټر ووهلم او ژوند مي له لاسه ورکړ.

زما سترګو او زړه هرڅه خارل د هغه هیواد خلکو خپل ګران هیواد افغانستان ته په یوه تابوت کې راواستولم. دلته خپل خپلوانو راباندې خورا غمشریکي وکړه او بلاخره د جنازې د مراسمو وروسته یې خاورو ته وسپارلم.

دوی زه په خاورو کې کښېښودم هرڅه چغې مې ورته وکړې چې ما یوازې مه پرېږدی خو، هغوی زما اواز وانه ورېدی او زه یې د ګور تورو تیارو کې یوازې پرېښودم.

څو شېبې تیرې نه سوې ومې کتل چې، دوې بد شکلي فرښتې راغلې او لوی لوی د ګوزارونو د اور مزې ورسره دي او زما سر ته ودرېدې!

ژبه مې بنده سوه هیڅ مې ونه سوه کړای چې، ترخولې مې خبرې وباسم او ددې هرڅه پوښتنه وکړم!

فرښتې چې ډېرې په غُصه هم وې راته یې وویل : اې بد عمله بنده! ته نن زموږ په واک کې یې او موږ درڅخه د ټېر ژوند پوښتنه کوو!

- زه : سمه ده! راته وویاست.

- فرښتې : تا په دنیا کې ولې ګناوې کولې؟! په داسې حال کې چې ته الله ج خارلې!

- زه : ما ګناوې نه دي کړي!

- فرښتې : موږ تاته دروغ وایو؟! تاچې پیسې پیدا کړې ولې دې پر غلطه لار مصرف کړې؟ په داسې حال کې چې هغه د بل چا حق وې!

- زه : هغه ما پیدا کړې! بیا به نه کوم خیر دی ومې بخښئ.

- فرښتې : بخښنه پر دنیا ډېره ګټه لري هلته یوازې کتاب دی دلته یې حساب غوښتل کېږي.

- زه : ؟؟؟؟؟؟؟

- فرښتې : ته د الله ج هغه بدبخته بنده یې چې،خپل په ژوند کې دې تل غلط فکر کړی او د پیسو شوق درڅخه ابدي نړۍ هم خرابه کړې ده!

ته به اوس دومره وزهېرېږې چې تا یې فکر هم نه وو کړی او په دې به پوی سې چې، د انسان ابدي نړۍ څومره سخته ده!

زما چې خوله بنده وه هیڅ مې نه سوای ورته ویلی په سپین کفن کې مې ددغې ببرې تماشه کول او خان مې د نړۍ تر ټولو بد انسان احساسوی.

له خان سره مې وویل : کاش چې مې په ژوند کې یوځه سم عمل کړی وای ترڅو په قبر کې مې نن سترګې نه وای تیتې او د دوزخ بد نوم ته به نه لوېدلی!

زه د همدې بد حالت په وخت کې راګیر وم هیڅ مې هم نه سوای کولی!
چې مېرمني مې ږغ/غږ راباندې وکړ چې پورته سه د سهار لمونځ دې قضا کړ!!

کله چې را پورته سوم ومې کتل چې، هرڅه یو خوب وو او هغه خوب چې زما شونډې یې هم له ډېرې بېرې پرې کړې وې. شکر ومې وباسی په منډه را ولاړ سوم اودس مې وکړ او ورپسې مې لمونځ وکړ.

رب ج ته پر سجُده پرې وتم او زاری مې ورته شروع کړې چې پاکه خدایه ته یو مهربانه ذات یې ته مې وبخښه زه بیا به هیڅکله هم ګنا او خطا ونه کړم، ما هرڅه خپل په سترګو ولیدل!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د اسلام مبارک دین خورا واضح او څرګند دین دی چې دروغ پکښې ځای نه لري او بد کړه وړه یې له ځان څخه لیري کړي دي.د ګنا لار خطا ده او د خطا لار بنه راتلونکی نه لري هغه که یې هر انسان کویاوسنی نړۍ د انسان د ازمویني نړۍ ده چې انسان باید په نوموړې ازموینه کې بریالی سي، که ناکامه سو مرګ به یې د پورتني شخص د خوب په څېر وي.

د زور مینه!

د ځوانی په ځوند او رنګ مي تازه پښه ایښي وه.د پېغلو سره مي د چم ګاونډ پر چاپېریال خبري کولې. د میني په نوم مي څه نه پېژندل یوازي مي خپل د انجونو ملګرو څخه دغه لفظ ځیني وخت اورېدی.

په کلي کي مو قانون داسي وو چي څوک به د ځوانی خامي مرحلي ته داخل سوه که هلک وو ښځه به یې ورته کول ؛ که انجلۍ وای خاوند ته به یې ورکول!

زه دومره پوهه سوې وم چي، د کلي د خلکو شعور مو دومره ټیټ دی چي یوازي د انجونو ورکولو په نوم څه پېژني دې ته نه ګوري چي د انجلۍ او هلک خوښه ده که یا! دا بد رواج دومره ډېره وده کړې وه چي، ټول خلک یې قرباني کړي وه.

په کلي کي به چي ځیني وخت په کومه ښادی کي خپل د ملګرو سره مخ سوم بیا به مو د کلي پر دې ناوړه رواج خبري کولې، څوک به چي یې پلار ناخوښه کوم هلک ته ورکړې وه بیا به مو د هغې سره د زړه راز کوی، هغې به هم خپل د زړه د غم غوټې زموږ مخ ته خلاصي کړې او فریادونه به یې کول!

دغه ناوړه رواج زما د ډېرو ملګرو ارمانونه د خاورو سره خاوري کړي وو، خوښ به یې یو خای وو خو ورکړې به یې بل خای وه.

د ډېرو نورو بې وسو انجونو شاهده به هم وم چي، پلار به یې خاوند ته ورکړې یا به هغوی خپل ژوند په ژړا تېر کړ او یا به یې د غمونو د نه توان له لاسه خپل ژوند ته د پای ټکی کېښود.

یوه ورځ داسې وه چې زموږ د ګاونډي یوه لور وه هغه یې داسې خای ته ورکړه چې د هغې ناخوښه وه، انجلۍ خپل مور او پلار ته وویل : پلار او موري که مو زه دغه بد عمله کس ته ورکړم خان وژنم!

پلار او مور یې د لور خبره جدي ونه ګڼل فکر یې وکړ چې انجلۍ ده، یو خبره یې د زړه له درده وکړه دومره د اندېښنې خبره نه ده، خکه چې دلته هرخوک دا خبري کوي! خو هغوی دومره نه پوهېدل څوک چې، له کومه درده خبره کوي هغه حتمن بله ناوړه پدیده رامخته کوي.

خو ورځې تیرې سوې د انجلۍ واده شروع سو خلکو ویل : انجلۍ هسې خپل د زړه درد پلار ته بیان کړی وو، هیڅ یې زړه درد نه وو کړی خکه چې هیڅ یې هم ونه کړه چې خلک یې ووینې. په داسې حال کې چې انجلۍ ویلې وه که زه مو دغه کس ته ورکړم خان به مړ کړم!

د واده ورځ پیل سوه دواړې غاړې کورنۍ راټولې سوې. د دواده مراسم هم خورا ګرم سوه د واده ګډونوال هم خورا په خوشالۍ کې ډوب وه.

یوه شیبه نه وه تېره سوې چې،د هغې خونې څخه د توپنچې ږغ/غږ راغی چې ناوې پکښې وه!

د واده ښخو چغې کړې چې ناوې خپل خان وویشتی! موږ هم ور منډې کړې چې د پېښې حالت وګورو کله چې ورغلو ومو کتل چې د ناوې سپین شال په سرو وینو کې لت پت دی! ژړمخ یخ لاسونه لکه اوبه وېښته یې د فاني نړۍ پر خیرني خمکې پراته وه!

له بنایسته سترګو یې د اوښکو غوټ، غوټ خاخکې داسې بهېدلې فکر به دي کوی چې، د جنت ویالې دي.

د واده مسته فضا په داسې بدبختۍ او ګرده هوا واوښتل چې نه د نر او نه د ښځې نه د ماشوم او نه د مظلوم په سترګو کې اوښکې پاتې سې بلکې ټولو داسې ژړل چې ناوې دوی قتل کړې وي.

هغې ناتوانې ناوې داسې عالمونه وژړول چې ټول یې خپل د ضمیر قاضي ته ملامت کړه.

د ټولو ګډونوالو زړه ته هغه خبره ولوېدل چې، ناوې خپل په ژوندوني خپل کورنۍ ته کړې وه چې زما دغه کس ته نه دی خوښ کوم تــه مې چــې

تـاسي ودوئ!

د واده د ګډونوالو حالت به نه درته وايـم ځکـه چـي د هغـوی حـال ډېر دردونکی وو ځکه چي، د انسانانو ترځنګ اسمان او ځمکي هم ژړل.

د څو بدو شېبو وروسته د ناوي د سرې ډولی پر ځای يـې د جنـازې څـو لرګيو کي جسد ونېيچی او د ابدي کور پر لور يې حرکت ورکړ.

دا د بېسوادي او ناپوهي ټولني يو ښکاره بېلګه وه، چـي د يـوې ښايسـتې پېغلي ژوند يې په لوی لاس واخيست!

اوس هم زموږ ټولني کي دغه ناوړه رواج له منځه نـه دی تللـی خلـک بيا هم په هغـسي مړه غوړونو خپل لورګاني و خاوند ته ورکوي، دې تـه نـه ګـوري چي خوښه يې ده او که يا!

يوازي پيسو او د خلکو واسطو ته ګوري.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

واده کول داسي نوم دی چي بشري تسلسل پر همـدې تکـي ولاړ دی کـه دغه نوم د ژوند له چوکاټ کي څخه وباسو مُمکن د ژونـد تـسلـسل او نـسل بـند سـي!

دا بيا بېله موضوع ده چي، څوک له دې سپېڅلي نـوم څخـه نـاوړه ګټـه پورته کوي. هغوی چي ناوړه ګټه تري پورته کوي پورتنۍ کيسه يـې د عـبرت لپاره تر ټولو اغېزمنه لار ده.نر او ښـځه دواړه داسي مبارک نومونـه دي چـي بشري نړۍ پرې ولاړه ده. مهمه داده کله چي دا دوه نومونه يـو ځـای کيـږي، بهتره او ښه داده چي د اسلام مبارک دين په رڼا کـي يـې د ژونـد مزي وتـړل سي، چي دا تړون بيا هيڅکله هم نه پرې کيږي او نه څوک پرې خپه کيږي.

ناچاپ اثار:

ړوند ګورکنې (ناول)

نړېدلي کور (ناول)

نړېدلي ګور (ناول)

ویشتلې مینه (ناول)

د کلي ملا (ناول)

وړیا زړه (شعري ټولګه)

شهباز خپرندویه ټولنه

برېښنا لیک: shahbazpublications@gmail.com

اړیکنمبرې: 0797920008 - 0776920008 - 0787868816

پته: بي بي حوا عالي لیسې ترخنګ، حاجي عظیم مارکېټ، حاجي زمان کوخه

Scanned with CamScanner